

Đau
Mòn

Tư
ng
Nặng

TRUYENFULL.UN

Thư viện Nghĩa Hiệp - gauthichdocsach

Mục lục

Chương 1+1: Thôn Đào Hoa Có Mưa (1)

Chương 1+2: Thôn Đào Hoa Có Mưa (2)

Chương 2: Thường Quán Cổ, Dùi Đâm Chân

Chương 3: Ta Muốn Đọc Sách. .

Chương 4: Chuyện Cũ Của Thấm Gia

Chương 5: Tuyển Người

Chương 6: Tranh Giành

Chương 7: Bạn Chơi Lúc Nhỏ

Chương 8: Khởi Hành

Chương 9: Trấn Song Khê Có Một Tiểu Loli

Chương 10: Con Dâu Nuôi Từ Bé

Chương 11: Ca Ca Hay Là Đệ Đệ

Chương 12: Vào Thành .

Chương 13: Đoàn Tụ .

Chương 14: Cái Bể

Chương 15: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Chương 16: Hạ Chủ Bộ

Chương 17: Đường Ở Nơi Nào

Chương 18: Sư Huynh Sư Đệ

Chương 19: Nền Tảng Sau Lưng

Chương 20: HọC ĐườNg Ngoài Trời

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1+1: Thôn Đào Hoa Có Mưa (1)

Mùa xuân, mưa phùn miên man lất phất.

Đúng với cái tên Đào Hoa thôn, trước sau thôn, trong ngoài sân vườn, khắp đồi núi rợp cả màu hồng phấn của hoa đào rục rờ.

Mới sớm tinh mơ, trên những đóa hoa hã còn đọng nước mưa, xuân đến rồi nhưng khí lạnh chưa tan.

- Hồ ngập nước, mưa đã với, trong bùn dưới đồng nhờn nhờn cá...

Dưới đồng ruộng có một đứa bé trai chừng sáu bảy tuổi xắn ống quần, đội mưa phùn lầy lội, vừa ngâm nga hát điệu dân gian, vừa lội xuống bùn vùi đầu lũng sục gì đó.

Bên cạnh thằng bé đặt một giỏ trúc, trong đó chứa hơn mười con cá chạch đang quẫy loạn, đoán chừng đứa bé mới tờ mờ sáng đã thức dậy, xuống ruộng mò cá rồi.

Chỉ chốc lát, thằng bé tóm lên một đồng bùn nhão trong tay, rồi cẩn thận bỏ đồng bùn vào trong giỏ trúc, sau đó tiếp tục cắm cúi tìm kiếm.

- Tiểu lang Thâm gia, mới sáng sớm đã xuống đồng bắt cá rồi à? Mưa còn lâu mới tạnh đấy, mau mau về nhà đi thôi, kéo lát lại bị bà mẹ của cậu mắng...

Trên con đường mòn chạy dọc bờ ruộng, một người đàn ông vạm vỡ đang đứng, đầu đội nón tre, người mặc áo tơi, trên vai vác một cây cuốc,

cười to hô lên với Thấm Khê đang ở dưới ruộng.

Thấm Khê thẳng người dậy, quay qua liếc nhìn người đàn ông một cái, sau đó nhấc giỏ trúc lên quơ quơ trước người, miệng cười toe toét lộ ra hàm răng trắng bóc, đều tăm tắp:

- Lưu đại thúc, trời mưa mới là lúc tốt nhất để mò cá chứ...

Thúc xem, con thu hoạch được khá lắm nè...

Khoe khoang đã đời xong, Thấm Khê không thèm để ý tới người họ Lưu kia nữa, lại bắt đầu khom lưng sục sạo dưới bùn.

Sự thật thì, Thấm Khê không phải là người của nơi này, chính xác hơn mà nói, Thấm Khê không thuộc về thế giới này, dùng cách nói kiếp trước kiếp này cũng coi như khái quát tình cảnh mà hãn tao ngộ.

Kiếp trước, Thấm Khê là một cô nhi, từ nhỏ đã trải cuộc đời cơ cực, hãn quyết tâm khắc khổ học tập, từ tiểu học lên trung học liên tục nhảy lớp và nhận được sự trợ cấp của các tổ chức xã hội.

Mười sáu tuổi Thấm Khê đã đỗ vào trường đại học hạng nhất trong nước, sau đó học một đường lên đến học vị tiến sĩ, thuận lợi được giữ lại trường trở thành giảng sư.

Chỉ sau hai năm công tác đã xuất sắc ngồi vào vị trí phó giáo sư, chưa tới năm năm đã thành tựu là giáo sư khoa khảo cổ học Trung văn.

Trong thời gian đó, Thấm Khê cũng đã cặp kè vài lần, tuy nhiên do hãn ham thích quá nhiều thứ, hầu hết tiền lương đều dồn vào sưu tầm các sách cổ, thi họa, văn phòng tứ bảo...

Nhà không có, số tiết kiệm cũng không nốt, vì vậy nên những mối quan hệ tình cảm chưa đi đến đâu đã chết yểu.

Sau này trong một lần được mời đến khu ngoại thành Tuyên Châu khai quật di vật văn hóa thì phát hiện ra một ngôi mộ cổ theo ước đoán là được xây dựng vào giữa đời Minh, chính tại nơi này bất thành linh xảy ra một vụ sạt lở và hãn cũng bị kéo theo, bất tỉnh nhân sự.

Lúc tỉnh lại, hãn đã hóa thành một đứa trẻ sinh sống ở thôn Đào Hoa.

Trong lúc Thẩm Khê lại vùi đầu vào tìm kiếm dưới ruộng, người đàn ông đứng đằng sau bất chợt cười to lên sang sảng.

Thẩm Khê tò mò ngẩng đầu nhìn lên, cách đó không xa xuất hiện một người phụ nữ tuổi áng chừng hai ba hai bốn, áo hoa đắp vá, tay cầm một cành trúc, đang nổi giận đùng đùng chạy về hướng đồng ruộng, miệng gào to:

- Thăng ranh con, hôm qua lão nương mới nói với người là trời xuân se lạnh đừng có xuống đồng, vậy mà mới sáng sớm người đã chạy ra đây, người coi lời mẹ người như gió thoảng qua tai hả? Trong khi quát mắng, người phụ nữ đó đã vọt đến bên bờ ruộng, tay cầm cành trúc chỉ vào Thẩm Khê:

- Thăng ranh cút ngay lên đây cho bà, người coi mẹ người có đánh chết người không...

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 1+2: Thôn Đào Hoa Có Mưa (2)

- Ôi ôi, Thẩm gia nương tử, thằng bé còn nhỏ, ham chơi là chuyện thường tình, nương tử dọa nó vậy, nó làm sao dám đi lên?

Người phụ nữ thấy gã đàn ông bên cạnh lên tiếng, lạnh lùng hừ một tiếng, không thèm để ý đến gã, tay chống nạnh, hô lên với Thẩm Khê còn đang đứng dưới ruộng: - Ranh con, có gan thì đừng đi lên... Hồi vụ thu năm ngoái người bị rắn cắn, lão nương thương tình mua thuốc xức cho người, người có biết thuốc đó đắt lắm không? Lần này người mà bị rắn cắn nữa, xem coi lão nương có lo cho cái thằng ngốc người không!

Thẩm Khê nghe giọng nàng nóng nảy, vội vàng cười làm lành: - Mẹ ơi, mẹ đừng nóng, đừng nóng, lần trước là tại con không cẩn thận nhầm lẫn rắn thành cá chạch, nên mới bị cắn thôi. Mẹ xem giờ con có tốt chưa nè? Đừng giận mà, mẹ còn đánh con nữa, con sắp thành đồ ngốc luôn rồi!

Người phụ nữ nhòm bộ dạng cười ngỏn ngoèn của Thẩm Khê mà đâm chán nản, huơ huơ nhánh trúc trong tay, dữ tợn hầm hè: - Đồ ranh, giờ là người không sợ ăn đòn có phải kh...

Nàng còn chưa dứt lời, Thẩm Khê đã ôm lấy giỏ trúc, bước sâu bước nông ngoan ngoan đi đến bên bờ ruộng, lấy lòng nói: - Mẹ ơi, mẹ xem, chúng ta đem số cá chạch này nuôi trong phòng đi, tối có cái để ăn lót dạ, nhà mình suốt ngày toàn ăn rau dại thôi, miệng cũng nhạt như chim rồi...

Thẩm Khê chưa kịp nói xong, người phụ nữ đã vươn một tay tới kéo hẳn ra khỏi ruộng, thấy Thẩm Khê cả người đầy bùn bẩn, nhất thời giận mà không chỗ phát tiết, liền giơ cao gậy trúc quất mạnh xuống.

Thẩm Khê đâu chịu khoan tay chờ chết, thừa dịp một chiêu của mẹ mình còn chưa đáp xuống, liền đem cả thân bùn đất nhào tới, ôm lấy cổ nàng, xé ruột xé gan mà gào:

- A... Đau quá, đau quá, mẹ ơi, đau quá, đánh chết người ta rồi... Đừng đánh nữa mà, con biết sai rồi, biết sai rồi, lần sau con không dám nữa.

Người phụ nữ nghe vậy, vẻ hung dữ giữa hai hàng mày hơi hơi dịu xuống, tuy nhiên vẫn không tha cho Thẩm Khê, dùng gậy trúc quất trên cái mông nhỏ xíu, tròn trĩnh của Thẩm Khê, chỉ là lực đạo giảm hơn tám phần.

Thẩm Khê cười ngây ngô, ngược đầu lên, cầm giỏ trúc đưa cho mẹ mình khoe: - Mẹ xem nè, nhiều cá chạch chưa, con nào con nấy mập ú ù. Con... con không phải cố ý không nghe lời mẹ, mà thật sự là... thật sự là nhìn không nổi mẹ ngày ngày chỉ có cơm rau dưa, nên mới vội chạy tới đây bắt cá chạch, cho mẹ bữa cơm ngon thôi mà.

Thấy Thẩm Khê nịnh nọt như thế, người phụ nữ hừ lạnh một tiếng, nhưng đưa tay ra nhận lấy cái sọt: - Là thằng nhóc con muốn ăn thì có. Hôm qua mới thay xong quần áo, coi giờ bản thủ thành cái dạng gì rồi? Mau về nhà thay đồ cho lão nương, sau này mà còn dám xuống ruộng giương oai, coi lão nương đây thu thập ra sao.

Thẩm Khê cười hì hì, xách đôi giày, để chân trần lục tục chạy theo sau lưng nàng, đôi lúc vô tình giẫm lên đá nhọn, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Trở về ngôi nhà tam tiến mang màu sắc, kiến trúc cổ xưa ở đầu thôn, trong một gian phòng ở viện trước, Chu thị đang thu gom mớ quần áo bản thể thảm của Thẩm Khê, vừa nhìn qua bắt gặp khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ, dáng vẻ thẹn thùng của Thẩm Khê, mặt mày lập tức tỏ ra hung dữ: - Ngốc tiểu tử, xấu hổ cái gì hả? Người là do mẹ người sinh ra chứ ai!

Thẩm Khê ngoan ngoãn gật gù như trống bỏi, không dám hó hé.

- Mẹ, mẹ thật tốt!

Thẩm Khê cười cười lấy lòng, nịnh bợ mẹ mình.

Chu thị nghe vậy liền sửng sốt, quay đầu nhìn Thẩm Khê rồi cười nhạo: - Nhóc con, mới tí tuổi đầu đã miệng mồm ba hoa rồi?

Thẩm Khê thấy vẻ khinh thường của mẹ mình, lắc lư đầu, giọng kiên định nói: - Mẹ, không phải con miệng mồm ba hoa đâu, con thật sự cảm thấy mẹ rất tốt mà.

- Lão nương vừa hung tợn vừa dử dằn, chỗ nào tốt?

Chu thị trừng mắt Thẩm Khê, mặc dù trên mặt tỏ vẻ không vui, nhưng thật ra trong lòng đang tươi như hoa nở.

Thẩm Khê cười trộm một tiếng, lôi kéo tay Chu thị, dùng giọng nũng nịu cầu xin: - Mẹ ơi, đừng có giấu con nữa, con người thấy rồi, thơm quá thơm quá.

Chu thị nhìn Thẩm Khê mà buồn cười, nhưng ngoài mặt thì sa sầm, hừ một tiếng: - Có phải là cậu đầu mà mũi thính thế?

Dứt lời, Chu thị lại từ chỗ cái túi treo đầu giường lấy ra một quả trứng gà nóng hầm hập đưa cho Thẩm Khê.

Thẩm Khê vừa trông thấy trứng luộc, thèm thuồng nuốt nước miếng, nóng lòng giơ tay nhận lấy, cười nói: - Mẹ, tuy mẹ rất thích đánh con, nhưng trong lòng lại rất thương con, con trai khoan hồng độ lượng, sẽ không mang thù đâu... Chờ mẹ và cha già rồi, con trai sẽ nuôi dưỡng hai người được ăn sung mặc sướng, còn tìm một cô vợ biết nghe lời hầu hạ cho hai người.

Chu thị cười khê một tiếng: - Thằng ngốc con sau này cưới vợ rồi thế nào cũng quên bẵng bà mẹ này. Trời sinh lại có khiếu gạt người như vậy, chỉ mong mai một lớn lên đừng thành Trần Thế Mỹ.

Bàn tay nhỏ bé ôm lấy trứng gà ấm áp, Thẩm Khê cười thầm không ngớt.

Cả một đời trước, hẳn ngay từ nhỏ đã bị vứt bỏ, chưa bao giờ được cảm thụ cái gọi là cốt nhục tình thâm, ấy vậy mà đến thế giới này rồi, tuy nhà nghèo khổ nhưng chí ít hẳn có cha mẹ, còn có thúc thím bá phụ. Thẩm Khê biết, có nhiều thứ có giá trị, mà cũng có những thứ là vô giá.

Điều duy nhất khiến hẳn rất ư bất đắc dĩ chính là, hẳn lại nhập vào thân thể của một tiểu tử thối chưa đến bảy tuổi, hại hẳn mỗi ngày đều phải giả bộ làm trẻ con.

Đối với vấn đề này, Thẩm Khê không dám lơ là.

Hẳn đến thế giới này còn chưa được một năm, về dân phong dân tục hiểu biết còn chưa đầy đủ, dám chùng chỉ cần hẳn biểu hiện ra chút thiên phú dị bẩm thôi là sẽ bị người ta coi là bị quý nhập, rồi bắt nhốt vào lồng heo đem đi ngâm nước.

Thẩm Khê đang muốn đi ra, lại bị Chu thị kéo lại cánh tay, mặt mày buồn bực giáo huấn: - Ở trong phòng ăn được rồi, đừng ra ngoài để người ta nhìn thấy.

- Á... Mẹ ời, trứng gà này có phải mẹ ăn trộm về không đấy? Thẩm Khê quay qua nhìn nhìn cửa phòng đóng chặt, rồi mới nhỏ giọng hỏi.

Chu thị đầu tiên là sừng sốt, ngay sau đó vô cùng bực bội mắng: - Ranh con, cho ăn mà còn lăm mồm? Không ăn thì trả lại cho lão nương...

Thẩm Khê liền đem trứng gõ gõ trên mép giường, rồi nhanh chóng lột vỏ trứng.

Thấy Thẩm Khê đem những mảnh vỏ trứng tùy tay vứt trên đất, Chu thị hung hăng vỗ đầu hấn: - Đã dạy bao nhiêu lần rồi hả, vỏ trứng phải giữ lại để cho heo ăn... Thằng nhóc khờ này, đừng hòng lão nương cho đồ ăn ngon nữa, miễn cho người lãng phí đồ tốt.

Thẩm Khê nhìn Chu thị gom nhặt vỏ trứng trên đất lên, sắc mặt hơi biến đổi, vội vàng nắm lấy tay nàng và nói: - Mẹ, vỏ trứng không ăn được đâu.

- Mẹ có ăn đâu, lỡ tai thẳng ranh con bị hư rồi phải không? Thứ này mẹ đem đi làm cám heo cho heo ăn, để heo nhanh lớn...

Thẩm Khê lắc lắc đầu, ngời xồm xuống, đem quả trứng gà lột được một nửa đưa đến miệng Chu thị, cười hì hì nói:

- Mẹ cũng ăn miếng đi.

Chu thị nhất thời hơi sững sờ, ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt hồn nhiên của Thẩm Khê, đang muốn dạy dỗ cho hấn một trận nữa, lại nghe Thẩm Khê nói tiếp: - Mẹ toàn gạt người ta thôi, lần trước con tận mắt thấy mẹ ăn vỏ trứng kìa... Nào, mẹ ăn miếng đi...

Chu thị giơ tay sờ sờ cái mũi lên men chua xót của mình, nhẹ nhàng cắn một ngụm nhỏ lên quả trứng gà, ghen ngào: - Được rồi, mau ăn đi.

Thẩm Khê thấy mẹ mình cắn có mỗi một miếng tí tẹo như muối chích, chỉ đành thở than trong lòng, không nói gì nữa mà há miệng hung hăng cắn một miếng lớn, dùng sức ngấu nghiến nhai nuốt, dường như muốn phát tiết gì đó.

- Mẹ ơi... mẹ hãy yên tâm, sau này con nhất định sẽ trở nên nổi bật, cho mẹ nhà ở tốt nhất, thức ăn tốt nhất. Thẩm Khê vừa ăn trứng, vừa ồm ồm tuyên bố chí lớn của mình.

Chu thị xoa xoa cái đầu quả dưa bé nhỏ của hân, thở ra một hơi dài, miệng lại cười nhạt: - Nhóc con, chỉ biết gây phiền cho lão nương, coi ngày nào đó lão nương có đánh chết người không.

Thẩm Khê cười ha hả, đang muốn nói chuyện thì chợt nghe tiếng đập cửa vang lên, sau đó một giọng nữ từ bên ngoài truyền vào: - Em dâu ơi, chị dâu vào trong được không?

Chu thị vội vã đá chân, gạt hết mớ vỏ trứng vương vãi trên đất đá vào dưới gầm giường, ngay sau đó đã nghe thấy tiếng mở cửa “kê kẹt...”, một người phụ nữ có vẻ lớn hơn mẹ của Thẩm Khê vài tuổi đi vào.

- Oa..., thơm quá à! Thì ra tiểu lang đang ăn trứng gà à, ăn ngon không?

Thẩm Khê liếm láp môi, cười khi khi đáp: - Ăn ngon lắm ạ, đại bá mẫu qua tìm mẫu thân con ạ?

- Thấy trứng gà, ta mới nhớ ra, hình như số trứng gà nhà chúng ta mới đẻ hơi thiếu đó... Em dâu, trứng gà này lấy đâu ra vậy? Người đàn bà này không thèm để ý đến Thẩm Khê, chỉ tùm tùm cười hỏi Chu thị.

Chu thị nghe vậy, thản nhiên liếc Vương thị, đại bá mẫu của Thẩm Khê một cái, nói với giọng lạnh lùng:

- Số trứng trong nhà mỗi ngày đều có ghi sổ, nếu thật sự thiếu, mẫu thân đại nhân sớm đã thông báo đến các phòng rồi... Trứng gà này là cha thằng nhỏ ở trên trần nhờ người mang về đấy.

Vương thị cười cười, giọng điệu mang ý trách cứ: - Em dâu à, chúng ta còn chưa phân nhà, tiểu thúc đưa trứng gà qua, sao chị chưa thấy qua bao giờ vậy? Còn không phải là em dâu lén trộm rồi giấu đó sao?

Chu thị vốn tính tình nóng nảy, tuy nhiên lúc này nàng vẫn đang cố kiềm chế, đứng dậy hít vào một hơi sâu, đoạn dùng giọng điệu kiên quyết, mạnh mẽ trả lời: - Chị dâu, chị là con gái thư hương thế gia, hẳn sẽ không so đo với em vì chút chuyện lông gà vỏ tỏi này chứ, phải không?

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Thường Quán Cổ, Dùi Đâm Chân

Chu thị nói bằng giọng điệu cứng rắn và mạnh mẽ, nhưng thực tế, nàng đã nhượng bộ rồi.

Đại bá mẫu lạnh lùng liếc Chu thị một cái, không mặng cũng chẳng lạnh nhạt nói: - Coi em dâu nói kìa, người một nhà mà sao như người ngoài vậy, chỉ là đại lang nhà chị học hành khắc khổ quá mà ngay cả hạch đào với đậu hũ để bổ não cũng không đủ tiền mua... Ôi, cuộc sống gian khổ này biết bao giờ mới chấm dứt đây?

Chu thị nghe Vương thị than vãn lại muốn nổi cơn tam bành, nhưng bị Thẩm Khê lôi kéo ống tay áo, mới chỉ đành buông một tiếng hừ lạnh, rồi không thèm để ý tới Vương thị nữa, khom người thu dọn phòng ốc.

Vương thị là thê tử của Thẩm Minh Văn, trưởng tử nhà họ Thẩm, bởi vì trượng phu ả là một tú tài, xem như một chân bước vào giai tầng thân sĩ, cho nên ngày thường thích nhất là làm dáng, phách lối, huống hồ lão thái thái chường quản cả đại gia đình, nắm quyền to nhất cũng luôn thiên vị có thừa đối với chi trưởng.

Thẩm gia có tất cả năm người con, đều là do chính lão thái thái mang nặng đẻ đau, lẽ ra không nên nặng bên này nhẹ bên kia, tuy nhiên bà lại nhất mực che chở và quan tâm, săn sóc đến trưởng tử và trưởng tôn, trong khi cả nhà quanh năm suốt tháng chỉ sống qua ngày bằng rau dại và hoa màu, duy có Đại bá Thẩm Minh Văn là được đối xử khác biệt, được hưởng vị thức ăn mặng, bếp nhỏ nhà y chẳng bao giờ lạnh, nhờ đó mà Vương thị cùng với ba đứa con của ả đều được thơm lây.

Lại nói, Thấm gia hết thầy bảy đứa cháu đích tôn, coi như là hương khói thịnh vượng, trong đó Thấm Khê là nhỏ tuổi nhất. Không chỉ hẳn nhỏ nhất, mà cha hẳn Thấm Minh Quân cũng giống hẳn đứng hàng nhỏ nhất, chính bởi hoàn cảnh như vậy mà chẳng mấy ai thêm để tâm đến cử chỉ ngôn hành của hẳn. May thay, cũng nhờ đó hẳn mới được ngẫu nhiên phóng túng một chút, thả lỏng tâm tình buồn bực đè nén.

Trong năm người con Thấm gia, lão Nhị, lão Tam, lão Tứ đều là dân nuôi tằm trong thôn, lão Ngũ cha Thấm Khê, Thấm Minh Quân thì làm đũa ở cho nhà họ Vương, một đại địa chủ ở huyện.

Lão đại Thấm Minh Văn trước khi chưa đỗ Tú tài đều là dựa dẫm vào sự chu cấp của các huynh đệ, đọc sách hao phí tiền của rất nhiều, tất cả gánh nặng đều đặt trên người mấy đệ đệ, quãng thời gian đó cuộc sống rất khổn khó, eo hẹp. Tận đến khi Thấm Minh Văn không phụ sự mong đợi của mọi người thi đậu Tú tài, trở thành lẫm sinh của huyện, mỗi tháng được sáu đấu gạo và hàng năm được bốn lượng bạc, bấy giờ cuộc sống mới được cải thiện phần nào.

Do bởi lão thái thái là đương gia, đối xử với mọi người tương đối công chính, cho nên cả nhà Thấm gia ngoài vấn đề ăn mặc quá mức tăn tiện thì quan hệ giữa các phòng cũng coi như hòa hợp.

Trong số mấy đứa cháu đích tôn Thấm gia, chỉ mỗi mình đại lang Thấm Vĩnh Trác nhà lão Đại là được quyền đến tư thục trên trấn học hành, vì lẽ con kế nghiệp cha, đây là quyết định độc đoán của lão thái thái. Mặc dù các phòng khác đều có sự bất mãn, tuy nhiên tốt xấu đều là người một nhà, tất cả đều kỳ vọng trong nhà sẽ cho ra được một vị Cử nhân lão gia, chờ khi Thấm Minh Văn phát lên, gia đạo sẽ được phục hưng, do vậy họ cũng chỉ ngầm lằn nhằn đôi chút rồi thôi chứ không có biểu hiện oán giận ra mặt đối với lão thái thái.

Tuy sống chung một nhà, nhưng Thẩm Khê không mấy qua lại với các tỷ muội huynh đệ khác, nhất là kể từ năm ngoái khi hắn chiếm cứ thân thể này, vì sợ bị bại lộ thân phận cho nên luôn khước từ không tham gia chơi đùa với bọn trẻ, mấy trò chơi như nghịch bùn, bắt bọ rầy... hắn đều xin miễn, dần dà, mấy anh em họ cũng thôi, không tìm hắn chơi cùng nữa.

Lại quay về Vương thị, ả nhìn thoáng qua Thẩm Khê đang gấp gấp nuốt trứng mà lắc đầu cười mỉa, thế nhưng vẫn trù trù chưa chịu rời đi, có vẻ ngập ngừng như muốn nói gì đó.

- Em dâu, chị tới tìm em không phải vì chuyện trứng gà, thật ra là chị có việc muốn nhờ em. Sau một hồi lâu do dự, Vương thị quyết định lên tiếng.

Thẩm Khê nghe vậy, liền thăm cười bất đắc dĩ, nhưng không dám nói câu nào.

Chu thị khẽ hừ một tiếng: - Không lẽ chị dâu sang đây để vay tiền? Chị dâu à, chị tha cho em đi, cả gia đình này lăm người như vậy, sao chị chỉ mượn của mỗi nhà em vậy, hơn nữa mượn rồi lại không trả... Lần trước cho chị vay năm mươi văn tiền, tiêu lang nhà em suốt hai tháng trời không được miếng thịt vào bụng.

Thẩm gia tuy không có chia nhà, nhưng mỗi phòng đều có bếp riêng, đây cũng là lão thái thái ngầm cho phép. Thẩm Khê cảm thấy hành vi của Đại bá mẫu có phần quá quắt, ngày thường luôn ỷ vào trượng phu mình là Tú tài mà không thèm coi cha mẹ mình ra gì.

Từ ngày Thẩm Minh Văn đỗ Tú tài, Vương thị bắt đầu bỏ bê công việc nhà, cả ngày chỉ chây lười trong nhà, số lương thực và ngân lượng mà Đại bá được cấp thì giữ làm riêng một phần, hai vợ chồng họ quang minh chính đại mở bếp nhỏ, mỗi lúc tiền tiêu hết lại chạy sang mượn Chu thị, người chỉ có chút tiền dư nhờ chồng ra ngoài làm công cho người ta.

Chớ thấy Chu thị dữ dằn, thật ra nàng là điển hình của mẫu người khẫu xà tâm Phật, miệng mồm chua ngoa nhưng tấm lòng mềm nhũn như đậu hũ, chỉ cần bị Vương thị dụ dỗ mấy câu là lập tức đem tiền ra cho vay ngay, chính vì vậy mà số tiền nợ nhà Đại bá vay mượn nhà Thấm Khê tích lũy cho đến bây giờ là nhiều nhất, mỗi lần mượn là ba năm mười văn, hiện giờ gộp lại ít nhất cũng phải hai ba lượng bạc rồi.

Nếu nhà Đại bá thật sự túng quẫn, Thấm Khê sẽ không lý do gì phản đối, tuy nhiên thực tế cuộc sống nhà người ta còn tốt hơn nhà mình nhiều lắm, mình ăn quả trứng gà thôi mà phải lén la lén lút, nhà hăn tiền ăn cả tháng cũng chỉ một lượng mà thôi, nhà người ta sống mới gọi là sung sướng, mới hôm trước Thấm Khê còn thấy đại lang Thấm Vĩnh Trác ôm đùi gà nhai ngấu nghiến, làm hăn thèm đến nổi nước miếng ròng ròng!

Thấm gia vốn là gia tộc thư hương, thế nhưng hai đời trước con cháu chẳng chí tiến thủ, dẫn đến gia đạo sa sút, huynh đệ trong nhà lại bất hòa, cuối cùng phân chia gia sản, tổ phụ của Thấm Khê chính là một trong số đó.

Tòa đại trạch tam tiến này cũng chính là tổ nghiệp của Thấm gia, trong thôn còn có mấy chục mẫu đất vườn, tuy nhiên số sản nghiệp này đối với Thấm gia năm đó chỉ là hạt cát trong sa mạc, từ đó có thể thấy nhất mạch này của Thấm Khê rất không được chào đón.

Tổ phụ sau khi qua đời, gia đạo Thấm gia ngày càng xuống dốc, vốn trong nhà còn có mấy đừa ở, nhưng vì Thấm gia không có tiền để phát lương, cho nên bọn nó đều tự động rời đi.

Mặc dù trên gia phả ba đời Thấm gia từng một thời huy hoàng - Thái gia gia của Thấm Khê đã làm lên đến chức vụ Đồng tri nhất phủ giai chính ngũ phẩm, đáng tiếc cảnh ngộ ngày hôm nay lại sa sút đến nông nổi không bằng một nhà thân hào nông thôn tầm thường. Thế sự vô thường khiến người ta phải cảm thán.

Di nguyện của lão thái gia trước khi lâm chung là không cho phép con cháu chia nhà, cho nên bây giờ cả năm cặp vợ chồng cùng với đám con cái của mình túm tụm sống chung trong một căn nhà.

Duy có một ngoại lệ, mười năm trước khi Đại bá thi đỗ Tú tài, lão tổ mẫu vì quá hưng phấn, đã đem mọi kỳ vọng chấn hưng gia tộc ký thác trên người Đại bá, từ đấy về sau bắt đầu mọi sự bất công, gần như đến nông nổi trăm sự trăm thuận.

Cũng bởi do vậy nên mới có tình huống mẫu thân Thẩm Khê - Chu thị cảm thấy đuối lý khi bị bắt quả tang lén lút cho Thẩm Khê thức ăn, dầu sao trong lòng mọi người đã xác định rằng Đại bá là Tú tài lão gia, theo tình hình trước mắt đích thực chỉ có Đại bá thi đỗ Cử nhân, làm rạng rỡ tổ tông, thì Thẩm gia mới có hy vọng phục hưng gia đạo.

Tuy nhiên, Thẩm Khê trong thâm tâm lại hết sức hoài nghi nếu có một ngày Đại bá thật sự trúng cử làm quan, liệu có cho gia đình hẳn được ích lợi thực tế nào hay không.

Bị Vương thị bắm dính nài nỉ ỉ ôi, Chu thị quả nhiên nhanh chóng tước vũ khí đầu hàng, đem chút tiền riêng còn dư trong nhà cống nạp ra hết.

Đôi theo bóng lưng Vương thị rời đi, Thẩm Khê rất là bất mãn hừ một tiếng: - Mẹ, sao mẹ lại cho Đại bá mẫu mượn tiền? Mẹ không biết mọi ngày Đại bá mẫu ăn sung mặc sướng cỡ nào, chúng ta lại làm sao, ngày nào cũng chỉ ăn rau dại gốc cỏ, chút chất béo cũng không có, con sắp đói thành khi con rồi...

Đang oán trách nửa chừng, Thẩm Khê mới sực nhớ ra hiện giờ mình đang là một đứa bé sáu bảy tuổi, con nít tuổi này vốn không nên quan tâm đến những chuyện như vậy, chỉ có điều lời đã thốt ra miệng, nước đổ khó hốt.

Chu thị lại không lấy làm ngạc nhiên, một năm qua con trai tính tình trở nên linh hoạt, nghe hẳn nói vậy chỉ tưởng là hẳn thấy trường tôn phòng trưởng được đọc sách, còn được ăn ngon uống bổ, nên sinh lòng ghen tị mà thôi.

- Tiểu tử thôi, con nghĩ mẹ muốn vậy lắm sao? Chỉ là bây giờ Đại bá của con đã là Tú tài, chỉ cần tiến thêm bước nữa là Cử nhân rồi... Tuy Đại bá của con liên tục thi rớt hai lần, nhưng Đại bá con còn trẻ, về sau vẫn còn cơ hội để trúng cử. Trúng Cử nhân rồi sẽ được làm quan. Tiểu tử ngốc, con có biết làm quan là cái gì không? Đại bá con làm quan, ít nhiều cũng sẽ giúp đỡ lót đường cho chúng ta, đến lúc đấy, chỉ cần một câu của Đại bá thôi, cả nhà ta sẽ được sống khá giả lên rồi, không phải sao?

Thẩm Khê nghe mẹ mình nói vậy, chỉ đành ngậm than vắn thở dài: “Quả nhiên là thời đại tất cả đều hạ đẳng, duy có đọc sách là cao nhất!” Nói chính xác hơn chính là, “Tất cả đều hạ đẳng, duy có quan cao nhất”. Giữa dân và quan, chênh lệch địa vị đâu chỉ nghìn vạn dặm?

Chu thị bắt gặp Thẩm Khê ngẩn người, đột nhiên hỏi: - Tiểu tử, có phải con cũng muốn đi học không?

Mặc dù biết mình biểu hiện ra nguyện vọng được đi học, nhất định sẽ mang đến áp lực cực lớn cho cha và mẹ, thế nhưng hẳn vẫn cắn răng gặt đầu thật mạnh.

Chu thị ngồi xồm xuống, cẩn thận quan sát Thẩm Khê, khi đã có được câu trả lời chắc chắn từ đôi đồng tử linh động, trí tuệ của hẳn, nàng trầm tư hồi lâu mới quyết định:

- Bé con, không phải mẹ nhẫn tâm không cho con đọc sách, mà là chúng ta... Nhà chúng ta thực sự không lấy đâu ra tiền để chi trả học phí. Thế nhưng không sao, chờ Đại bá mẫu của con lần sau đến vay tiền, mẹ sẽ cầu bà ấy, xin Đại bá của con dành chút thời gian đến dạy con học hành...

- Nhưng mà bé con à, nếu chuyện này bất thành, con cũng đừng nghĩ đến đi học nữa, chưa nói đến chuyện khác, chỉ riêng mấy người thúc bá thím của con chắc chắn sẽ không tán thành rồi, chúng ta hãy an phận cày ruộng sinh sống là rất tốt rồi.

Thẩm Khê nhìn vào ánh mắt quan tâm của mẫu thân mà lòng tự trách, ngoài mặt lại gắng gượng làm bộ như không hề chi: - Không sao đâu mẹ, cho dù con trai về sau không được nổi bật, vẫn nhất định sẽ hiếu thuận với cha và mẹ.

Thấy Thẩm Khê ngoan ngoãn hiểu chuyện, Chu thị mỉm cười, hồi phục lại dáng vẻ mạnh mẽ ngày thường của mình: - Đi đi đi, ranh con, suốt ngày chỉ biết chọc cho lão nương tức giận.

Thẩm Khê vui vẻ cười ha ha, vừa chạy ra khỏi phòng, vừa hét to: - Mẹ ơi, con đi chơi đây!

...

...

Vừa ra khỏi sân, đã nghe thấy từ Đông sương phòng nơi Đại bá cư ngụ ở nhị tiến viện truyền đến những tiếng hô hét khiếp hãi.

Nhà Thẩm gia được xây dựng theo kiến trúc tam tiến viện truyền thống, bước qua cửa là tiến vào ngay thạch đình viện, tường phía Bắc của đình viện được xây làm bình phong ở cổng, bên sườn đông là giác viện Đông Nam. Mặt Bắc của giác viện Đông Nam thông đến nhà xí và nhĩ phòng của nhị tiến viện, còn mặt Nam ngày trước là phòng đặt kiệu xe, bây giờ cả hai gian phòng được đổi làm khách phòng.

Phía Tây thạch đình viện là cổng vòm, từ cổng vào đi vào tiền viện. Bốn gian đảo tọa phòng trước kia là chỗ ở của đứa ở, bây giờ thì được khai

thông thành chuồng heo, chuồng gà. Phía Tây tiền viện có cổng Nguyệt Lượng, qua cổng là đến gác viện Tây Nam.

Mặt Bắc gác viện Tây Nam cũng tương tự, ăn thông với nhà xí và nhĩ phòng của nhị tiền viện, ba gian phòng ở mặt Nam vốn là Nam thư phòng để tiếp đãi khách nhân thời Thẩm gia còn thịnh vượng, nay đã trở thành chỗ cư ngụ của cả nhà họ Thẩm.

Hướng Bắc tiền viện thông đến chính viện qua cổng Thùy Hoa, sáu gian sương phòng phía Đông chính viện toàn bộ đều dành cho lão đại Thẩm Minh Văn. Thẩm Minh Văn cùng Vương thị có một trai hai gái, đại lang Thẩm Vĩnh Trác năm nay mười lăm tuổi, hiện đang đi học ở một trường tư thực trên trấn, hai cô con gái theo thứ tự là đại nữ - Thẩm Thiên mười ba tuổi và tứ nữ - Thẩm Mạn bảy tuổi. Cả nhà năm miệng ăn được sáu gian phòng, sống dư sức, một gian dư ra lấy làm phòng tiếp đãi khách khứa của Thẩm Minh Văn.

Còn sáu gian phòng ở Tây sương thì phân ra cho lão Nhị và lão Tam, mỗi nhà ba gian.

Lão Nhị - Thẩm Minh Hữu và thê tử Tiền thị dưới gối có bốn người con: nhị lang Thẩm Vĩnh Phúc mười bốn tuổi, tam lang Thẩm Vĩnh Thụy mười hai tuổi, tam nữ Thẩm Đình Đình mười tuổi, và ngũ lang Thẩm Vĩnh Kỳ tám tuổi.

Còn con cái nhà lão Tam - Thẩm Minh Đường và thê tử Tôn thị là nhị nữ Thẩm Tú Tú mười một tuổi và tứ lang Thẩm Thiện mười tuổi.

Ba gian chính phòng mặt Bắc, ở giữa là sảnh chính để tiếp đãi khách khứa và tế bái tổ tông, lão thái thái sống ở gian phòng phía Đông sảnh chính, gian còn lại ở phía Tây là chỗ dùng cơm của một nhà già trẻ lớn bé.

Hai bên chính phòng lần lượt là nhĩ phòng Đông và Tây, Đông nhĩ phòng có tạo hình rất đặc thù, là một lầu gác ba tầng trông như ống đồng,

Thẩm Khê nghĩ mãi vẫn chưa rõ tác dụng của nó. Còn Tây nhĩ phòng trước kia là thư phòng của gia chủ Thẩm gia, hiện giờ trên các giá sách đã chẳng còn bao nhiêu sách vở, hầu hết được dùng để chất đồ vật dụng lẫn lộn.

Ngoài sườn của nhĩ phòng Đông và Tây đều nối kết với công Nguyệt Lượng và hậu viện.

Hậu viện có tám gian phòng, trong đó phòng bếp nằm ở góc Tây Bắc, bảy gian còn lại vốn là chỗ ở của người hầu, bây giờ được chia ba gian cho lão Tứ, còn lại thì để chất củi.

Lão Tứ - Thẩm Minh Tân và thê tử Phùng thị có một nam một nữ: lục lang Thẩm Nguyên bảy tuổi và ngũ nữ ***** năm tuổi. Thẩm Nguyên từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, rất được lão thái thái yêu thích.

Sau hậu viện vốn còn một hoa viên, tuy nhiên từ ngày gia đạo Thẩm gia sa sút đã trở thành vườn rau, trồng đủ loại rau dưa, rau trồng trong vườn không phải để trong nhà ăn, mà hầu hết đều đem lên trấn trên đổi lấy tiền và lương thực.

Tiếng động truyền đến từ Đông sương phòng của chủ viện, nơi ở của lão đại Thẩm Minh Văn, ngày càng trở nên huyền ảo, Thẩm Khê không khỏi giật mình, lập tức nện bước cấp tốc chạy đến trước cửa nhà Đại bá, bắt gặp Đại bá không ngừng giãy giụa trước sự dìu đỡ của Tam bá và Tứ bá.

Thẩm Khê nhất thời bối rối, chợt phát hiện ra ánh mắt lạnh băng của lão thái thái từ xa phóng tới, bèn tiến lên cúi đầu vấn an: - Con chào Tổ mẫu!

Lão thái thái cả đầu tóc bạc phơ, tay nắm quả trượng, thấy Thẩm Khê bước lên chào hỏi chỉ hơi hột gặt đầu một cái, không để ý đến hấn nữa mà quay sang nhìn Đại bá, thân thiết và tràn đầy tình cảm nói:

- Con ơi, không phải mẫu thân nhẫn tâm, mà là... Ôi, bây giờ tuy phải chịu khổ cực, nhưng con phải dụng tâm để thi đỗ Cử nhân, an ủi linh hồn cha con trên trời có thiêng.

Thẩm Khê thành thành thật thật đứng yên một bên, cái đầu nhỏ quan sát tình cảnh đang diễn ra trước mắt với vẻ bàng hoàng.

Đại bá vẫn còn rất trẻ, năm nay mới ba mươi tư, cho nên Thẩm gia vẫn nhất mực kỳ thác hy vọng chốn hưng trên người y. Lúc này y đang không ngừng giã giũa, giọng điệu sợ hãi van nài:

- Nương thân, là con trai không chí tiến thủ, con xin hứa sau này tuyệt sẽ không lơ lửng dù chỉ một chút, nương thân, con van người, đừng mang con đến lầu gác, con không muốn đến đó...

Lão thái thái thở dài thườn thượt, giọng có chút không nỡ: - Đại lang, mẫu thân là bất đắc dĩ. Con hãy yên tâm, chỉ cần chịu đựng hai năm rưỡi thôi, hai năm rưỡi sau con nhất định sẽ trúng cử! Đại lang à, con chịu khổ, nương thân cũng đau lòng lắm. Còn đừng kêu la nữa, lần trước chẳng phải con ở lầu gác học hành một năm thôi, vừa ra đã thuận lợi thi đỗ Tú tài rồi sao?

- Chờ khi kỳ thi Hương lần sau bắt đầu, con nhất định sẽ đỗ trúng Cử nhân, làm rạng rỡ tổ tông, tiến bước lên quan lộ. Thanh âm lão thái thái ngày càng trở nên nóng bỏng.

Thẩm Minh Văn ngửa mặt lên trời hét dài, tròng mắt dâng trào nước mắt, khiếp sợ hô hoán: - Nương thân, người quên rồi ư, lần trước con đã suýt chết trong căn lầu gác đó, con không muốn đến lầu gác, con không muốn...

Lão thái thái nhìn dáng vẻ thê thảm của Thẩm Minh Văn mà buồn bã thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: - Đại lang, thanh xuân dễ trôi, thi Hương ba năm mới mở một lần, năm nay con đã ba mươi tư rồi, đời người

được bao cái ba năm đây con? Chỉ cần hai năm rưỡi, hai năm rưỡi thôi con à. Sau khi con tiến vào lầu gác, nường thân sẽ cho người đứng giờ đưa đồ ăn thức uống đến cho con, và mỗi khi con phiền muộn, thì cứ hướng ra ngoài cửa sổ hướng Đông hét to để giải tỏa tâm tình.

Cuối cùng, Thẩm Minh Văn tuyệt vọng, cúi gằm đầu với sắc mặt xám ngoét, mặc cho Tam bá và Tứ bá đưa y lên lầu gác.

Thẩm Khê cũng rón rén đi theo sau.

Thẩm Minh Văn bị đưa vào trong lầu gác, lão thái thái đứng ngoài dõi theo, buồn bã thở than hồi lâu, chùng như đã già thêm vài tuổi, sau đó được Nhị bá dìu, quay người đi.

Thẩm Khê nghiên ngẫm đánh giá cái kiến trúc trông như ống đồng trước mặt mình, thâm tâm không rét mà run.

Ở Thẩm gia, địa vị của lầu gác có thể sánh với từ đường tổ tông. Gọi là lầu gác, nhưng hình dạng lại như đèn pin cầm tay, xung quanh khép kín, chỉ có mỗi mặt Đông là có một cánh cửa sắt nhỏ. Thẩm Khê dám chắc, cho dù là giữa ban ngày, vẫn phải đốt đèn mới nhìn thấy đường được.

Đương lúc Thẩm Khê thất thần, bỗng nhiên từ song sắt nhỏ kia vọng ra một tiếng “chát” lạnh lạnh, vô cùng có quy luật, theo mỗi tiếng vang, truyền đến tiếng kêu la thống khổ của Thẩm Minh Văn, cùng với âm thanh nghiến răng nghiến lợi khiến người kinh hồn tán đảm.

Chát!

- Cho người cái tội thay đổi thất thường!

Chát!

- Cho người cái tội không chuyên tâm!

Chát!

- Cho người cái tội không chí tiến thủ!

Chát!

- Cho người cái tội không học hành đàng hoàng!

Chát!

- Cho người cái tội quên lãng sự giáo huấn của vong phụ!

Chát!

- Cho người cái tội thấp thỏm, không yên!

Chát!

- Cho người cái tội biếng nhác, hời hợt!

Sau bảy loạt tiếng vang, bên trong lầu gác trở về sự tĩnh lặng.

Thẩm Khê ngậy ngốc nhìn theo cánh cửa đóng chặt của ống đồng, hồi lâu sau mới lấy lại tinh thần, hấn rùng mình, trong lầu gác rõ ràng chỉ có một mình Đại bá thôi mà!

Rất lâu về sau, Thẩm Khê mới biết, hóa ra lầu gác là một kiến trúc đặc thù được truyền lại qua các đời Thẩm gia, con cháu trong nhà nếu không đỗ đạt, sẽ bị cưỡng ép đưa tới lầu gác này, cấm bế để tự suy ngẫm. Sau khi tiến vào, nhất định phải dùng thước tự quất chính mình bảy lần, hơn nữa mỗi đòn đều phải đánh đến toác thịt chảy máu, bằng không sẽ không được tính, và phải lặp lại cả bảy lần.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ta Muốn Đọc Sách. .

Thẩm Minh Văn bị nhốt vào một lầu gác đóng cửa đọc sách, trong khoảng thời gian đó chỉ có hai lần tuế thí mới được ra ngoài, thời gian còn lại đều không được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bàn tính của Chu thị sơ xuất rồi, trong lòng Thẩm Khê bắt đầu lo lắng.

Rút kinh nghiệm từ Thẩm Minh Văn, Thẩm Khê sâu sắc nhận ra tính quan trọng của tri thức ở thế giới này, hoặc là nói rằng tính quan trọng của việc đọc sách, tuy học vấn của hắn chưa chắc có thể ở thời đại bát cổ thủ sĩ đồ được Trọng Nguyên, nhưng cũng được tính là học quán cổ kim, gắng chút sức đỡ cái tú tài, cử nhân vẫn có thể làm được!

Nhưng mà, thế thì làm sao? Không đến trường vỡ lòng, không lão sư dạy bảo, cho dù học vấn có thể so với đại nho đương đại, đó cũng là yếu nhân tác quái không được người khác công nhận.

Hồn bay phách lạc rời khỏi lầu gác, chưa đi được mấy bước liền cảm thấy bả vai bị ai đó vỗ một cái, Thẩm Khê quay đầu lại nhìn, thấy đằng sau xuất hiện một thằng bé lùn mập, không khỏi có vài phần không kiên nhẫn, nói: - Sao đệ lại ở đây?

- Tiểu biểu ca, huynh có thể đến, đệ cũng có thể đến được chứ sao? Thằng bé lùn mập cũng chỉ sáu bảy tuổi, ngẩng cái đầu nhỏ đầy thịt, nháy nháy mắt có chút chột dạ.

Thẩm Khê không chịu được cách đối thoại thiếu năng như vậy, lắc lắc đầu, quay đầu tiếp tục đi, không để ý tên mập đó.

Tên mập đó tên là Dương Văn Chiêu, là con trai của Thăm Dương Thị nhị cô cô của Thăm Khê.

Thăm Dương Thị vốn tên là Thăm Nguyệt Bình, đã gả cho trường tử của đại dượng thương Dương gia ở phủ thành. Lần này nói là về nhà thăm viếng, nhưng thực chất là phu thê cãi nhau, Thăm Nguyệt Bình tính tình ương bướng, trong lúc tức giận liền đưa con trai về quê.

Tiểu tử này tính tình hoạt bát, nhưng lại vô cùng nhát gan, là một đứa trẻ hiếu động. Sau khi đến Thăm gia, một là nó gần bằng tuổi Thăm Khê, hai là tên mập này rất tò mò về Thăm Khê có vẻ đặc biệt này, cho nên liền dính như sam với tiểu biểu ca Thăm Khê này.

Tốn một phen công phu, muốn thoát khỏi Dương Văn Chiêu, lại không thể nào cắt được tên theo đuôi này, Thăm Khê chỉ có thể cười khổ để nó đi theo.

- Đào hoa sơn trung song Khê trấn, song Khê trấn hậu đào hoa thôn.

- Tứ nguyệt phong quang kim tài giải, minh niên tái khán nguyệt nhất luân.

Bài thơ này là năm xưa sau khi Thăm Minh Văn đỗ tú tài, trong lúc vui vẻ mà làm ra, đối với thi Hương năm sau tràn đầy tự tin, đáng tiếc cuối cùng lại thất bại trở về. Thăm Khê đối với loại thơ xoàng không có nội hàm, không có chiều sâu này không chút hứng thú, ngược lại lại cảm nhận được phong cảnh thánng tư được nhắc đến trong thơ.

Cảnh sắc thánng tư của Đào Hoa thôn tuy không so được với mùa hoa đào nở, thậm chí hoa đào vốn diễm lệ đã bắt đầu lần lượt héo tàn, nhưng trên Đào Hoa sơn sơn thủy chung tú, thời tiết thánng tư lại khiến người khác thoải mái, khiến lòng người vui vẻ, đặc biệt là trong núi có hơi gió đặc biệt mát lạnh nhẹ nhàng thổi lên mặt, sự thanh thản dễ chịu không nói nên lời.

Đang đi trên đường, lại nghe tên theo đuôi phía sau vô cùng chờ mong hỏi: - Tiểu biểu ca, chúng ta đi đâu vậy, bắt đẽ sao?

Thẩm Khê không rảnh để ý nó, tâm lý trưởng thành không giống nhau, hai người hoàn toàn không có đề tài chung.

Dương Văn Chiêu lại không buông tha, nhiệt tình nói: - Tiểu biểu ca, sao huynh tức giận rồi, có phải bị người khác bắt nạt không?

Thẩm Khê lắc lắc đầu, ngồi xuống bên con suối nhỏ ngoài thôn. Hắn chống cằm, ngẩn ngơ nhìn dòng suối róc rách, cả mặt ủ dột.

Dương Văn Chiêu cũng học theo bộ dáng của hắn ngồi trên một tảng đá, ngẩn ngơ nhìn dòng suối.

Không lâu sau, Dương Văn Chiêu ngồi không yên rồi, hiếu kỳ hỏi: - Tiểu biểu ca, huynh có phải là muốn bắt cá nhỏ trong suối không? Đệ giúp huynh.

Thẩm Khê không để ý nó, Dương Văn Chiêu không chút để tâm, xắn ống quần lên muốn xuống nước bắt cá.

Thẩm Khê vội vàng kéo nó lại, nói: - Được rồi, đệ yên tĩnh chút đi.

Dương Văn Chiêu cảm thấy kì lạ quay đầu nhìn Thẩm Khê, rầu rĩ không vui ngồi xuống lại, hỏi: - Tiểu biểu ca, huynh có phải là muốn đọc sách không?

Thẩm Khê nghe vậy sửng sốt, lập tức nhìn Dương Văn Chiêu, thở dài một hơi, vẻ mặt phiền muộn gật đầu: - Ủ, ta vốn là muốn xin đại bá dạy ta đọc sách biết chữ, nhưng đáng tiếc...

Đột nhiên cảm thấy lời này hình như không đúng lắm, tuy rằng hắn và Dương Văn Chiêu là cùng lứa tuổi, nhưng mà tâm trí của hắn cần gì phải

cùng một tên nhóc sáu bảy tuổi tâm sự?

Dương Văn Chiêu mỉm cười, nói: - Tiểu biểu ca, đệ nghe đại cữu mẫu và nhị cữu mẫu nói huynh gần đây hành vi khác lạ, không còn ham chơi như hồi trước nữa, còn nói huynh thấy đại biểu ca đọc sách, cũng muốn nhập học.

Thẩm Khê giật mình, quay đầu nhìn Dương Văn Chiêu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: - Họ còn nói gì nữa?

Dương Văn Chiêu nói chi tiết: - Ách... đệ cũng không rõ, tuy nhiên đại cữu mẫu và nhị cữu mẫu hình như không thích huynh.

Thẩm Khê lần nữa chống cằm, vẻ mặt nghi hoặc: - Đại bá mẫu và nhị bá mẫu làm sao lại không thích ta chứ? Ta cũng chưa từng làm chuyện gì đắc tội bọn họ.

Dương Văn Chiêu thấy Thẩm Khê minh tư khổ tướng, hạ thấp thanh âm, nhìn quanh bốn phía, nhỏ giọng nói với Thẩm Khê: - Tiểu biểu ca, mẹ đệ nói họ sợ huynh cũng đi học tư thực, gánh nặng trong nhà quá lớn, cho nên nói xấu sau lưng huynh.

Trong lòng Thẩm Khê nói tên Dương Văn Chiêu này mưu ma chước quỷ, có thể moi được chuyện, liền hỏi: - Mẹ đệ nói với đệ sao?

Dương Văn Chiêu nhếch miệng cười, lắc đầu giải thích: - Không có, là mẹ đệ nói với ngoại tổ mẫu, đệ đứng kế bên.

Thẩm Khê nhìn bộ dạng khẩn trương của Dương Văn Chiêu, lập tức tiến lên néo néo khuôn mặt mập mạp của nó, hỏi:

- Vậy đệ đem lời nói lại một lần đi.

- Nghe được một chút, nhưng mẹ đệ kêu đệ không được nói lung tung.

- Đệ nói với ta, ta nhất định không nói với người khác. Thấm Khê dùng một giọng điệu lừa gạt mê hoặc nói.

Dương Văn Chiêu nghe vậy, ngu ngơ gật gật đầu: - Ngoại tổ mẫu nói rồi, trong nhà người đọc sách quá ít, đến đời của chúng ta, chỉ có đại biểu ca đọc sách, nói gì mà Thấm gia là thư hương truyền thế, phải ở thế hệ các huynh chọn ra một người đưa đến tư thực trong huyện.

- A... có loại chuyện này sao? Vậy tổ mẫu có nói để ai đi không? Trong ngữ khí của Thấm Khê tràn đầy chờ mong.

Dương Văn Chiêu lại hạ giọng lần nữa, tiến đến bên tai Thấm Khê: - Tổ mẫu muốn để lục biểu ca Thấm Nguyên của nhà tứ cữu cữu đi, tiểu biểu ca, huynh không có hi vọng rồi, tuy nhiên đọc sách có gì tốt chứ...

Lời của Dương Văn Chiêu chưa nói xong, Thấm Khê đã đứng dậy, vồ vồ mông, nói: - Về đi.

- A.

Dương Văn Chiêu đứng lên theo, đi sát sau Thấm Khê, rõ ràng chính là một cái đuôi.

Đi vào cửa lớn Thấm gia, Thấm Khê nhìn thấy Dương Văn Chiêu còn theo ở sau, bất đắc dĩ lắc lắc đầu: - Được rồi, đệ về phòng đi, ta cũng phải trở về rồi, nếu không mẹ ta sẽ lấy roi quất ta.

Dương Văn Chiêu thấy Thấm Khê lấy Chu thị ra, cả người run rẩy một cái, vội vàng chạy đi.

Thấm Khê thở phào một hơi, sau đó nhíu mày cúi đầu trầm tư.

Tổ mẫu muốn chọn ra một đứa trong thế hệ của mình đưa đến tư thực, tin tức này khiến Thấm Khê vốn uể oải lại lần nữa khơi dậy tinh thần, trong

lòng thâm tính toán tỷ lệ nhập học của mình.

Lão tổ mẫu đối với Thâm Khê ấn tượng không sâu lắm, hơn nữa, Thâm gia tốt xấu từng là vọng tộc, bây giờ lâm vào khó khăn, nhưng nhân đinh vẫn coi như đông.

Thâm Khê biết, bây giờ Thâm gia vô cùng túng thiếu, lão thái thái mới liên tục hai tháng đều không cho người mua thịt ăn, mà lúc này lão thái thái lại phải dùng số tiền tiết kiệm được, bồi dưỡng một người đọc sách, tuy nhiên không biết có thể duy trì bao lâu, nhưng ít nhất đứa trẻ này sau khi lớn lên là một cán bút, so với một chữ cũng không biết tốt hơn nhiều.

Mọi người trong thế giới này đều có tư tưởng thâm căn cố đế, tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có người đọc sách là tầng lớp cao, cho dù là nhai trấu nuốt rơm, cũng phải để con cái đọc sách, trở nên nổi bật, sau này có thể thi khoa cử làm quan.

Tuy nhiên có một điều không thể nghi ngờ, đó chính là lòng nhiệt huyết trong lòng Thâm Khê lúc này, hãn năm sau bảy tuổi, ba năm nữa, muốn đi học ắt hẳn có chút khó khăn, dù sao trong quan niệm của mọi người đi học là điều cần phải bồi dưỡng từ bé.

- Nhất định phải để cho lão thái thái chọn ta. Trong lòng Thâm Khê thầm nghĩ.

Thâm Khê suy tư hồi lâu, cảm thấy mình vẫn có cơ hội, lần này chọn người không thể có chọn người nội bộ hoặc âm thầm quyết định được, nếu không bốn phòng khác cũng không cam tâm tình nguyện ra tiền.

Nếu là cạnh tranh công bằng, vậy thì Thâm Khê ngược lại cảm thấy mình có ưu thế rất lớn.

Vỗ vỗ bùn đất trên quần áo, Thâm Khê sai bước, đi về phía chính phòng nơi lão thái thái ở.

Cứ như vậy một hồi, trong lòng Thẩm Khê đã có chủ ý, nhất định phải chủ động tìm lão thái thái, bất luận dùng thủ đoạn gì, cũng phải chiếm được sự yêu thích của lão nhân gia người, tốt nhất là lộ ra chút thông minh, khiến lão thái thái kinh ngạc về sự thông tuệ của mình, cũng sẽ không nghi ngờ cái khác.

Vừa đến trước cửa chính phòng, đã thấy tứ bá mẫu Phùng Thị dẫn con trai lục lang đi ra, lục lang hơn Thẩm Khê một tuổi, bộ dạng mi thanh mục tú, trong mắt thần thái sáng láng, trí tuệ hơn người.

Lục lang đó là tổ mẫu Lý Thị vừa ý muốn để làm người cùng học với Thẩm Nguyên, cũng là đối thủ lớn nhất của Thẩm Khê, hẳn áp chế tạp niệm trong lòng, đi về phía trước, chào một cách ra dáng:

- Chắt nhi bái kiến tứ bá mẫu...

Tứ bá mẫu Phùng Thị là một phụ nữ hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dáng người đôn hậu khỏe mạnh, nhà mẹ nhiều đời làm nông, làm người chịu khó, hơn nữa nàng luôn cảm thấy mình gả vào Thẩm gia thư hương truyền thế có chút trèo cao, vì thế bình thường đối xử với mọi người vô cùng hiền lành.

Lúc này nàng thấy Thẩm Khê tựa như có chuyện mà hành lễ, sững sốt lúc lâu mới cười nói: - Tiểu lang, qua đây tìm tổ mẫu sao?

Nhìn tứ bá mẫu có vẻ không mấy tự nhiên, Thẩm Khê cảm thấy tình hình có chút không ổn, lập tức vô cùng nhu thuận mà nói: - Đúng ạ, bình thường đều là cùng nhau ăn cơm, con lâu rồi chưa một mình đến bái kiến tổ mẫu, hôm nay cố ý đến thăm một chút.

Phùng thị cười gật gật đầu: - Thật là một đứa bé ngoan, bá mẫu nghe mẹ con nói con luôn bướng bỉnh, sau này nhớ đừng nghịch ngợm nữa.

Thẩm Khê hồn nhiên biện giải: - Tứ bá mẫu, con không có bướng bỉnh, con vẫn luôn rất nghe lời cha và mẹ.

Một đứa trẻ sáu tuổi phải nói lời của sáu tuổi, Thẩm Khê cố gắng làm ra vẻ hồn nhiên một chút.

Phùng thị quả thật không nghi ngờ, mỉm cười gật đầu nói: - Vậy thì tốt, tổ mẫu ở trong.

Thẩm Khê cười trả lời: - Tứ bá mẫu, lần sau con tìm ca ca chơi.

- Được, mau đi đi.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chuyện Cũ Của Thẩm Gia

Đi vào phòng chính, Thẩm Khê nhìn vào bài vị liệt tổ liệt tông trên bàn thờ trong hành lang, vài bước đi đến trước phòng lão thái thái. Thẩm Khê thò đầu nhỏ vào, thấy tổ mẫu đang ngồi dưới cửa sổ đang mở, híp híp mắt may vá gì đó, ngay sau đó không dám lớn tiếng, chỉ nhẹ nhàng gõ một cái cửa gỗ, rụt rè nói: - Tổ mẫu.

Lão thái thái thấy có người đến, có chút khó khăn xoay người, thấy Thẩm Khê, vui tươi hơn hờ: - Tiểu tôn nhi, sao rảnh rồi đến chỗ tổ mẫu vậy? Không phải lại bị mẹ con đánh, đến chỗ tổ mẫu tránh nạn chứ?

Bị nhắc đến chuyện đáng xấu hổ, Thẩm Khê có chút ngại ngùng cười cười, lắc đầu nói:

- Không có, từ sau lần đó con không dám không nghe lời nữa, con đặc biệt đến đây thỉnh an tổ mẫu đấy.

Lão thái thái nghe vậy càng thêm vui mừng, đặt quần áo và cây kim trong tay xuống, đứng dậy vui vẻ đi đến trước cửa, ngồi xõm xuống muốn ôm Thẩm Khê lên, lại cảm thấy có chút lực bất tòng tâm, lập tức vỗ vỗ cái hông của Thẩm Khê, trên mặt đầy nếp nhăn có chút cảm thán: - Bé con, nặng hơn nhiều nha.

Thẩm Khê lập tức kiễng chân ý muốn đỡ tay lão thái thái, tuy nhiên bởi vì vóc dáng quá thấp, chỉ có thể khó khăn giơ lên.

Lão thái thái nhếch miệng cười rất vui vẻ, bắt lấy tay nhỏ của hắn, sau đó vuốt vuốt đầu nhỏ của hắn đi đến bên ghế, sau khi ngồi xuống tràn đầy

cảm khái nói:

- Tổ mẫu già rồi, ngay cả tiểu tôn nhi cũng không ẵm nổi, ôi...

Nhìn dáng vẻ tuổi già sức yếu của tổ mẫu, Thẩm Khê đối lòng nói: - Tổ mẫu, người không già chút nào, con thấy thân thể của người còn khỏe lắm đấy.

Thực ra lão thái thái năm nay mới hơn năm mươi tuổi, nhưng tóc đã trắng xóa, cả mặt đầy nếp nhăn, so với người của đời sau, quả thật già hơn nhiều.

- Tiểu tôn nhi thật biết nói lời ngon ngọt, ôi, lớn rồi... tôn nhi đều lớn cả rồi, tổ mẫu sao có thể không già đây?

Thẩm Khê không muốn nói nhiều về vấn đề tuổi tác, liền cười nói: - Tổ mẫu, tôn nhi cảm thấy người một chút cũng không già, tổ mẫu nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi.

Lão thái thái bật cười ha hả, vô cùng vui vẻ, ai không thích nghe lời ngon ngọt? Huống hồ là lời mà tôn tử nói.

- Tổ mẫu, tôn nhi muốn nghe người kể chuyện trước kia.

- Ha ha, tiểu tôn nhi sao lại muốn nghe chuyện trước kia? Không phải là đối tính rồi chứ? Ta còn nhớ lúc trước con là người không thích nghe tổ mẫu cảm ràm nhất mà.

Thẩm Khê có chút ngượng ngùng cúi đầu, lập tức ngẩng đầu nhìn lão thái thái, nhếch miệng lộ ra một hàm răng nhỏ trắng: - Tổ mẫu, lúc trước con không hiểu chuyện, tổ mẫu nếu có tinh thần, liền nói cho tôn nhi nghe chút đi.

Lão thái thái cười dài gật gật đầu, cúi đầu thở dài một tiếng, trong đôi mắt đục ngầu có chút thần thờ, thần nhiên nói: - Nhóc con, lúc trước khi tổ mẫu gả vào Thấm gia, Thấm gia gia nghiệp lớn, ở bốn huyện, ngay cả Huyện thái gia gặp người Thấm gia ta cũng phải chấp tay hành lễ với chúng ta... Tuy rằng vật đổi sao dời, nhưng huy hoàng của Thấm gia vẫn rõ mồn một trước mắt.

- Thật đáng tiếc, năm xưa đại gia gia con cả ngày chơi bời lêu lổng không lo chính sự, ăn chơi sa đọa... tuổi con còn nhỏ, những chuyện này không cần biết, tóm lại là sau đó huynh đệ bốn người của gia gia con, náo loạn mâu thuẫn rồi tách ra. Ôi, tài sản của Thấm gia, nhị gia gia con đến ba người huynh đệ của gia gia con, cộng lại chỉ thừa kế được không đến một phần, nói cho hay thì gọi là chia gia sản, nói khó nghe, thì chính là bị đại gia gia con đuổi ra khỏi nhà đấy.

- Những tiểu bối như các con đây năm mơ cũng không ngờ được, gia nghiệp của Thấm gia chúng ta năm xưa lớn thế nào, đáng tiếc, cuối cùng đều bị đại gia gia con làm mất sạch hết.

Thấm Khê nghe vậy, có chút tò mò ngẩng đầu, cắn ngón tay nhỏ hỏi: - Tổ mẫu, lúc trước nhà chúng ta có phải mỗi ngày đều có thịt ăn, không cần ăn rau dại...

Lão thái thái nhìn vẻ mặt đáng yêu của Thấm Khê, hiền lành cười nói: - Đừng nói là ăn thịt, phàm là bay trên trời, bơi dưới nước, nằm sâu dưới đất, sơn hào hải vị, muốn gì có đó...

Thấm Khê bị lão thái thái nói đến có chút tham lam, nuốt nước miếng, hỏi: - Tổ mẫu, chúng ta lúc trước có nhiều tiền vậy sao?

Lão thái thái cười ha hả, sờ cái đầu nhỏ của Thấm Khê: - Không chỉ có tiền, mặt tiền đối diện con đường náo nhiệt nhất của huyện thành, có ba bốn

phần là nhà của Thâm gia đấy, nhưng những thứ này đối với Thâm gia lúc đó mà nói cũng không là gì cả, con nói nhà chúng ta có giàu không?

- Tổ mẫu, những căn nhà đó từ đâu có được vậy? Thâm Khê rất hiếu kỳ.

- Thái gia gia của con từng là mệnh quan ngũ phẩm của triều đình, tuy cuối cùng không lên được tri phủ tứ phẩm, nhưng con nghĩ đi, đó là quan to ngũ phẩm, chưởng quản muối, lương thực và thanh lý quân tịch, phủ tuy dân di của một phủ, quan lại của huyện chúng ta làm sao không kị nhà chúng ta? Cho nên, chúng ta muốn mua nhà mua đất, tất nhiên đều được tạo thuận lợi... thực ra đây không tính là gì, chỉ cần làm quan, con sẽ có thể đem một lượng biến thành một trăm lượng, vòng đi vòng lại như thế, tiền tài là vật ngoài thân, tất nhiên vào như nước. Con còn nhỏ, không hiểu chuyện này lắm, đợi con lớn lên tự nhiên sẽ hiểu thôi.

- Khi đó Thâm gia chúng ta rất hào phóng, kho lương thực của ta có bảy nơi, năm được mùa, năm tai ương đều không nâng giá lương thực, cứu tế hương dân, còn phát cháo. Huyện lệnh thường đến nhà chúng ta, nói là thăm nhà, nhưng thực ra cũng là muốn nhà chúng ta giúp đỡ nhiều chút, vì bọn họ mà lót đường làm quan, trong triều có không ít quan lớn từ huyện chúng ta.

- Đáng tiếc, đại gia gia của con không nên người, đặc tội hết với đám người này, bây giờ dứt hết liên lạc, ôi... bây giờ đừng nói đến huyện thành, chỉ nói một mạch này của chúng ta, trừ mấy mươi mẫu ruộng đất ra, cũng chỉ còn tòa đại trạch này thôi, cha con đến nhà khác làm công... con nhìn xem, đã nghèo túng thành bộ dạng gì rồi?

Thâm Khê biết thế giới này coi trọng thứ tự trưởng ấu, trưởng tử kế thừa gia nghiệp là chuyện đương nhiên, cho nên không có gì nghi hoặc, ngược lại cảm thấy chuyện này bình thường vô cùng.

- Gia nghiệp Thăm gia to lớn như vậy, thực sự bị thua hết trong tay của đại gia gia con, bây giờ, tuy rằng Thăm gia chúng ta vẫn có chút sản nghiệp, nhưng so với lúc trước, có thể nói là mặt trời sắp lặn, người đọc sách cả bốn phòng cộng lại chỉ ít ỏi vài người, không ai trúng cử, mới dẫn đến tình trạng hôm nay.

- Con người đại đường bá của nhà đại gia gia con đôn hậu, mười mấy năm nay vì chấn hưng Thăm gia, cũng coi như đã dốc hết sức, chỉ đáng tiếc con người ông quá thật thà, thế cho nên Thăm gia đến giờ không có khởi sắc lớn, tuy nhiên đây cũng không trách đại đường bá của con được, ông ta có phong phạm trường giả, Thăm gia trong tay ông ta so với lúc trong tay đại gia gia con, tốt hơn không chỉ gấp bội...

Thấy bộ dạng lão thái thái chìm sâu trong câu chuyện, trong lòng Thăm Khê cũng có chút tổn thức, lập tức đảo tròn mắt, cười nói: - Tổ mẫu, đợi sau này tôn nhi lớn, nhất định giúp đại ca chấn hưng gia nghiệp.

Lão thái thái nghe vậy nhất thời không kịp phản ứng, sau khi ngậy ra một hồi, mới thoải mái cười lớn nói: - Đứa trẻ ngon, đứa trẻ ngoan, con có chí khí, trong lòng tổ mẫu cũng được an ủi rồi.

Lời của Thăm Khê thật sự khiến lão thái thái thay đổi cách nhìn về hẳn, điều khiến lão thái thái kinh ngạc không phải Thăm Khê không trực tiếp nói muốn mình chấn hưng gia nghiệp, mà là giúp trưởng tử trong nhà chấn hưng gia nghiệp, ý nghĩa trong đó, mới khiến lão thái thái kinh ngạc.

Một mạch Thăm gia ở Đào Hoa thôn này, nếu tổ phụ không muốn tách ra, tổ mẫu tất nhiên kế thừa phụ chí, muốn đem Thăm gia kết thành một đoàn. Tiểu nhi tử, đại tôn tử đều là mệnh căn của lão thái thái, đáng tiếc con trai thứ của Lý thị, cũng chính là phụ thân Thăm Minh Quân của Thăm Khê con người cứng nhắc bảo thủ, không được lão thái thái yêu thích, trưởng tử và trưởng tôn liền trở thành mệnh căn của Lý thị.

Lập tức bà lại nhớ đến đại gia gia, cười nói: - Tiểu tôn nhi, đợi con lớn rồi, nếu đại ca con không nên người đi vào con đường tà đạo, con không cần phải khách khí, liền nhốt nó vào trong lầu gác, để nó tự suy nghĩ, có người hỏi, thì nói tổ mẫu cản dận. Năm xưa, nếu không phải mấy vị gia gia con quá nuông chiều đại gia gia con, ông ấy cũng sẽ không sa đọa đến mức không chừng mực.

Lại trò chuyện với lão thái thái hơn nửa canh giờ, Thâm Khê thấy bà đã ngáp vài cái có vẻ buồn ngủ không chịu được, liền đứng dậy cáo từ.

Lý thị xuyên qua rèm cửa, nhìn bóng lưng của Thâm Khê biến mất, sau đó quay đầu nhìn bàn thờ ở hành lang, lầm bầm nói: - Trường ấu có thứ tự, nhưng đều là tôn nhi, chỉ cần là tốt cho Thâm gia, có gì không ổn chứ?

- Thâm gia đã ba đời chưa xuất hiện nhân tài rồi, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ bên trường phòng cũng không duy trì được mấy năm nữa rồi. Lão già kia, năm xưa nếu ông biết tranh giành chút, ta đâu cần phải đi đến nước này chứ?

Trên bàn thờ là bài vị của tổ tiên, cũng là xiềng xích cả đời của Lý thị.

...

Sau khi Thâm Khê đi ra khỏi chính phòng của lão thái thái, trực tiếp về nhà mình ở góc viện tây nam, thấy Chu thị đang quét dọn trong viện, liền cười bước đến: - Mẹ ơi, không ổn rồi...

Chu thị thấy hăn trở về, lập tức ngẩng đầu hung hăng trừng hăn một cái, ngữ khí tức giận nói:

- Đi đến nơi nào quậy phá rồi? Vừa về đã ồn ào.

Thâm Khê cười ha hả, đi lên phía trước kéo kéo ống tay áo của Chu thị, nói: - Mẹ, đại bá bị nhốt vào lầu gác, con không đọc sách được nữa rồi.

Chu thị vừa nghe, đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền một phen ném đi cây chổi trong tay, sắc mặt thay đổi, thanh âm đột nhiên nhanh hơn: - Sao con biết chuyện này?

Thẩm Khê bĩu môi nói: - Con tận mắt nhìn thấy đấy.

Chu thị cúi đầu nhúu mày hồi lâu, cuối cùng thở dài một hơi, lại nhặt cây chổi lên, nói:

- Đứa trẻ khờ không tốt số, không được đọc sách, con còn mừng như vậy? Đừng nói với mẹ là con không muốn đọc sách, lão nương đánh chết con.

- Mẹ, con còn có một tin tốt muốn nói với mẹ đấy.

Chu thị lườm hằm một cái, hung tợn ngồi xổm xuống, nắm lấy mặt của Thẩm Khê, uy hiếp nói: - Ranh con, mới bây lớn, mà dám trêu lão nương, nói rõ ngay cho lão nương!

Thẩm Khê ai ai nha nha la thất thanh kêu đau, Chu thị buông tay ra, lúc này Thẩm Khê mới bưng mặt nói: - Mẹ, tổ mẫu nói muốn chọn ra một người trong bốn phòng, gửi đến tư thực ở huyện thành để đi học.

Chu thị nghe vậy hết sức vui mừng, tự mừng nửa ngày, mới hỏi: - Con, con nói thật sao?

Thẩm Khê gật đầu nói: - Ừa, con còn vừa đi gặp tổ mẫu, tổ mẫu đã nói rất nhiều chuyện cho con nghe, còn khen con có chí khí.

Chu thị hung hăng gật gật đầu, nói: - Nhưng đó là tư thực trong huyện, cả đời này của mẹ, trước khi kết hôn đã đi qua huyện thành một lần mua đồ cưới, sau đó đến Vương gia gặp cha con lại đi qua một lần, tổng cộng mới hai lần... con nhất định phải nên người, con đến huyện đọc sách, sau này

lão nương sẽ có thể mượn cớ đến thăm con, đến huyện thành... thăm con... rồi...

Thẩm Minh Quân làm công ở Vương gia chính là ở huyện thành, lời của Thẩm Khê, không chút lưu tình mà đâm phá: - Mẹ, mẹ là muốn đến trong thành gặp cha con sao?

Chu thị lại trừng mắt, nói: - Đứa gốc này, nhiều chuyện thật, có phải ngứa da không?

Thấy bộ dạng dữ tợn của Chu thị, Thẩm Khê liên tục lùi hai bước, cười nói: - Làm gì có? Mẹ yên tâm, sau này con học tốt, sau khi làm quan, đừng nói huyện thành, một nhà chúng ta đều dọn đến tỉnh thành.

Chu thị nhìn dáng vẻ đặc ý của Thẩm Khê, cười cười một tiếng: - Ngay cả chuyện đọc sách cũng còn mơ hồ, con đúng là biết nghĩ... cả đời này của mẹ không có suy nghĩ gì khác, con chỉ cần thật sự có điểm nổi bật, liền đưa cha và mẹ con đến tỉnh thành xem chút, xem xem tỉnh thành là như thế nào, ta liền thắp hương bái phật ngay.

Ngữ khí của Thẩm Khê kiên định nói: - Mẹ, người yên tâm, con nhất định sẽ nên người.

- Nhóc con... mẹ nên đi tìm tổ mẫu con, lấy lòng một chút...

Thấy nụ cười nịnh nọt cực kỳ trúc trắc trên mặt Chu thị, Thẩm Khê lắc đầu, kéo lấy nàng, nói: - Mẹ, người tốt nhất đừng đi nữa, lão thái thái không muốn nhìn dáng vẻ này của người đâu.

Chu thị nghe vậy liền dừng chân, có chút hồ nghi nhìn Thẩm Khê, hỏi:

- Đứa nhỏ này, lúc nào trở nên thông minh rồi?

Thẩm Khê nghe vậy cả kinh, trên mặt lại mờ mịt: - Con luôn thông minh vậy mà, mẹ, con nói cho mẹ nghe một bí mật, con là Văn Khúc Tinh trên trời hạ phàm đấy.

Lời còn chưa nói xong, Chu thị liền kéo lỗ tai của Thẩm Khê, thở phì phò nói: - Ranh con muốn hù lão nương? Từ xưa đến nay Văn Khúc Tinh hạ phàm, đều là Trạng nguyên, tên nhóc như con tuổi còn nhỏ không học cái tốt, lại dám ăn nói bậy bạ, xem lão nương thu thập người như thế nào.

Thẩm Khê đau đến nổi vội vàng đi cà nhắc, nghiêng đầu, hai tay nắm lấy lỗ tai bị Chu thị nhéo, la lớn: - Mẹ, đừng nhéo nữa... đau a...

- Còn dám nói bậy bạ nữa không?

- Mẹ, con thật sự là Văn Khúc Tinh hạ phàm... a, đau quá.

- Tiểu tử thôi, nếu con là Văn Khúc Tinh hạ phàm, thì ta chính là mẹ của Văn Khúc Tinh! Khoác lác cũng phải suy nghĩ, có bản lĩnh con đi thi Cử nhân cho lão nương xem, chỉ biết nói hươu nói vượn.

Trong miệng Thẩm Khê liên tục la đau, thấy Chu thị không có ý buông tay, lúc này mới giơ hai tay đầu hàng: - Mẹ, con sai rồi, con sẽ không dám nói bậy nữa, người nhanh thả ra đi... tai bị nhéo đứt rồi, sẽ không làm Trạng nguyên lang được nữa, Trạng nguyên lang nào cũng anh tuấn tiêu sái, người đừng hủy dung của con, hủy dung con rồi, đến lúc con trai mẹ điện thí Hoàng đế thấy tiểu tử con xấu xí như vậy, làm sao cho con làm Trạng nguyên...

Chu thị nghe vậy hằm hừ bỏ ra, mắng Thẩm Khê: - Tên khờ nhà người, Hoàng đế là người để người chê trách sao, người không muốn sống nữa à?

Thẩm Khê sững sốt, sau đó rụt cổ, lấy lòng nói: - Mẹ, vừa rồi con nhất thời nói sai rồi, sau này không dám nữa.

- Biết là tốt, nếu không xem lão nương có xé nát miệng người không.

Thấy Chu thị không có vẻ nghiêm túc, Thẩm Khê cũng cảm thấy mình vừa rồi làm càn, sau đó không dám ở lại lâu, vội vàng chạy vào trong phòng.

Chu thị thở dài một hơi, đem chổi cất kỹ, đi ra khỏi viện, đi đến hiên nhà phía đông của đại bá mẫu của Thẩm Khê ở.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tuyển Người

Mãi đến khi trời tối sẫm, Thẩm Khê mới được gọi ra ăn cơm.

Thẩm gia không chia ra hộ riêng, phòng phía Tây của gian chính đặt hai chiếc bàn lớn, trên mặt bàn bát tiên vuông vẫn phủ một lớp sơn màu đỏ sẫm, có lẽ do thời gian đã lâu, nước sơn đã rất nhạt, chỉ còn lại những vết sơn mờ.

Hai chiếc bàn mộc mạc cũng khá lớn, đừng nói là đám nhóc con, cho dù là hơn hai mươi người lớn ngồi vào cũng miễn cưỡng đủ chỗ.

Hai chiếc bàn này vốn được dùng để bày thêm chỗ khi Thẩm gia mở tiệc đãi khách, hiện giờ Thẩm gia đã suy vi, kiểu sinh hoạt xa hoa đó không còn nữa, toàn bộ bàn ghế còn lại đều được cất vào hậu viện, giờ đây cả nhà miễn cưỡng ngồi vừa hai chiếc bàn là được.

Thẩm gia đông người, ngoại trừ Thẩm Minh Quân cha hẳn chỉ sinh ra một người con là hãn, Đại bá, Nhị bá, Tam bá và Tứ bá đều sinh ra cả một đám con gái.

Mới đầu, Thẩm Khê còn cảm thấy hàng ngày có nhiều người như vậy cùng ăn cơm thì có chút kỳ quặc, nhưng dần dà cũng cảm thấy quen. Thẩm gia dù gì cũng mới xuống dốc, cho nên vẫn còn giữ khá nhiều nề nếp quy củ, lúc ăn lúc ngủ không được nói chuyện là nề nếp căn bản nhất, bằng không sao có thể chịu nổi cảnh cả một đám người ồn ào cơ chứ.

Với lại, Thẩm Khê ghét nhất chính là Hùng hài tử, lớn cũng chẳng lớn mà nhỏ cũng chẳng nhỏ, bình thường chảy nước mũi liền chùi vào người

bên cạnh, trên người hẳn còn không ít vết tích nước mũi sau khi khô liền sáng bóng lên, vậy mà còn phải giả bộ như một đứa trẻ ngây thơ không biết gì.

Vốn dĩ lão thái thái ngồi ghế chủ tọa ở một bàn, Thẩm Minh Văn ngồi ghế chủ tọa bàn còn lại, chỉ là hiện tại Thẩm Minh Văn đã vào Các Lâu nên ghế chủ tọa của bàn đó do vợ của Thẩm Minh Văn là Vương Thị ngồi thay.

Cả gia đình xúm lại ăn cơm, kỳ thật cũng không có điều gì kỳ quặc đáng bàn, duy chỉ có một điều Thẩm Khê cảm thấy không quen chính là khi ăn cơm mà phải chú ý quá nhiều quy tắc, không nói tới việc sắp xếp chỗ ngồi theo thứ tự lớn nhỏ, ngay cả đến động tác đơn giản như gắp rau, ăn cơm mà cũng phải nhất nhất tuân theo nề nếp không được vi phạm.

Sau khi hôn phách xuyên việt, Thẩm Khê lần đầu tiên ngồi vào bàn ăn cơm, do tuổi của hẳn nhỏ nhất nên phải đợi tất cả mọi người gắp xong mới đến lượt hẳn gắp, chỉ là lần đó đĩa của hẳn vừa thò ra định gắp đồ ăn, tay hẳn liền bị mẩu thân quất cho một cái rỗ đau, giải thích cho hẳn biết khi ăn phải cơm trước rồi mới đến thức ăn sau.

Đương nhiên, những tiểu tiết tương tự như vậy rất nhiều, Thẩm Khê cũng dần dần quen với những nề nếp này, cho tới hiện tại coi như đã thấm nhuần nề nếp gia phong.

Chỉ là bữa cơm ngày hôm nay có chút không giống thường ngày, trước đây khi ăn cơm không ai nói một lời nào, hiện giờ thì tiếng bàn luận bên tai không dứt, nội dung đều xoay quanh chuyện Đại bá bị đưa vào Các Lâu.

Bàn của Thẩm Khê toàn là phụ nữ và trẻ con, trẻ con chiếm đại đa số, lớn hơn một chút là những đứa mười ba mười bốn tuổi, đối với bộ dạng con nít như Thẩm Khê mà nói căn bản là không thể tranh được. Hơn nữa hôm nay đến lượt mẹ của Thẩm Khê phụ trách bếp núc, không ai giúp hẳn gắp

thức ăn được, chỉ đành dùng ánh mắt cầu cứu hướng tới vợ của Nhị bá đang ngồi ở bên cạnh.

Có điều nhị bá mẫu lại không hề thông cảm cho hẳn chút nào, cứ một mực gắp thức ăn cho con gái của mình, như thể sợ chậm chân là không còn gì để ăn vậy.

Mà sự thực thì... chậm chân đúng là chẳng còn gì để ăn.

Mỗi khi Thẩm Khê ăn cơm đều chứng kiến các vị thúc bá, thẩm thẩm, ca ca, tỷ tỷ của mình như vậy, trong lòng thầm nghĩ: - Hóa ra đoạt đồ ăn cũng có thể tao nhã như vậy, mình cứ thế này thì khẳng định chỉ có thể húp canh thừa mà thôi.

Cũng may Thẩm gia tuy hàng ngày đều là cơm canh đạm bạc, nhưng điều an ủi duy nhất chính là, chưa từng để con cháu trong nhà bị đói, cơm ăn được bao nhiêu thì cứ ăn, đây cũng chính là điều mà Thẩm Khê trông cậy vào để mà tồn tại trong mấy năm qua.

Thẩm gia hay làm nhất là món ăn có tên gọi “Bích thủy Thanh long” nghe rất êm tai, nhưng thực chất chỉ là một nồi nước sôi lớn, ở trong rắc một chút hành thái cộng thêm một chút rau dại, đến muối mà cũng cho vào rất ít.

Ở một thời đại mà không có công nghiệp, kinh tế quốc gia, đặc biệt là nguồn thu ngân sách, muối chiếm một tỷ trọng rất lớn.

Vì vậy, việc sản xuất và buôn bán muối đều do quan phủ lũng đoạn, mỗi cân muối có giá hai trăm văn tiền là cái giá mà không phải bách tính bình thường có thể tùy tiện tiêu xài được. Hàng ngày Thẩm Khê đều phải gắng gượng uống cái gọi là “Bích thủy Thanh long” này, đồng thời trong lòng thầm nhủ, khi nào có tiền, nhất định phải ăn muối cho đã một phen.

Lão thái thái hừ lạnh một tiếng, lật đật đứng lên, tức giận nói:

- Quy củ của tổ tông, cũng chính là lời dạy của thánh nhân, lúc ăn ngủ không được nói chuyện, tất cả im miệng cho ta, có chuyện gì ăn xong rồi nói.

Mọi người nghe vậy, không ai dám nói thêm lời nào. Thâm Khê đưa lên miệng một cọng mộc nhĩ tươi non, cũng chẳng quan tâm có ngon hay không, nhai nhai vài cái, rồi nuốt vào trong bụng.

Không khí lại yên tĩnh như trước đây, Thâm Khê là người đầu tiên ăn no, đặt đôi đũa một cách chính tề xuống bên cạnh cái bát, ngồi yên lặng.

Một lát sau, mọi người đều ăn xong, Chu Thị, tam bá mẫu, tứ bá mẫu của Thâm Khê ở trong bếp, vốn đã miễn cưỡng ăn lửng dạ, nhanh nhẹn thu dọn bát đũa, lau sạch mặt bàn, lúc này mới lần lượt ngồi xuống bên cạnh Thâm Khê.

Thâm Khê cười khổ không ngớt, kiếp trước hẳn là cô nhi, sau khi có việc làm cũng chưa từng lập gia đình, cả đời chưa biết cái mùi vị của hợp gia đình nó như thế nào, lần này thì tốt rồi, hai ba mươi người tập trung lại hợp gia đình, coi như là đã được mở rộng tầm mắt.

- Mẹ, nghe nói nhà ta định bồi dưỡng cho một người đi học, có thật vậy không? Nhị bá là một người khá láu cá, hay tranh giành lợi ích, tranh tiên hỏi trước.

Lão thái thái cười dài gật gật đầu nói: - Cái này vẫn phải xem ý tứ của các người thế nào, nếu các người đồng ý, liền cho một đứa nhỏ lên huyện để đi học.

- Mẹ, chuyện này con đồng ý, tuy gia cảnh nhà chúng ta mấy năm nay không được tốt lắm, nhưng cũng không thể để xuống dốc như vậy mãi. Con chưa từng đi học, nhưng cũng hiểu đạo lý muốn ăn thịt gà thì phải ấp trứng, nếu không bồi dưỡng đám tiêu bối, sau này chúng ta sẽ không có ngày góc đầu lên nổi, trừ phi đại ca huynh ấy có thể trúng cử, bằng không cả nhà

chúng ta sẽ ngày càng xuống dốc... Chúng ta hiện tại chịu khổ một chút, không hề gì. Tứ bá Thẩm Minh Tân tiếp lời nói.

Lão thái thái nghe vậy gật đầu nói: - Đạo lý mà con nói, mọi người đều hiểu, có điều để bồi dưỡng một đứa trẻ thì không phải là chuyện một sớm một chiều, càng kéo dài lâu, chỉ e các con lại oán thán trong lòng. Ta cũng già rồi, sức khỏe yếu đi nhiều, một khi bệnh tật rồi chết đi, mấy đứa các con liệu có thể gắng gượng được không, toàn gia trên dưới liệu có giữ được đoàn kết và hòa thuận hay không, sao có thể biết được đây?

Chu thị tuy là người đánh đá, nhưng lại cực kỳ tôn trọng lão thái thái, chỉ thấy nàng đứng dậy, cung kính nói: - Mẹ, con và nhà con cũng đồng ý, dám nhỏ nếu quả thật là có hy vọng, thân làm trưởng bối chịu một chút khổ cực nào có đáng gì.

Lão thái thái vui mừng nói: - Tốt, các con có ai không đồng ý không? Nếu không có, việc này cứ quyết định như vậy đi!

Mọi người im lặng không nói, lão thái thái thấy vậy có chút vui vẻ: - Thẩm gia vốn là dòng dõi nho gia, gia sản của tổ tiên để lại cũng chỉ còn lại gian nhà lớn này và mấy chục mẫu ruộng, ngoài một chút sách mà tổ tiên để lại, Thẩm gia chúng ta cũng không có tay nghề gì khác, cũng không cần thiết phải đi học những ngón nghề đó.

- Những năm qua, cả nhà sống nghèo khổ, tới đời của Vĩnh Trác, việc đi học gần như bị đứt đoạn, điều này không thể được... Muốn làm quan và nở mặt với đời, cần phải cho đám trẻ đến trường tư học, phải tốn tiền, cho nên nuôi một đứa trẻ đi học là việc không hề dễ dàng! Có điều, nếu không đi học, những sách vở mà tổ tiên truyền lại không có đất dụng võ, tổ tiên trên trời có linh hấn sẽ không thể yên lòng!

Mọi người vẫn trầm mặc như trước, lẳng lặng nghe lão thái thái nói.

Chỉ thấy lão thái thái lắc lắc đầu, than nhẹ một tiếng nói tiếp: - Ta quyết để lão đại đi thi công danh lần thứ hai, nếu trong vòng sáu năm mà không đỗ, liền ở nhà dạy đám trẻ trong nhà đọc sách, thuận tiện làm chút từ thiện, để cho đám nhỏ trong thôn đến học cùng, biết được ít chữ nghĩa. Mấy đứa dâu các con, tuổi vẫn còn trẻ, hẳn là còn sinh cho Thâm gia thêm những đứa trẻ khác, sau này được học từ nhỏ, khẳng định có thể khá hơn những đứa trẻ khác...

Nhị bá Thâm Minh Hữu nói: - Nương thân, con cảm thấy đại ca đích thực có thể thi đỗ đấy, tuy nhiên thế sự vô thường, đám nhỏ trong nhà chúng ta cũng đủ khiến cho đại ca mệt rồi, huống chi lại còn thêm cả đám trẻ con trong thôn suốt ngày lêu lổng? Tốt hơn là để đại ca chỉ dạy đám trẻ trong nhà chúng ta thôi, để tập trung tinh lực tốt hơn...

- Hừ!!!

Thâm Minh Hữu còn chưa dứt lời, lão thái thái đã hừ lạnh một tiếng: - Ta đã nói rồi, Thâm gia là một gia tộc lớn, tuy rằng chúng ta đây chỉ là một chi tách ra, nhưng một chi tách ra này cũng phải có tính kế thừa, chúng ta từ nay chẳng lẽ chỉ ngang với một dòng họ bình thường thôi sao? Đại tộc phải có phong thái của đại tộc, răng có gãy cũng phải nuốt vào trong bụng, giúp đỡ bà con lối xóm, có gì mà không thể?

- Nương thân, con còn một chuyện không biết có nên nói hay không?

Nhị bá vừa nói xong, tứ bá liền tiếp lời, sắc mặt có chút ngưng trọng, muốn nói lại thôi.

Lý thị không nhịn được nói: - Nói đi, có lời gì cứ việc nói. Nếu hôm nay không nói hết, sau này khó tránh khỏi trong nhà nảy sinh mâu thuẫn!

Tứ bá nghe vậy, bèn hít vào một hơi thật sâu nói: - Nương thân, con trước giờ vẫn không hiểu, thế hệ của đại bá, đám văn bối chúng con đáng lẽ không nên nghị luận, hơn nữa lão nhân gia cũng đã mất hơn mười năm

rồi... Nhưng có một số chuyện không nói ra thì cảm thấy buồn bực trong lòng, chi này của chúng ta nếu đã tách ra rồi thì coi như xong, hà tất còn mang cái mác danh môn vọng tộc làm gì?

- Năm đó tuy con chỉ có hơn mười tuổi, nhưng cảnh tượng nhà chúng ta bị đuổi đi vẫn còn rõ mồn một trước mắt, cả nhà chúng ta, chịu đói chịu khổ, đến một nơi lạ lẫm là thôn Đào Hoa này, mất vài ngày để sửa sang nhà cửa, lại mất hơn nửa năm để khai khẩn đất vườn hoang hóa... Chúng ta nên yên phận làm một nhà nông, sao cứ phải làm Thâm gia này nọ?

- Nương thân, chúng ta sớm đã tách ra rồi, năm đó, đại bá chỉ trong một đêm tiêu hết cả nghìn lượng vàng, còn chúng ta? Đến gạo còn không có để mà ăn, làm gì có...

- Bang!!!

Thâm Minh Tân còn chưa dứt lời, liền bị một tiếng đập bàn rất mạnh của lão thái thái cắt ngang, chỉ thấy lão nhân gia run rẩy đứng lên, chỉ vào Thâm Minh Tân, cương quyết nói:

- Người còn biết mình là con cháu của Thâm gia sao? Chiếu theo gia quy, chỉ cần dòng trưởng không ra gì, con cháu các chi khác liền có tư cách làm gia chủ của Thâm gia!

- Hơn nữa chọn con cả hay chọn người tài, xưa nay vẫn đều mâu thuẫn, anh cả con bác người lần trước đích thân tới đây mang roi chịu tội, việc này coi như là cho qua, còn mang hận trong lòng mãi làm gì?

- Đại bá của người trời sinh tính tình phóng đãng, Thâm gia ở trong tay ông ta đã tan nát cả, nhưng phận làm con cháu như các người, không nên nghĩ tới việc ghi hận ông ấy, mà nên nghĩ tới việc làm thế nào để chấn hưng gia nghiệp của Thâm gia!

Những lời của lão thái thái nói ra đầy khí phách, mọi người im lặng, không dám nói thêm, Thẩm Minh Tân vội vàng nhận lỗi: - Là con không tốt, sau này con không dám nói những lời như vậy nữa.

- Ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ đến nữa, càng nghĩ càng hận, càng nghĩ đến lại càng khó chịu. Lão thái thái mặt lạnh như tiền quát lớn.

Tứ bá mẫu Phùng Thị trừng mắt nhìn chồng mình một cái, vội vàng tiến lên đỡ lấy lão thái thái, vỗ nhẹ phía sau lưng bà nói: - Nương thân, lão nhân gia người đừng nên tức giận nữa, tướng công chàng không phải cố ý khiến nương thân tức giận đâu, người tức giận ảnh hưởng đến sức khỏe thì không hay, mau ngồi xuống, bình tâm tĩnh khí nào.

Lão thái thái cũng không nhiều lời, lại ngồi xuống ghế, nghỉ ngơi trong chốc lát lại rồi mới nói: - Vừa rồi ta đã nói qua, việc tuyển người trong đám trẻ để đi học, các người đừng quá lo lắng, qua vài năm nữa, nếu đại lang không trúng cử, liền trở về dạy học cho bọn nhỏ, còn nếu trúng cử, vậy thì tốt rồi, đến lúc đó sẽ cho toàn bộ bọn trẻ đến trường học.

Thẩm Khê nghe được những lời này, trong lòng cũng không hề vui mừng.

Đợi khi Đại bá thi xong hai lần thi Hương, lúc đó đã là chuyện của sáu năm sau, sáu năm phải sống ở nơi thôn dã này, đến lúc đó mà muốn đi học, thì đã quá muộn rồi.

Lối thoát duy nhất hiện tại chính là phải nắm được cơ hội trước mắt này.

Nhị bá mẫu tròn mắt đảo như rang lạc, hỏi: - Không biết trong lòng mẹ đã chọn ai chưa?

Lão thái thái nghe vậy, khẽ lắc đầu: - Nhân tuyển thì cũng có, nhưng cũng biết các người khó mà chấp nhận, hơn nữa các người đều vô cùng coi

trọng chuyện này, lão thái thái ta không thể chuyên quyền, thôi thì cứ để cho các người thảo luận đi, kết quả thế nào nói với ta một tiếng là được.

Lão thái thái dứt lời liền gục đầu xuống nhắm mắt lại, không nói thêm câu nào.

Trong lòng Thẩm Khê lo lắng, không biết trong hồ lô của lão thái thái đang bán thuốc gì, nhưng lại không thể lên tiếng, chỉ đành lẳng lặng ngồi ở trên ghế.

Hiện trường có chút yên lặng một lát, nhị bá mẫu Tiền Thị bèn lên tiếng trước: - Ta thấy ngũ lang nhà ta cơ trí hẳn tiếp, nhất định là người hợp với việc đọc sách.

Lời của bà ta vừa dứt, tứ bá mẫu Phùng Thị liền không vui, lập tức phản bác: - Nhị tẩu à, đám hài tử nhà chúng ta đều rất thông minh, đám trẻ nhà chúng ta không có đứa nào ngốc cả, chị thấy có đúng không?

Tiền Thị nghe vậy, cũng không hề tức giận, cười hắc hắc gật đầu không nói.

Tam bá mẫu Tôn Thị thấy bọn họ có vẻ hòa hợp, trong lòng cuống lên, lay lay ông chồng ở bên cạnh, muốn chồng nêu ý kiến, có điều tam thúc Thẩm Minh Đường tính tình nhút nhát, bảo sao hay vậy, lập tức cười ha hả vài tiếng, gãi gãi đầu: - Đúng! Đúng! Đúng!, nói không sai, trẻ con nhà chúng ta làm gì có đứa nào ngốc...

Tôn Thị ngày thường quả thật nhất gan, nhưng lúc này vì tương lai của con mình, chỉ đành gắng gượng nói: - Ta... Ta cảm thấy tứ lang nhà ta cũng rất tốt, mọi người có thể nhường cho tứ lang nhà ta lên huyện để học không? Chỉ cần tứ lang được đi học, cho dù cả đời này làm trâu làm ngựa cho mọi người, ta cũng không một lời oán hận.

Nhìn bộ dạng tam bá mẫu vốn dĩ nhút nhát mà cũng đỏ mặt tía tai cố gắng tranh luận, trong lòng Thẩm Khê cảm động vô cùng, thật đáng thương cho tấm lòng của cha mẹ trong thiên hạ!

Có điều Thẩm Khê hiểu rõ, không phải là hẳn muốn tranh bằng được, bằng vào học vấn của hẳn thì chẳng cần phải tranh giành. Nhưng nếu muốn có cơ hội để vươn lên thì phải đi ra khỏi cái thôn này, nếu không thì dù có học vấn thế nào cũng chỉ có thể làm nông, chỉ đành có lỗi với những người này, đợi hẳn công thành danh toại, đương nhiên sẽ không bạc đãi người nhà của mình.

Đang lúc Thẩm Khê trầm tư, tứ bá mẫu Phùng Thị nắm lấy mép váy, thần thái có chút bàng hoàng, nhưng lại kiên định, chỉ thấy hai mắt của bà ta rưng rưng, nghẹn ngào nói:

- Thừa hai chị, cầu xin hai người, hãy để cho lục lang đi học đi, lục lang từ nhỏ đã muốn đi học, cầu xin hai người... cầu xin hai người, chỉ cần lục lang sau này có thể nở mày nở mặt, nhất định sẽ đối đãi với hai người như mẹ đẻ vậy.

Nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của Phùng Thị, tam bá mẫu Tôn Thị tròn mắt cũng đỏ hoe, lập tức tiến đến đỡ lấy bà, nhưng cũng không khoan nhượng: - Muội muội, không phải chúng ta không coi trọng tình cảm, con ai mà chẳng phải mình đứt ruột đẻ ra? Chúng ta đều là phận làm mẹ, tâm tình của muội ta có thể hiểu được, nhưng...

Lời của bà còn chưa dứt, nhị bá mẫu Tiền Thị hừ lạnh một tiếng, giọng điệu có chút không vui: - Ta cũng làm mẹ trẻ con, ta cũng hi vọng con mình có tiền đồ, ai mà chẳng hi vọng con mình đi học thi đỗ làm quan, khiến tổ tông được rạng rỡ? Ai mà chẳng muốn như vậy, Hừ!, thật đúng với câu, con phải khóc thì mẹ mới cho bú, trẻ mà không khóc thì chỉ có đói bụng.

Lời vừa dứt, mọi người đều trầm mặc.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tranh Giành

Phòng phía Tây của gian chính nhà Thâm gia.

Tứ bá Thâm Minh Tân tiến tới kéo Phùng Thị dậy, giọng có vẻ trách móc: - Hai chị là bề trên, chúng ta nhỏ hơn, nàng sao lại không hiểu chuyện như vậy? Không được khóc nữa, chuyện nhập học, chúng ta không tranh luận nữa, nếu lục lang có duyên đó, tự nhiên sẽ có, nếu như không có, cho dù nàng có khóc thì có ích lợi gì?

- Vận mệnh do mình giành lấy, chàng chỉ biết mỗi việc không tranh giành với ai.

Phùng Thị còn chưa dứt lời, lục lang Thâm Nguyên ngồi đối diện với Thâm Khê trong mắt ngấn lệ, nhu thuận kéo lấy tay áo Phùng Thị, khẽ nói:

- Mẹ, mẹ đừng khóc, con không đi học nữa là được.

Phùng Thị vội vàng lau nước mắt, nhẹ nhàng vuốt đầu thẳng bé, nói: - Nếu nhị tẩu và tam tẩu đã nói như vậy, ta cũng không còn gì để nói, có điều không ai có thể khiến ta từ bỏ.

Nhị bá mẫu Tiền Thị cười nói: - Muội muội, chúng ta cũng không nói không cho muội cạnh tranh, có điều chúng ta đều là người một nhà, chuyện lớn như vậy, việc chu cấp cho đứa trẻ học hành sau này cần có sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, không thể cứ tùy tiện mà quyết định được, vẫn nên thảo luận thêm thì hơn.

Lời vừa dứt, đại bá mẫu Vương Thị vẫn ngồi bình thản từ đầu đến giờ cười nói: - Mọi người chớ làm tổn thương hòa khí, việc nhập học cho đứa nhỏ, kỳ thực ta vẫn cảm thấy ngũ lang Vĩnh Kỳ của chi thứ hai khá thích hợp, nhưng mọi người đã nói như vậy, ta cũng không còn gì để nói nữa...

Vương Thị còn chưa nói hết, mẹ của Thẩm Khê liền phát tác, bỗng nhiên đứng lên, chỉ vào mũi của Vương Thị nổi giận đùng đùng chất vấn: - Đại tẩu, tẩu cho rằng tiểu lang nhà muội căn bản là không có cơ hội để đi học phải không?

Vương Thị vội vàng cười khố một tiếng, lắc đầu nói: - Muội muội, chẳng phải là tiểu lang còn nhỏ quá sao? Những lời vừa rồi nếu muội nghe không lọt tai, coi như ta chưa nói vậy.

Chu Thị liếc nhìn nhị bá mẫu ngồi cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng, tức giận ngồi xuống.

Lại trôi qua nửa canh giờ, sắc trời đã hoàn toàn tối hẳn, đèn đã được thắp lên, hiển nhiên là cả nhà đang chuẩn bị một trận tranh luận dai dẳng, có điều lão thái thái rất cục mớ mắt, nhìn bộ dạng tranh chấp không nhường của người nhà, ngáp một cái nói: - Lâu như vậy mà các người vẫn chưa ra được quyết định, bộ xương già này của ta sắp mục hết rồi.

Con dâu thứ ba Tôn Thị đi tới trước mặt lão thái thái, cố gắng nặn ra bộ mặt tươi cười: - Nếu nương thân ngồi mệt rồi thì đứng lên thư giãn gân cốt một chút, nếu buồn ngủ rồi thì về phòng ngủ trước đi ạ.

Lão thái thái cười ha hả, vỗ vỗ vào tay Tôn Thị, nói: - Người nha, người cố tranh làm cái gì? Tứ lang của nhà người đã mười tuổi rồi mà còn chưa vỡ lòng, có thể theo đuổi việc đọc sách sao? Hơn nữa nó bướng bỉnh nghịch ngợm thành tính rồi, lần trước lấy sách vở trong nhà ra gấp hạc giấy, muốn chọc cho ta tức chết mà...Cho dù là người cho nó lên huyệch thành

học trường tư, thầy giáo cũng không thu nhận những học sinh bại hoại như vậy đâu.

Chỉ một vài câu nói đơn giản như vậy liền đóng sập cánh cửa với Tôn Thị.

Thẩm Khê bỗng nhiên có chút khâm phục lão thái thái này rồi, chỉ thấy bà thở dài một tiếng, bàn tay nhăn nheo nắm chặt tay của Tôn Thị: - Lần này người đừng có tranh giành làm gì, khẩn trương sinh cho ta thêm một cháu trai nữa mới phải.

Tôn Thị nghe vậy cúi đầu chán nản nói: - Nương thân, con không muốn sinh, sinh ra đứa nhỏ không được đi học, cả đời làm trâu làm ngựa, chi bằng không nên sinh ra trên thế giới này để mà chịu khổ.

Lão thái thái nhất thời nghiêm mặt lại, trách mắng: - Các người còn trẻ, sao lại còn hồ đồ hơn cái bộ xương già này? Nhà chúng ta cho dù con cháu của chi nào làm quan, cũng sẽ không quên nguồn gốc!

- Gia đạo phục hưng rồi, người còn sợ con mình phải chịu khổ sao? Đến lúc đó tùy tiện giao cho tứ lang nhà người một chức vụ nhàn hạ nào đó, chẳng phải là chuyện đơn giản sao?

Thấy Tôn Thị vẫn còn có chút buồn phiền, lão thái thái nghiêm sắc mặt, buông tay nàng ra, nghiêm túc nói: - Các người đừng tưởng rằng đi học là chuyện dễ dàng, trên đời này có biết bao học sinh, những người đó đều chân chính gian khổ đèn sách hơn mười năm, rốt cuộc thì sao? Thi không đậu, phí cả một đời, không ít người cả đời buồn bực, nghèo khổ bần hàn.

- Một ví dụ bày sẵn trước mắt các người, đại lang hơn hai mươi tuổi mới thi đỗ tú tài, được triều đình cấp bổng lộc, như vậy thì sao? Một khi chưa trúng cử, liền ăn không ngon, ngủ cũng không yên.

- Một khi đã nhập học, đừng nói là mười năm, cho dù là năm mươi năm, cũng phải cần răng mà tiếp tục kiên trì, trừ phi người có thể thi đỗ, chờ đợi thời cơ được bổ nhiệm làm quan, bằng không, chưa đậu tiến sĩ làm rạng rỡ tổ tông thì cũng không có đường mà quay trở lại.

Thân mình Tôn Thị hơi run lên một cái, cảnh tượng hôm nay đại bá Thẩm Minh Văn bị ép vào Các Lâu vẫn còn hiển hiện trong đầu, sau đó thi thoảng truyền đến những tiếng hét trầm đục, gần như điên cuồng...

- Nương thân, con dâu không tranh giành nữa vậy. Tôn Thị cúi đầu nói.

- Được rồi, để cho các người tự quyết theo cách này, đến ngày mai cũng không có kết quả... Trong số những hài tử này, lục lang nhà lão tứ có thiên phú, ngũ lang nhà lão nhị bình thường vẫn thích đi theo Vĩnh Trác, hẳn là có thể học chữ, còn có tiểu lang nhà lão ngũ, trong ba đứa này, các người chọn lấy một đứa đi.

Lão thái thái nói xong bèn ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn mọi người.

Yên lặng hồi lâu, con dâu tư Phùng Thị nhìn mẹ của Thẩm Khê, cắn răng nói: - Mọii mọii, ta thấy tiểu lang tuổi còn nhỏ, có thể nhường cơ hội này cho...

Lời của nàng còn chưa dứt, Chu Thị liền lắc đầu cự tuyệt: - Tứ tẩu, tiểu lang năm nay gần bảy tuổi rồi, cũng không còn nhỏ nữa.

Mọi người lại đưa mắt nhìn lão thái thái, hiển nhiên là đang đợi bà lên tiếng.

Thẩm Khê nhìn lão tổ mẫu, trong lòng thấp thỏm bất an, nhưng lại không dám nói lời nào, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập hy vọng nhìn Lý Thị.

Buổi chiều cố ý chạy tới nhà chính nghe Lý Thị kể lẽ chuyện nhà, lại biểu lộ thái độ sẽ phò tá huynh trưởng, hẳn cũng muốn thấy một chút hiệu quả.

Cũng là vận khí của Thẩm Khê không tệ, chính vào lúc đang ngây ngô, vừa hay lão thái thái nhìn về phía hắn, ngay lúc đó chỉ nghe lão thái thái cười cười, thoáng trầm mặc một lát, nhìn qua gương mặt đầy khẩn trương của Phùng Thị, rồi nói: - Ta thấy... giữa hai hàng lông mày của tiểu lang lộ ra một cỗ linh quang.

Thẩm Khê nghe vậy, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Chỉ có điều, lão thái thái dường như vẫn chưa quyết đoán, nên thanh âm mới hơi chìm xuống, con dâu thứ hai Tiền Thị vội vàng phân bua: - Nương thân, tiểu lang còn nhỏ, con cảm thấy nếu là ngũ lang nhà con càng thích hợp hơn.

- À, ta chỉ nói ra cách nghĩ của ta, cụ thể thế nào vẫn do các người lựa chọn, ta đã nói rồi, việc học hành không phải một sớm một chiều, để nuôi một người đi học, chi phí rất lớn, cho nên... các người chọn đi, chọn rồi thì đừng hối hận!

Thẩm Khê nghe vậy, trong lòng lập tức nguội lạnh đi nửa phần, nhìn sắc mặt sa sầm của mẹ mình không xa, trong lòng liên tục cười khổ.

- Ta thấy lục lang nhà ta thích hợp cho việc học hành.

Phùng Thị nói một cách vô cùng kiên định, tam bá mẫu ở một bên không còn hi vọng gì đối với con mình, cũng gật đầu theo sau, hiển nhiên là cùng một phe.

Lão thái thái cười dài nói: - Được rồi, chi ba, chi bốn chọn lục lang, chi cả, chi hai và chi út, cũng nên chọn lấy một người đi.

Thẩm Khê cúi đầu, âm thầm thở dài một tiếng.

Thẩm Khê hiểu rằng lúc này đây dữ nhiều lành ít. Lục lang hiện giờ đã có hai phiếu, trừ phi nhị bá mẫu Tiên Thị và đại bá mẫu Vương Thị có thể chọn mình... Vương thị còn có khả năng, nhưng đại bá mẫu kiểu gì cũng chọn ngũ lang Vĩnh Kỳ rồi.

Quả nhiên, Tiên Thị không hề do dự chọn con mình, lập tức tất cả mọi người đưa mắt nhìn sang dâu cả Vương Thị, phiếu của nàng vô cùng quan trọng.

Thẩm Khê dùng ánh mắt hồn nhiên chân chất mà tràn đầy chờ mong nhìn bà, chỉ có điều Vương thị một chút cũng không chiếu cố tới ánh mắt đáng thương của Thẩm Khê, quyết định dứt khoát bầu cho ngũ lang.

Thẩm Khê không ngừng cười khổ, thầm nhủ người này quả thật không niệm tình xưa, ngày thường nhà mình cho bà ta mượn nhiều tiền như vậy, lại cố tình không bầu cho mình, ngược lại bầu cho lão ngũ.

Đang lúc trong lòng Thẩm Khê buồn bực suy sụp, không có chỗ nào để phát tiết, lại nghe thanh âm của mẹ mình, một người trời sinh nóng tính, lành làm gáo vỡ làm muôi, thuận nước đẩy thuyền, mặt lạnh như tiền, liếc Vương Thị một cái nói: - Ta bỏ phiếu cho lục lang.

Một câu hết sức thản nhiên, khiến cho bác dâu tứ cảm kích, đồng thời cũng khiến cho nhị bá mẫu buông lời kháng nghị: - Mẹ, mẹ xem muội ấy, phiếu của muội ấy không được tính.

Lão thái thái cười dài lắc lắc đầu, nói: - Được rồi, người đừng có làm ấm lên nữa, lão út vừa hay đang làm việc cho nhà họ Vương ở huyện thành, ta đã viết thư cho nó rồi, lúc này hẳn là đã nhận được, đợi nó hồi âm, chuyện ở huyện thành bèn giao cho lão út đi làm.

Dứt lời, lão thái thái đứng dậy, chống cây quái trượng, nói khẽ một câu:

- Đáng tiếc!

Rồi vịn vào Phùng Thị rời khỏi.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bạn Chơi Lúc Nhỏ

Hiện giờ Thẩm gia cái gì cũng thiếu chỉ có mỗi phòng ở là không thiếu. Thôn Đào Hoa này nghèo đến mức kiệt quệ, đất đai thì không đáng tiền nên tất nhiên là nhà ở phải xây thật to lên rồi.

Ba gian nam thư phòng do Huyền Phòng chi phối nên đến Thẩm Khê nhỏ nhất nhà cũng có phòng riêng của mình.

Lúc này, Thẩm Khê đốt đèn dầu lên, nhìn những con thiêu thân đang sà vào chao đèn, bất đắc dĩ bị những miếng vải mỏng kia ngăn lại mà không thể bay vào được.

Cuộc sống thôn Đào Hoa rất mộc mạc bình dị nên không có khái niệm hoạt động về đêm. Mặt trời lên thì làm còn mặt trời lặn thì nghỉ ngơi, cứ tuần hoàn như thế theo từng năm một.

Mắt thấy bận rộn ngày xuân sắp đến rồi, ban đêm của thôn Đào Hoa lại yên tĩnh một cách lạ lùng.

Một năm chủ yếu là ở mùa xuân, mùa xuân đại diện cho mùa gieo hạt nảy mầm, là thời khắc quyết định thu hoạch trong một năm. Vì vậy dân làng không dám sơ suất trong giai đoạn này, đi nghỉ ngơi sớm, chỉ sợ khi vào xuân mà lại ốm ra đó thì để lỡ cả một mùa bội thu.

Ngay lúc Thẩm Khê đang có chút phiền muộn thì có tiếng gõ cửa ‘Cốc, cốc’. Cửa vừa mở thì Chu thị từ bên ngoài bước vào, nhìn Thẩm Khê đang ngây người nhìn ngọn đèn dầu, tinh thần hoảng hốt, lập tức giật mình kinh hãi, vội nói: - Con trai! Con sao thế, đừng làm mẹ sợ!

Thẩm Khê giật mình một cái rồi vội thu lại sắc mặt phiền muộn ban nãy lại, ngẩng đầu nhìn Chu thị, cười nói: - Mẹ! Con không sao đâu! Chẳng phải là không được đến trường sao? Con không thèm đâu!

Nhìn thấy Thẩm Khê lại như đang an ủi mình mà Chu thị cười phá lên, néo tai hẳn, nói: - Cái miệng này đúng là biết ăn nói!

Thẩm Khê vứt bỏ phiền muộn trong lòng, có chút ngờ hoặc nhìn Chu thị, hỏi: - Sao muộn thế này mà mẹ vẫn chưa đi ngủ?

- Chẳng phải là vì lo cho con nên đến thăm con sao? Chu thị thản nhiên nói.

Thẩm Khê có chút cảm động, lập tức ngã xuống giường, cười khanh khách nói: - Mẹ coi thường con quá rồi, con nói cho mẹ nghe nhé, con là Văn Khúc Tinh Quân hạ phàm đấy! Nhưng mẹ đừng nói với ai chuyện này nhé!

- Tiểu tử thôi, lại bắt đầu nói mê sáng rồi hả?

Chu thị bất mãn trừng mắt nhìn Thẩm Khê, kỳ lạ là không có ra tay đánh hẳn.

Thẩm Khê cười ha hả, mắt nhỏ lộ vẻ tự đắc: - Mẹ! Sau này mẹ cũng đừng lo lắng về chuyện của con nữa, con sớm muộn cũng nghĩ ra cách để đi học thôi!

- Nhóc con thì có được cách gì chứ? Chu thị nói với vẻ mặt không tin.

Thẩm Khê lắc đầu: - Mẹ! Con là Văn Khúc...

Hẳn chưa nói dứt lời thì Chu thị ngắt lời: - Thôi được rồi! Không được nói linh tinh nữa, cha con ở nhà Vương viên ngoại ở huyện thành đã sáu

năm rồi, chắc ở đó cũng quen biết không ít người, sau này nếu có cơ hội, chắc chắn mẹ sẽ cho con ra đó.

Lúc Chu thị xoay người đi thì khẽ lau nước mắt. Hóa ra là nàng đang dỗ dành Thẩm Khê. Thương thay cho tấm lòng của những người làm cha làm mẹ, thật ra nàng mới là người cần được an ủi nhất.

- Mẹ! Mẹ đừng gạt con nữa! Nhà mình nghèo như vậy thì làm gì có tiền đi học? Cứ coi như có tiên sinh nguyện lòng dạy con thì nhà mình cũng không có tiền nộp tiền học đâu. Chỗ tiền tiết kiệm được thì để mua cho mẹ mấy bộ quần áo đi.

Chu thị nghe vậy, khẽ than nhẹ một tiếng, lập tức mặt có chút hận: - Hừ, ngày mai ta sẽ đi đòi nợ ở chỗ đại bá mẫu của con, sau đó cầm tiền dẫn con đến gặp cha con...Cái con người chết tiệt đó, một mình sống sung sướng ở huyện thành cũng không màng đến sự sống chết của mẹ con ta, nếu không thì kẻ nào dám bắt nạt chúng ta chứ?

- Mẹ! Lần trước cha đã đưa cho mẹ con mình một làn trứng gà, còn cho người chuyển lời đến mẹ bảo mẹ giấu đi, cứ cách mấy ngày lại luộc cho con một quả. Nhưng mẹ lại cầm phần lớn đến nhà bếp rồi, mẹ có ngốc không cơ chứ...

Chu thị trừng mắt nhìn Thẩm Khê với bộ dạng vẫn muốn ăn đòn như ban nãy nhưng cuối cùng cũng chắc chắn được là hẳn không có chuyện gì nên lập tức hung hăng nhéo tay hẳn một cái, nói: - Thằng nhóc này, còn dám nói mẹ người ngốc à? Xem ta có đánh chết được tên nhóc người không?

Trong phòng âm ỉ náo loạn một lúc lâu rồi Chu thị đi ra khỏi cửa phòng. Trước khi đi nàng vẫn không quên dặn: - Tiểu tử thôi, trời vẫn còn lạnh, đừng đá chân ra, ngày mai mẹ đến mà chân rớt xuống đất thì sẽ đánh con một trận đấy!

Nghe tiếng bước chân của mẹ dần dần đi xa, Thẩm Khê khẽ cười một tiếng. Hắn đứng lên thổi tắt ngọn đèn, lộ ra ánh trăng ngoài cửa sổ, một lần nữa nằm xuống giường. Thấy ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ giấy mỏng manh, hắn cũng không biết mình đang suy nghĩ điều gì mà mơ mơ màng màng rồi ngủ thiếp đi.

...

...

Thời gian trôi nhanh, năm tháng thoi đưa, thoát cái mà Thẩm Khê đã đến thế giới này gần một năm rồi.

Ban đầu hai mắt còn hoang mang nhưng bây giờ cũng thích ứng được rồi. Ngay cả việc mấy tháng liền không được ăn thức ăn mặn mà chỉ liếm nước miếng, hắn cũng đều thích nghi được rồi.

Những ngày tháng đặng cay rèn luyện con người, ánh mắt thần thò của Thẩm Khê nhìn đại lang thừa dịp trường được nghỉ ngơi trên ghế trước cửa, hình ảnh đó giống như đang ngồi ôm một cuốn sách "Đại học" rồi lớn tiếng đọc vậy.

- Đại học chi đạo, tại minh minh đức, tại thân dân, tại chí vụ chí thiện...

Tiếng đọc sách lanh lảnh vọng lại nhưng Thẩm Khê nghe trong tai mà không có chút cảm nhận gì. Từ bài đọc mà đại lang đọc, Thẩm Khê đoán hẳn đã bắt đầu học hệ thống tứ thư Ngũ kinh rồi.

Thông thường mà nói, muốn thi đậu tú tài thì nhất định phải đọc thuộc lòng "Tứ thư chương cú tập chú" và "Ngũ kinh truyện chú", "Hiếu kinh", "Chu lễ", "Chiến Quốc sách", "Quốc ngữ" do Chu Hi biên soạn, trong đó quan trọng nhất phải kể đến Tứ thư: Đại học, Luận Ngữ, Mạnh tử và Trung dung.

Chu Hi cho rằng, một người đọc sách, trước hết phải đọc "Đại học", để định quy mô của nó; tiếp đến là đọc "Luận Ngữ", để lập nên cái căn bản; tiếp nữa là đọc "Mạnh tử", quan kỳ phát viết; cuối cùng mới đọc "Trung dung". Hiện giờ đại lang đã bắt đầu đề cập đến "Đại học" thì chắc chắn kế tiếp sẽ là Tam thư kia.

Đợi đến khi nắm bắt được hết những nội dung này, học được cách viết văn bát cổ, đồng thời từ Ngũ kinh chọn một cuốn là bản kinh thì đại lang có phụ thân làm tú tài bảo đảm cho, thì cậu ấy cũng có thể đi tham dự kỳ thi huyện và thi phủ rồi. Nếu như vận mệnh tốt, được tư cách làm Đồng sinh thì có thể đến huyện thành tham gia kỳ thi học viện, có được công danh tú tài nữa.

Đối với điều này, Thẩm Khê ngoài việc ngưỡng mộ và ghen tị ra thì cũng không có cách nào.

Thoát cái đã hai tháng qua đi, Thẩm Nguyên cũng chính là lục lang Thẩm Nguyên của Tứ Phòng gia đã được đưa đến huyện thành làm thủ tục nhập học.

Mùa xuân dần qua, thời tiết tháng năm với bầu trời trải dài như thảm, dòng suối trong mát được mặt trời trên cao chiếu xuống với những ánh nắng lập lòe.

Vẫn là bên cạnh con suối nhỏ, vẫn là bóng dáng quen thuộc của Thẩm Khê và tiểu mập mập ngồi đó. Dương Văn Chiêu vẫn thích dính lấy Thẩm Khê giống như theo đuôi mà không thể nào đuổi đi được.

- Tiểu ca! Trước đây huynh thường đưa đệ đến trên núi đi dạo mà, sao lần này lại không chơi với đệ?

Thẩm Khê theo bản năng gật đầu, lập tức lại lắc đầu, nói với giọng như đang giáo huấn: - Có rảnh thì đệ đi chơi một mình đi, đừng đến làm phiền ta.

Dương Văn Chiêu vẽ mặt uể oải: - Tiểu ca, trước kia huynh đối với đệ tốt nhất rồi, đệ luôn năn nỉ mẹ cho đệ quay về chính là muốn chơi cùng huynh, thế mà giờ huynh lại nói đệ phiền phức là sao?

Thẩm Khê nghiêng đầu, ý vị thâm trầm nói: - Ai cũng có lúc lớn... Ta cũng phải lớn, đệ cũng phải lớn, sau khi lớn lên thì suy nghĩ cũng khác. Lúc nhỏ thì thích chơi đồ chơi nhưng khi lớn thì có tửu sắc tài quyền làm bạn, không thể lúc nào cũng muốn đòi người mãi mãi không bao giờ thay đổi được. Đệ nói có đúng không?

Hắn nói một thôi một hồi khiến Dương Văn Chiêu trợn mắt há hốc mồm, những lời này là những lời mà độ tuổi này của cậu bé có thể nghe hiểu sao?

Thẩm Khê đột nhiên cảm thấy mình quá nhàm chán, cũng là thầy giáo, giáo sư dạy học mấy năm mà không ngờ đi thuyết giáo với tiểu tử thối đang tìm mình chơi cùng. Điều này mà nói ra chỉ sợ sẽ bị người đời cười đến mức rụng răng mất.

Dương Văn Chiêu nói: - Tiểu ca, nếu huynh không chơi cùng đệ thì sẽ không còn ai chơi cùng với đệ nữa rồi. Bọn họ đều nói đệ còn nhỏ rồi bắt nạt đệ, chỉ có tiểu ca là không bắt nạt đệ thôi.

Khi còn nhỏ mà chọn bạn chơi là điều chủ quan, đến Thẩm Khê cũng không biết tâm thái ban đầu của mình lại có thể đi sâu vào tâm hồn và cơ thể yếu ớt đó. Thẩm Khê hỏi: - Phải rồi! Văn Chiêu! Hôm trước đệ và Ngũ ca đã đánh nhau sao?

- Đúng vậy! Tiểu ca, Ngũ ca thật đáng ghét, chỉ thích bắt nạt đệ, vì vậy đệ đã đánh nhau với huynh ấy. Mẹ thấy đệ và huynh ấy đánh nhau nên mới muốn dẫn đệ về nhà...

Khi nói chuyện, giọng điệu của Dương Văn Chiêu nói với khí thế hùng hực.

Thấy cậu nhóc với bộ dạng sắp khóc, Thẩm Khê cười nói: - Thật ra... Chuyện này không liên quan gì đến đệ...

Dương Văn Chiêu nghe vậy thấy vô cùng khó hiểu nhìn Thẩm Khê, Thẩm Khê kiên nhẫn giải thích: - Mẹ đệ phải quay về, đó là chuyện sớm muộn thôi, không liên quan gì đến việc đệ và Ngũ Ca đánh nhau. Còn nữa, người lớn thì tính toán gì với hai đứa trẻ như các đệ chứ?

Dương Văn Chiêu với đôi mắt trông mong nhìn Thẩm Khê, hỏi: -Ồ, vậy sau này... Về sau đệ còn có thể nhìn thấy tiểu ca nữa không?

Thẩm Khê thấy Dương Văn Chiêu với bộ dạng khờ dại, trong lòng lại thấy yêu quý đứa bé này hơn, lập tức vỗ vai cậu, vẻ mặt tươi cười: - Có chứ! Về sau mẹ đệ cũng sẽ thường xuyên về, đến lúc đó đệ cũng về cùng thì chẳng phải là có thể gặp ta rồi sao? Có lẽ sau này, ta còn đến nhà đệ chơi nữa đấy... Đáng tiếc là hiện giờ ta và đệ tuổi quá nhỏ nên không thể đi xa được.

Dương Văn Chiêu nghe vậy, tâm tình bỗng thoải mái hơn, nỗi buồn dần vơi đi. Cậu chỉ cười, nói: - Tiểu ca, hoá ra không phải là huynh ghét bỏ và không muốn chơi với đệ đúng không... Ôi, nếu có thể ở lại chơi vài ngày thì tốt quá. Ban đầu mẹ đệ nói, đời này sẽ không để ý đến cha đệ nữa. Đệ thấy thật ra ở đây cũng tốt, chỉ có điều là đồ ăn không ngon lắm.

Thẩm Khê không khỏi bật cười, một đứa bé thì làm sao mà hiểu được thế giới của người lớn chứ? Nếu như cô cô không cãi nhau với dượng thì cô cũng sẽ không mang Dương Văn Chiêu về nhà mẹ đẻ đâu.

Sống lâu trong cái khổ, có ai không muốn sống những ngày thanh thản ở trong thành chứ? Cô cô cũng là nóng giận nhất thời, đến nay đã qua mấy tháng rồi chắc cũng nhớ chồng lắm.

Hai cô cô của Thẩm Khê, một người lấy chồng ở lâm huyện, một người lấy ở phủ thành, đều coi như là có cuộc sống sướng hơn. Đặc biệt là

cha của Dương Văn Chiêu, còn là chủ quán lớn của một hiệu thuốc ở phủ thành thì chắc chắn sau này cậu sẽ là người kế nghiệp rồi.

Thẩm Khê kéo Dương Văn Chiêu lại, cười nói: - Ngày thường đệ ở hiệu thuốc có hay học gì từ cha đệ không?

Dương Văn Chiêu ngẫm nghĩ chút rồi đầu lắc như lắc trống.

Thẩm Khê nói: - Vậy ta dạy đệ một chiêu, nhìn kỹ nhé!

Thẩm Khê đưa Dương Văn Chiêu đến bên bờ sông, ở trong bụi cỏ tìm được một loại cỏ hơi độc, dùng tảng đá nghiền nát, ném từng chút một xuống dòng suối. Chỉ chốc lát sau, chỉ thấy dưới dòng suối nhỏ có hơn mười con cá vàng ươm bơi lại.

Thẩm Khê hô: - Mau cởi quần áo ra, ôm lấy cá.

Dương Văn Chiêu lập tức cởi quần áo ra đưa cho Thẩm Khê, lúc này Thẩm Khê thật sự giống như trưởng giả đưa trẻ con đến sơn dã chơi đùa. Hắn dùng cành trúc chống quần áo lên rồi ngăn đường chảy của nước lại.

Không bao lâu, những chú cá cảm nhận được trong đầm nước có chút không ổn nên muốn chui ra khỏi đầm nước thì bị quần áo kia ngăn lại. Thẩm Khê vút cỏ xuống rồi thu miếng vải lại, mấy con cá vàng cứ vậy mà chui vào.

Loại cá màu vàng này được người địa phương gọi là cá Đá Phiến, là loại cá mà vùng Phúc Kiến thường gặp nhất, thịt tươi ngon.

- Về nhà thôi!

Thẩm Khê nói một tiếng, Dương Văn Chiêu mặc áo lên rồi vui tươi hớn hờ theo sau.

Về đến nhà, Thâm Khê tìm một chậu nước trong rồi ném mấy con cá vào trong, chỉ thấy mấy con cá vốn đã sắp chết lại dần dần sống lại, tiến đến mặt nước không ngừng phun bong bóng. Dương Văn Chiêu cười mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nếp nhăn, rất giống một cái bánh bao thịt.

Dương Văn Chiêu phục sát đất với chiêu trò của Thâm Khê, vui rạo rức hỏi: - Tiểu ca, chuyện gì đã xảy ra vậy, chẳng phải những con cá đó đã chết rồi sao?

Thâm Khê thản nhiên cười nói: - Không phải là chết mà chỉ là bị càn rỡ của ban này làm cho tê liệt tạm thời thôi. Đợi khi thuốc hết rồi thì tất nhiên là chúng sẽ tỉnh thôi... Ôi, việc này nói cho đệ thì đệ cũng không hiểu được. Về sau học hỏi cha đệ y lý và dược lý thì đệ sẽ có thể nghĩ ra những cách chơi này. Có cơ hội đệ phải học hỏi cha mình chứ đừng vứt bỏ nghiệp học.

Dương Văn Chiêu gật đầu với sự khát khao cháy bỏng.

Hai người ở trong viện đợi một lúc lâu thì mẹ của Dương Văn Chiêu đi vào. Thấy hai người ngồi chồm hồm trên mặt đất thì tiến lên liếc mắt nhìn, sau đó có chút kinh ngạc hỏi: - Tiểu lang, đây là cá Đá Phiến mà con và biểu đệ bắt được đó sao?

Thâm Khê nghe vậy, ngẩng đầu nói với bà ta: - Đúng vậy đó cô cô, cô phải đi rồi sao?

Mẹ của Dương Văn Chiêu cười gật đầu rồi kéo Dương Văn Chiêu đang với vẻ mặt không vui: - Đúng vậy, phải về phủ thành rồi. Vừa lúc có một thương đội đi ngang qua nên cô đi theo đám bọn họ... Văn Chiêu, nói tạm biệt biểu ca đi.

Dương Văn Chiêu đứng lên, trong ánh mắt nhìn Thâm Khê đều là sự chờ đợi: - Tiểu ca, huynh nhớ là về sau có rảnh phải đến phủ thành thăm đệ

nhé!

Thẩm Khê nhìn vẻ mặt quyến luyến của Dương Văn Chiêu, dùng sức gật đầu: - Được rồi, rảnh ta sẽ đến thăm đệ!

Dương Văn Chiêu lưu luyến nhìn thoáng qua cảnh vật bốn phía, sau đó mới có chút thất vọng rồi nắm tay mẹ mình rời đi.

Thẩm Khê đột nhiên cảm thấy trong lòng mình có chút mất mát và buồn ngủ. Cảm giác này rất kỳ lạ, mặc dù hẳn với Dương Văn Chiêu cách biệt tuổi tác hơn hai mươi tuổi nhưng khi hẳn cần bạn chơi cùng thì đã qua một năm cũng chỉ có Dương Văn Chiêu mới thật sự làm bạn với hẳn thôi.

Tình bạn thật là đáng quý, có lẽ chỉ có tuổi thơ với những đứa trẻ mới là lúc không có tranh đấu, tâm địa. Đợi khi lớn lên rồi, nhỏ là gia đình, lớn là triều đình, đều chìm trong những lừa gạt âm mưu. Nho gia chú trọng đến trung dung nhưng thật sự làm được không được mấy người, mà nhiều hơn cả đều là tranh quyền trục lợi.

Vì vậy, từ ý nghĩa nào đó mà nói, Dương Văn Chiêu đối với Thẩm Khê, là mối quan hệ bạn bè không có bất kỳ lợi và hại gì.

Thẩm Khê cúi đầu, bỗng nhiên có một dự vọng vô cùng mãnh liệt là muốn đi ra núi lớn. Đọc sách, khoa cử, làm quan, từ trong quan trường từng bước thăng tiến, theo đuổi công danh. Nếu không được như thế thì cứ coi làm thương nhân giàu có ở triều Đại Minh này thì vẫn thuộc tầng lớp thấp trong xã hội, sinh tử khó lường, vận mệnh luôn nằm trong tay người khác.

Tất cả đều là hạ phẩm, chỉ có đọc sách cao, văn võ nghệ học thành tài; ra ngoài là Tướng quân, vào triều là Tế tướng mới là tầng lớp phong lưu trong xã hội này. Nếu không thì cũng giống như những con cá trong chậu nước này, chỉ có thể bị vòng ở trong phạm vi nhỏ nhỏ mà không thể ra được biển rộng.

Nhưng Thâm Khê biết rằng, với điều kiện hiện tại của nhà mình thì căn bản không có cách nào để cho hãn được nhập học. Không vào được tư thực thì không nổi danh được. Cái gọi là nổi danh đó nhất định phải có quyền thế, phải tăng hiệu biết, phải hòa với thời đại thì đi ra khỏi núi là bước đầu tiên.

Kiếp trước mình làm giáo sư đại học, đối với tứ thư Ngũ kinh và bát cổ văn coi như là cưỡi xe nhẹ đi đường quen, nhưng không bằng cấp, không người bảo đảm cho thì sao vào trường thi được?

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Khởi Hành

Trong lúc Thẩm Khê đang suy nghĩ không ra thì Chu thị bước vào. Thấy Thẩm Khê ngồi xõm bên cạnh chiếc chậu thì tiến lên nhìn thoáng qua. Nàng thấy bên trong có con cá đang bơi lội thì giọng điệu nhẹ nhàng khác thường, nói:

- Tiểu lang, sao con lại đến bên dòng suối rồi? Mùa này ở đó có rất nhiều rắn độc, về sau chớ chạy lung tung nữa, nếu không sẽ bị rắn độc cắn phải thì sẽ nguy lắm đấy.

Thẩm Khê ngẩng đầu nhìn Chu thị, hôm nay Chu thị có vẻ nhẹ nhàng nữ tính vài phần. Nàng khoác lên mình bộ trang phục tươi tắn, mặc dù là vải thô nhưng vẫn đẹp hơn vài xám ngày trước rất nhiều.

Thẩm Khê cười nói:

- Mẹ ơi! Nay mẹ đẹp thế!

Chu thị bị Thẩm Khê làm cho tức giận, lập tức hừ lạnh một tiếng, không vui nói: - Nói linh tinh gì thế, cú ngã năm trước làm cho ngổ rồi sao?

Nhưng Chu thị vẫn không kìm lòng mà xoay người lại, soi lại một lần nữa qua gương, ra vẻ hung tợn, nói: - Tiểu tử này, đừng chọc mẹ giận nữa. Ngày mai chúng ta sẽ vào huyện thành, đây là lần thứ ba mẹ vào thị trấn nên cũng không thể ăn mặc rách rưới quá được, vậy họ sẽ coi thường mình.

Thẩm Khê lúc này mới thấy thoải mái, cười một tiếng, lên trước kéo ống tay áo: - Mẹ! Có phải mẹ muốn cho cha bất ngờ không?

- Niềm vui bất ngờ? Niềm vui bất ngờ gì chứ? Chu thị không hiểu hỏi.

Thấm Khê nhắc tay nhỏ bé lên vỗ tay phát ra tiếng, vui tươi hơn hỏi nói: - Mẹ ơi! Đã gần nửa năm mẹ không gặp cha rồi, mẹ nhất định là muốn cho cha một cảm giác lạ, đúng không?

Chu thị có chút không hiểu nghiêng đầu thì đã thấy Thấm Khê vòng quanh nàng một vòng rồi liên tục lắc đầu: - Mẹ! Như này không được! Quá, phải trang điểm chút mới được.

Chu thị sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn: - Tiểu tử như con thì biết gì?

Thấm Khê hơi suy nghĩ một chút, tròn mắt hơi đảo, cười nói: - Mẹ! Con dạy cho mẹ một cách, vừa không cần mặc những bộ quần áo quá đẹp mà vẫn có thể lộ ra vẻ đẹp của mẹ. Đến lúc đó, ai cũng phải tranh nhau nhìn mẹ!

Chu thị sắc mặt hơi đỏ lên, giận mắng: - Tiểu tử! Dám lấy mẹ ra để tiêu khiển, lại muốn ăn đòn phải không? Con nói ra ngay, rốt cuộc là học mấy kiểu nói linh tinh này ở đâu?

Thấm Khê nhanh chóng lấy lòng mẹ, cầu xin tha thứ. Dù sao cũng còn nhỏ, cho dù là lời nói không dễ nghe thì cũng sẽ không bị quá nhiều người trách cứ. Đợi sắc mặt Chu thị đỡ giận, Thấm Khê mới hỏi: - Mẹ! Ngày mai vào thành, chúng ta có thể sắp xếp ở trong thành mà sau này không về thôn nữa không?

Chu thị vốn rất tức giận nhưng nghe thấy lời này thì lập tức sừng sốt, sau đó thu lại vẻ mặt giận dữ, vẻ mặt dịu dàng: - Không được, cha con làm sai dịch ở nhà Vương viên ngoại trong thành, chỗ ở rất nhỏ, tiền công phải đếm và mang về giao cho tổ mẫu con nuôi cả nhà. Nếu như mẹ con ta đến đó thì không sắp xếp được chỗ nữa.

Thẩm Khê khẽ suy nghĩ, nói: - Mẹ! Mùa xuân sắp qua rồi, trong nhà không còn gì nữa rồi. Hơn nữa, chúng ta qua bên đó, ở cùng phòng với cha là được.

Chu thị vẫn lắc đầu, buồn rầu nói: - Không được! Phòng cha con ở thật sự quá nhỏ, hai năm trước mẹ đã đến một lần, căn bản không ở được ba người... Còn nữa, cha con làm sai dịch vất vả, chúng ta đi sẽ quấy rầy ông ấy.

- Quan trọng nhất là, cha con vẫn ăn cơm nhà chủ, chúng ta cũng không thể cả nhà đều đi theo ăn nhờ ở đậu được? Nếu ở trong thành thì chúng ta nhất định phải tự lập, tránh không được mượn nhà bếp nhà người ta, ăn nhờ ở đậu là không tốt.

Nhìn Chu thị với dáng vẻ hiền lương thực đức mà Thẩm Khê bỗng nhiên có chút không quen, suy tư một lát, hãnh phòng miệng nhỏ lên nói: - Mẹ cứ nói cha hiện tại ăn nhờ ở đậu, nhưng người ta nào có coi cha như người trong nhà đâu? Nhất định là cấp cho ít cỏ khô rồi sai khiến như trâu ngựa. Nếu mẹ không ở bên cạnh chăm sóc thì cha sớm muộn cũng suy sụp thôi...

Chu thị vốn nghĩ Vương viên ngoại đối rất tốt với chồng mình nhưng khi nghe Thẩm Khê nói thế thì trong lòng thấy lo lắng. Nàng trầm mặc chút rồi bỗng nhiên nhìn về phía Thẩm Khê, cười lạnh một tiếng: - Tiểu tử! Có phải là muốn ở lại huyện thành rồi không quay về nữa không?

Ý tưởng trong lòng Thẩm Khê bị phá vỡ nhưng hãnh lại không thừa nhận, mà nói:

- Con nhớ cha, chứ mẹ xem những đứa trẻ khác đều có cha mẹ ở bên cạnh.

Trong mắt Chu thị lóe lên hoài nghi, lập tức lấy lại minh mẫn, chỉ thấy nàng ta cười lạnh nhéo tai Thẩm Khê: - Có phải vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn

muốn học, cho nên mới muốn ở lại trong thành?

Thẩm Khê vừa hô đau, vừa gấp giọng cãi: - Con chỉ muốn cha thôi! Hơn nữa học thì có gì tốt, con không học đâu!

Thấy Thẩm Khê với bộ dạng kêu đau đớn, trong lòng Chu thị mềm nhũn. Nàng cúi đầu thoáng trầm mặc một lát, giọng điệu dịu dàng rất nhiều:

- Tiểu lang, chớ trách mẹ không thấu tình đạt lý, chỉ có điều nhà chúng ta thật sự không có điều kiện cho con đến trường, nên con bỏ ý nghĩ đó đi nhé!

Chu thị dừng một chút, lại nói: - Về phần hai mẹ con ta có ở lại huyện thành hay không thì phải xem ý của cha con đã. Ông ấy là chủ, nếu ông ấy gật đầu thì mẹ cũng không nói gì nữa.

- Mẹ biết con lanh lợi, nhưng trong thành người thông minh hơn con nhiều lắm. Con muốn đi ra ngoài tìm cơ hội học hỏi thì mẹ không ngăn cản nhưng không được gây họa, càng không được tùy tiện đắc tội với người. Trong huyện thành nhiều quý nhân, tùy tiện trêu chọc vào là cả nhà chúng ta sẽ chịu thiệt đó.

Thẩm Khê thấy trên mặt Chu thị hiện lên thần sắc hiền lành thì lập tức ôm cổ tay của nàng, an ủi:

- Mẹ cứ yên tâm đi, con không ngu như vậy đâu... Con là Văn Khúc tinh hạ phạm mà.

Nhìn bộ dạng biết điều của Thẩm Khê, Chu thị có chút tự trách: - Con à, là cha mẹ không nỗ lực, mẹ đã suy nghĩ hai tháng nay rồi, thật sự là không có cách gì. Lần này chúng ta đến thị trấn, là cơ hội duy nhất của con, mọi người thường nói cơ hội đến không ai biết được, nếu như thật sự có cơ hội thì con nhất định phải nắm lấy.

- Mẹ lát nữa sẽ đến miếu thắp hương, cầu mong cho con ra ngoài gặp được quý nhân, thần tiên phù hộ, thần tiên phù hộ...

Nói xong lời cuối cùng, Chu thị ôm Thẩm Khê, thấp giọng nghẹn ngào, khẽ nấc ra tiếng.

Thẩm Khê thấy sống mũi cay cay, trong lòng thấy hoang mang nhưng lại cố giả bộ không có chuyện gì, nói: - Mẹ yên tâm đi, thần tiên nhất định sẽ phù hộ nhà của chúng ta... À đúng rồi, có phải tổ mẫu căn bản cũng không có ý định cho con đi học không? Mà chỉ lấy con ra để nói, như vậy để làm hòa mấy người kia để họ không sinh hận?

Thẩm Khê vốn cũng không muốn nói ra nhưng nói ra, là vì Chu thị hai tháng nay vẫn canh cánh trong lòng, mà ngay cả ngày bình thường cũng thất thần. Thẩm Khê biết rằng Chu thị luôn nghĩ việc mình không được đi học là tại nàng nên vẫn luôn mang cảm giác có lỗi.

Chu thị sau một lúc lâu sững sốt, như thoáng chút suy nghĩ: - Chuyện ban đầu có ai biết trước được? Nhà lớn như này, tổ mẫu con muốn xử lý chuyện công bằng cũng không được. Có thể nói những lời này chứng tỏ con đã lớn và biết điều rồi, nhất định không được sinh lòng oán hận, dù sao con cũng là người Thẩm gia...

Chu thị còn chưa dứt lời, Thẩm Khê ung dung cười, nói: - Mẹ! Con hiểu rồi, con sẽ không ghi hận trong lòng vì Thẩm gia vẫn là nhà mình mà.

Thấy Thẩm Khê nói như thế, Chu thị yên tâm gật đầu, lập tức vỗ đầu Thẩm Khê nói: - Tiểu tử thông minh quá, mẹ cảm thấy con có hạt giống của học tập đó, nhất định có thể làm rạng rỡ tổ tông.

...

...

Ngày hôm sau, sắc trời chưa hoàn toàn sáng, Chu thị liền đeo một cái bao, dẫn theo Thẩm Khê, mặc bộ đồ khi cưới về Thẩm gia, đi ra khỏi nhà với ánh nhìn của mọi người.

Bởi vì hai tháng trước, Chu thị đã bán nốt ngân phiếu còn lại cho lục lang của Thẩm gia rồi, Tứ bá mẫu Phùng thị vô cùng cảm kích với điều này, lập tức tiến lên, đưa cơm nắm trong tay cho Chu thị. Kiểu cơm hỗn tạp này là cơm ngon nhất rồi nhưng sau khi nhìn thấy Thẩm Khê không kìm nổi nuốt ngụm nước miếng.

Phùng thị dặn dò: - Muội muội, trong huyện thành nhiều người, nhất định phải coi tiểu lang, đừng để lạc mất thằng bé.

Chu thị gật đầu, cười nói: - Đại tẩu yên tâm đi, muội sẽ trông nom nó.

Phùng thị nói: - Tỷ không có đồ vật gì cho lục lang, nếu muội có thể nhìn thấy Lục Lang thì giúp tỷ chuyển lời, nói tỷ cùng cha nó mong nó ở trường phải nghe lời thầy giáo dạy, phải tập trung học, không được phụ lòng mong mỏi của mọi người.

Phùng thị tha thiết nói vài câu với Chu thị liền lui về không nói gì nữa.

Chu thị gật đầu: - Đại tẩu cứ yên tâm, nếu này có thể gặp được lục lang, muội nhất định chuyển lời giúp tẩu.

- Tốt quá, cũng không sớm nữa, muội lên đường đi, đừng để lỡ. Lão thái thái ý cười đầy mặt.

Lần này mặc dù đi cũng không xa lắm, nhưng đi huyện thành đường cũng tầm 50~60 dặm, hai mẹ con lại đi bộ nên buổi sáng đã phải xuất phát rồi, đến tận tối mới có thể đến nơi. Nếu đi chậm hoặc xảy ra chuyện gì mà phải trì hoãn thì trên đường vẫn phải tìm nhà trọ nghỉ tạm một đêm.

Mọi người thấy Chu thị cất kỹ cơm nắm, kéo tay Thẩm Khê chuẩn bị rời đi thì đều tiến lên dặn nàng hãy cẩn thận. Đến Chu thị và Thẩm Khê đi được xa rồi mọi người mới quay về.

Thẩm Khê bước hai bước ngăn nhưng thấy mẹ bước chân như bay thì chỉ có thể đi cùng theo, ngẩng đầu lên vẻ mặt đau khổ:

- Sao mẹ đi nhanh vậy?

Chu thị thấy trên mặt hẳn đầy vẻ oán giận thì lúc này ngừng lại, đe dọa nói: - Đến thị trấn tầm 50~60 dặm đường, nếu như buổi tối không đến nơi thì nửa đường phải ở nơi màn trời chiếu đất. Hiện giờ mặc dù thời thế thái bình nhưng ở sơn dã đầy rắn rết. Thấy đứa trẻ thịt thơm ngon như con nằm ở ven đường chẳng đến vồ à, chẳng phải sẽ ngoạm con một cái làm đồ ăn đêm sao?

Thẩm Khê cười khỏ một tiếng: - Mẹ! Nhưng đi vậy thì lát nữa là con sẽ không đi được đâu!

- Đi không được cũng phải đi, bằng không đêm hôm khuya khoắt cứ coi như tới thị trấn thì cũng không vào được, gặp kẻ xấu thì hai mẹ con phải làm sao? Lát nữa con thật sự không đi được thì mẹ sẽ công con!

Thẩm Khê nghe vậy, không nói gì thêm nữa.

Bồn địa giữa thôn Đào Hoa gần như là ngăn cách với nhân thế, vòng qua núi đường nhỏ không dễ đi chút nào. Thôn dân của thôn Đào Hoa muốn vào thành, đều đi phải đi gần với khe suối.

Thứ nhất, trấn Song Khê đến huyện thành mặc dù xa hơn một chút nhưng dù sao cũng có đường liên tiếp, dễ đi hơn rất nhiều, không có dã thú hung mãnh thường lui tới. Thứ hai là trấn Song Khê mặc dù là một trấn nhưng người ở đông đúc, khách lui tới rất nhiều, kẻ bên này thôn xóm người người ra bán đặc sản vùng núi và nông sản phẩm nên nhu cầu mua

sấm cũng cao. Tới trấn Song Khê rồi, nếu như may mắn gặp được thương đội, nói không chừng được ngồi xe miễn phí nữa.

Trấn Song Khê nằm ở chân núi Đào Hoa, còn thôn Đào Hoa nằm ở triền núi, vì vậy trên đường xuống núi có nhiều sườn dốc, đường được mở men theo sườn núi. Một bên là cây cối um tùm, một bên là vách núi, tất nhiên là không có ngăn chắn.

Vì là sáng sớm, trời vẫn là bong bóng cá, sương mù lại dày nên nhìn từ bên đường xuống chỉ thấy mây mù. Đến thời đại này, Thẩm Khê lần đầu nhìn thấy cảnh này, cảm thấy chấn động, nhất là cảnh sông nước với sự tráng lệ của nó.

Ông trời cũng coi như thương mẹ con Thẩm Khê, mười ngày nay đều không mưa, cho nên đường khô ráo không lầy lội, cũng không cần sợ xảy ra chuyện đất đá trôi và thân núi lở và cuốn trôi người.

Đợi mặt trời đỏ vắt qua đường chân trời, sương mù dày đặc dần tan đi, Thẩm Khê mới nhìn thấy rõ. Cậu vốn đi cùng mẹ, đi hơn canh giờ, thế núi thấp hơn nhiều, đứng ở bên đường nhìn ra xa vẫn có cảm giác đứng ở chỗ cao lung lay sắp đổ.

Bởi vì thời tiết thanh mát, mắt Thẩm Khê lại sáng nên có thể trông thấy rõ dưới chân núi từng khối đất vườn gieo trồng cây nông nghiệp bất đồng mà bày biện ra bất đồng nhan sắc, giống như từng khối sa tanh. Đối diện trên núi, thỉnh thoảng có dòng suối từ trên xuống dưới, cảnh sắc đều rất đẹp.

Nhìn thấy bọt nước màu trắng, Thẩm Khê không kìm lòng nổi liếm môi một cái, đột nhiên cảm giác mình khát nước.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Trấn Song Khê Có Một Tiêu Loli

Dọc đường đi, ánh mắt Thẩm Khê thỏa mãn ngắm nhìn phong cảnh đẹp đẽ, trong đầu lại xoay chuyển vô số ý nghĩ hỗn loạn, bất tri bất giác đã hai canh giờ trôi qua, hai mẹ con rốt cuộc cũng tới được chân núi Đào Hoa. Thẩm Khê đánh giá một chút, thật ra đi hai mươi dặm mà lại thấy được núi Đào Hoa thì cũng không phải là xa.

Nói như vậy nhưng thôn dân ở thôn Đào Hoa không phải là người miền núi, thật ra điểm này nhìn gia thế của Thẩm gia là có thể kết luận được, một thư hương thế gia, tuy giờ đã sa sút, nhưng cũng không thể xếp chung với người miền núi, huống chi đất đai nhà cửa ở thôn Đào Hoa đều là Thẩm gia mua khi còn hưng thịnh.

Đi qua một cây cầu đá, hai người tiến vào trấn Song Khê.

Không thể không nói rằng trấn Song Khê phần hoa hơn thôn Đào Hoa rất nhiều, vừa khéo đến đúng phiên họp chợ, thôn dân ở các thôn phụ cận gấp gáp thúc xe trâu xe lừa, người đi đường đông như mắc cửi, thật sự là một cảnh tượng yên bình thịnh vượng.

Thẩm Khê thấy thôn trấn phần vinh như vậy thì cũng yên tâm hơn chút ít, xem ra thiên hạ thái bình đã lâu, dân chúng có của ăn của để nên mới xuất hiện cảnh tượng như vậy.

Chu Thị dẫn Thẩm Khê đi dọc theo con đường lớn trong trấn, vội vàng đi về hướng nam. Chu Thị nắm thật chặt tay Thẩm Khê, thỉnh thoảng lại kéo cổ áo hăn, ánh mắt không rời một khắc nào, chỉ sợ rời ra là hăn sẽ đi mất.

Hai bên con đường này cửa hàng san sát, hơn nữa còn có rất nhiều quầy bán hàng rong, trong đó đại đa số đều là thôn dân trên núi gần đó đem rau và hoa quả đến bán.

Tháng sáu, quả anh đào, vải và đào đều đã được bày bán, trái nào trái nấy cũng đều vô cùng tươi ngon đẹp mắt. Có điều thứ hấp dẫn ánh mắt Thẩm Khê nhất vẫn là những quầy bán bánh bao, bánh thịt, cá viên và mì trộn, vì hơn nửa năm rồi hẳn chưa được ăn thịt, người thấy mùi thịt là nước miếng liền chảy ra khỏi khóe miệng.

Có điều Chu Thị cũng không có tiền mà thỏa mãn ham muốn ăn uống của hài tử, đi ra khỏi trấn, Chu thị nhẹ nhàng thở một hơi, liếc nhìn mặt trời đã sắp lên đến đỉnh đầu, thở dài, ngồi xõm xuống nói:

- Nhoc con, có mệt không, có cần mẹ công con đi một đoạn không?

Thẩm Khê đương nhiên không thể để Chu thị đang đeo đồ đạc trên lưng lại phải công thêm cả mình, như thế thì thật quá tội... Phía trước vẫn còn hơn bốn mươi dặm đường, nếu làm lão nương mệt đến ngất xỉu thì mới phiền phức!

Lúc Thẩm Khê đang lắc đầu cự tuyệt, mắt hẳn lại thấy phía trước có một nữ tử đang quỳ bên đường khóc nức nở. Thẩm Khê hơi sửng sốt, kéo tay Chu thị, ra hiệu đi lên xem thử.

Chu thị nghe tiếng khóc thì nhìn qua, cũng có chút tò mò với tiểu cô nương đang quỳ khóc bên đường kia, liền dắt tay Thẩm Khê tiến lên vài bước. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nó rất bẩn, y sam rách nát bẩn thỉu, chân mang một đôi giày chắp vá khắp nơi, rõ ràng là hài tử nhà nghèo nào đó.

Chu thị mặc dù là người mạnh mẽ nhưng Thẩm Khê biết nàng cũng dễ mềm lòng giống như Tam bá mẫu Tôn thị và Tứ bá mẫu Phùng thị của Thẩm gia. Quả nhiên, thấy tiểu cô nương quỳ gối khóc ven đường, Chu thị liền vội vàng đến hỏi:

- Cô bé, sao lại ở đây khóc thảm như vậy, cha mẹ con đâu?

Tiểu nữ hài nghe vậy thì càng khóc thương tâm hơn, vừa khóc vừa lau nước mắt, không nói gì mà chỉ khóc.

Chu thị thấy thế thì khẽ lắc đầu, thở dài một tiếng, cời bao hành lý sau lưng xuống, lấy ra một nắm cơm được bọc trong lá sen đưa cho tiểu nữ oa:

- Hài tử, con chắc là đói lắm đúng không? Ăn chút gì trước đi đã!

Thẩm Khê nhìn hành động của Chu thị, không nói gì những trong lòng thầm than... Nơi này cũng không phải là hẻm lách, người qua lại rất nhiều, một đứa bé gái khóc bên đường mà không có ai đến hỏi han giúp đỡ, lại cố tình để hắt và lão nương gặp được, đây có phải là trùng hợp quá mức không?

Hay là trong chuyện này có điều gì mờ ám?

Nghĩ đến đây, Thẩm Khê cảm thấy không thể thiếu cảnh giác được, một tay thu thập lại đồ đạc trong bao thả trên mặt đất của Chu thị, dùng sức ôm chặt vào ngực, cúi đầu nhìn tiểu nữ hài kia không chớp mắt, sợ sơ sẩy một chút thôi là nó sẽ cướp mất cái túi.

Tiểu nữ oa rụt rè nhìn Chu thị, đôi mắt to sáng ngời ngập nước, Chu thị lại giơ nắm cơm trong tay lên, ôn tồn nói:

- Không sao đâu, ăn đi.

Đứa bé do dự một lát, đang lúc không biết có nên đưa tay nhận hay không thì đã thấy Chu thị tiến lên hai bước, khẽ vuốt đầu nó, hỏi vô cùng dịu dàng:

- Hài tử, phải chịu khổ không ít rồi nhỉ? Ăn chút cơm lấp bụng đi.

Lúc này tiểu nữ hài mới yên tâm nhận lấy nắm cơm trong tay Chu thị, cẩn thận mở lá sen ra cắn một miếng, nhẹ nhàng nhai nuốt rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Khê đang cảnh giác nhìn mình. Nó đứng dậy, vươn bàn tay nhỏ bé bần thiêu đang cầm nắm cơm ra, bước lên phía trước, chỉ nhìn Thẩm Khê mà không nói gì.

Thẩm Khê sửng sốt, không biết tại sao nó lại hành động như vậy. Thấy bàn tay nhỏ dơ bẩn của nó, Thẩm Khê mới lắc lắc đầu, cười khổ nói:

- Ta vừa mới ăn rồi, người ăn đi.

Nữ hài kia chần chừ một lát, sau đó cúi đầu nhìn về phía Chu thị, lại đưa nắm cơm sang cho nàng.

Chu thị không khỏi có chút bối rối, tiểu nha đầu này hẳn là đã đói bụng mấy ngày rồi, tuy giờ nắm cơm về phía trước nhưng đôi mắt hắc bạch phân minh kia vẫn yên lặng nhìn nắm cơm, thế này rõ ràng là vẫn đang rất đói.

Chu thị nhẹ nhàng lắc đầu:

- Con ăn đi, dì vẫn còn, nếu ăn không đủ thì ta cho thêm cái nữa.

Tiểu nữ hài cảm kích gật đầu với Chu thị, đưa nắm cơm thơm ngào ngạt lên miệng cắn một miếng lớn, hoàn toàn không còn bộ dạng khiêm nhường như lúc nãy nữa.

Chu thị thấy bộ dạng ăn như hổ đói của nó, tình mẫu tử tự nhiên nổi lên, cũng không quan tâm quần áo bần thiêu trên người nó mà vỗ nhẹ lưng nó, dịu dàng hỏi:

- Hài tử, con biết nói không?

Cô bé không trả lời, chỉ cúi đầu gặm nắm cơm không ngừng.

Thẩm Khê khẽ gật đầu, tiểu cô nương này hình như là bị câm điếc, nếu vậy thì khó trách không ai muốn nhận nuôi. Một người câm cho dù mang về nhà nuôi nấng đến khi lớn lên chỉ sợ cũng không gả đi được, đến lúc đó nảy sinh tình cảm, cuối cùng là tự tìm lấy muôn phiền.

Tiểu nữ hài có hàm răng rất đều, so với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy bùn và y phục rách rưới thì lại có vẻ đặc biệt trắng. Chu thị thấy mỗi cử động của nó khi ăn đều lộ ra khí chất giàu có, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn Thẩm Khê đang ôm chặt bao hành lý, vẻ mặt lập tức lộ ra vẻ suy tư.

Thẩm Khê đương nhiên không biết lão nương mình đang suy nghĩ cái gì, lúc hắn đang nghiên ngẫm lai lịch của nữ hài, lại nghe Chu thị thân thiết hỏi han:

- Bé gái, cha mẹ con sao lại nhẫn tâm bỏ rơi một mình con ở nơi này vậy?

Tiểu nữ hài lúc này đã ăn xong, thân người nhỏ gầy nắm lấy mép váy vô cùng bần, nghe thấy Chu thị hỏi thì lắc đầu vô cùng kiên quyết, hoàn toàn không nói một lời nào.

Chu thị thở dài một tiếng, nhìn tiểu nữ hài, trong mắt lại hiện lên chút không nỡ:

- Dì cũng không phải người giàu có, trong nhà chỉ có một đứa nhỏ ngày ngày ăn rau rừng cỏ dại, sắp không nuôi nổi nữa rồi, ôi... Thế đạo này thật sự là đày đọa người ta mà.

Nói đến đây, Chu thị lấy ba nắm cơm trong bao hành lý ra nhét vào vạt áo nữ hài, có chút tiếc nuối dặn dò:

- Mấy nắm cơm này con cứ mang theo bên người, đừng để những hài tử khác nhìn thấy, nếu không sẽ bị đám hài tử hư hỏng đó cướp mất, lại phải chịu đói. Vài dặm gần chỗ này có một trấn rất lớn, dân cư cũng đông

đúc, con ở đây đừng chạy lung tung, nói không chừng có thể gặp được người hảo tâm thu nhận con.

Chu thị vốn luôn vô cùng mạnh mẽ lúc này lại cảm khái mà lắc đầu thở dài một tiếng, cầm lấy bọc hành lý trong tay Thẩm Khê quay lưng đi, cũng không quan tâm Thẩm Khê lão đảo suýt ngã, nói:

- Ranh con, đi theo mẹ.

Thẩm Khê khó khăn lắm mới đứng vững được, nghe vậy thì tức giận nói:

- Mẹ, con là con đẻ của người đó! Người như thế này là sao đây?

Nói dứt lời thì lập tức đi theo sau Chu thị, hai người đi chưa được mười bước thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, Thẩm Khê quay đầu nhìn lại thì thấy tiểu nữ hài kia chạy đến.

Chu thị dừng bước, xoay người nhìn tiểu nha đầu đã chạy đến gần, trên mặt lộ vẻ khó xử:

- Hài tử, không phải dì không muốn cứu con, mà là dì thật sự không thể, cho dù mang con về nhà cũng không thể nuôi con được, sẽ chỉ khiến con càng khổ thêm thôi.

Chưa nói hết câu, tiểu nữ hài liền lắc đầu, lấy trong ngực áo ra ba nắm cơm, bỏ lại một cái vào áo mình, hai cái còn lại thì đưa cho Thẩm Khê, nuốt một ngụm nước miếng, cắn môi nói:

- Đệ đệ.

Thẩm Khê và Chu thị nghe vậy thì đều sửng sốt, không ngờ tiểu nha đầu này lại có thể nói được.

Người ngạc nhiên và vui mừng nhất chính là Chu thị, nàng ngồi xổm xuống ôm lấy nó, vô cùng vui sướng:

- Oa nhi, con nói được à?

Cô bé gật đầu, lại không nói gì thêm.

Chu thị giả vờ giận nói:

- Nhìn dáng vẻ con thì hẳn là cũng phải tám chín tuổi rồi, sao lại sợ người lạ như vậy? Nếu con không nói gì thì ta đã nghĩ con cầm điếc đấy.

Cô bé do dự một lúc lâu mới nhỏ giọng nói:

- Cảm ơn dì.

Chu thị vui mừng khôn xiết, trùi mền chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ hài, quan sát nó một lúc lâu.

Cô bé bị Chu thị nhìn thì không biết làm sao, hai tay nắm góc áo, dáng vẻ khiến người ta thương yêu.

- Oa nhi, con không cầm điếc thì tốt rồi... Không cầm điếc thì dễ rồi! Nào, để dì dạy con, lát nữa nếu con thấy người nào có bộ dạng lương thiện đi ngang qua thì hãy tiến đến kéo ống quần người đó, nói thúc thúc thăm thăm xin hãy cứu con, biết chưa?

Cô bé lắc đầu kháng cự.

Chu thị có chút lo lắng:

- A, nhóc con này, ta vốn tưởng con ngoan ngoãn biết nghe lời, sao lại không hiểu chuyện thế này?

Bị Chu thị nói một trận, nước mắt lại dâng lên trong đôi mắt to của cô bé, Chu thị liền vội vàng kéo nó ôm vào lòng, tự trách nói:

- Con xem dì này, phải nuôi một tiểu tử thôi, cả ngày chỉ biết làm lão nương tức giận, suýt nữa thì quên mất, con là nữ nhi... Đừng ủy khuất, lúc này chỉ là thói quen của dì thôi, không có ác ý gì đâu!

Cô bé bị Chu thị nhẹ nhàng ôm, cũng không biết là tủi thân hay cảm động mà nước mắt lại chảy xuống.

Thẩm Khê không nhìn nổi nữa, rớt cuộc cũng lên tiếng:

- Mẹ, hay là... chúng ta cứ thu lưu nó trước đã? Mẹ xem nó đáng thương như vậy, nhiều thêm một người thì cũng chỉ là thêm một miệng ăn mà thôi, một tiểu nữ oa cũng ăn chẳng bao nhiêu mà.

Cô bé quay đầu, vô cùng cảm kích nhìn Thẩm Khê, rồi lập tức mang vẻ mặt chờ mong ngẩng đầu nhìn Chu thị.

Chu thị nghe vậy, con người đảo một vòng, lập tức đứng dậy, thần bí nhìn xung quanh, phát hiện phía sau cánh rừng phía bên cạnh quan đạo có một con sông khá rộng, liền cười nói:

- Đi theo ta!

Sau đó ôm lấy cô bé, đeo bao hành lý lên lưng, xuyên qua cánh rừng, đi về phía bờ sông.

Thẩm Khê có chút nghi hoặc, không biết lão nương nhà mình bị làm sao nữa, chỉ biết chạy chậm theo sau, cùng hai người kia đi vào rừng.

Đi đến bờ sông, Chu thị phất phất tay, ra hiệu cho Thẩm Khê quay mặt sang chỗ khác, không cho nhìn lên.

Thẩm Khê không còn cách nào khác, chỉ đành xoay người.

Tiếng thì thầm của Chu thị với tiểu nha đầu từ phía sau truyền đến, vài tiếng động nhỏ vang lên, một lúc lâu sau, Chu thị mới dờ bở lệnh cấm với Thẩm Khê.

Thẩm Khê xoay người lại, chỉ thấy tiểu nha đầu đưa lưng về phía hẳn, trong lòng càng cảm thấy lạ, tò mò hỏi:

- Mẹ, các người đang làm gì vậy?

Chu thị mặt mày đang rạng rỡ, thấy Thẩm Khê tỏ vẻ bức mình thì hừ lạnh một tiếng, sau đó lại không nhin được mà cười nói với Thẩm Khê:

- Tiểu tử thôi, lần này con thật có phúc.

Thẩm Khê lòng đầy nghi hoặc, đang muốn hỏi rõ thì Chu thị đã xoay người đưa bé kia lại.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Con Dâu Nuôi Từ Bé

Tiểu nha đầu lúc này đã rửa sạch những vết dơ bẩn trên mặt, chỉ thấy cô bé mắt hạnh mũi ngọc tinh xảo, đôi môi mịn màng, ngũ quan tinh xảo đến không có một chút tỳ vết, da thịt trắng nõn nhẵn nhụi, căn bản là không giống như một đứa trẻ ăn mày, vào lúc này chính một mặt ngượng ngùng nhìn về phía Thẩm Khê.

Thẩm Khê không nghĩ tới cô bé đó lại đẹp như vậy, lập tức có chút thất thần, sau đó mới đột nhiên phản ứng lại, trong lòng tự nhủ hai kiếp của mình cộng lại cũng hơn ba mươi tuổi người, lại không thể ngờ sẽ lơ đãng vì một tiểu cô nương làm cho ngây ngô, thật sự quá buồn cười rồi.

Thẩm Khê ngẩng đầu, chỉ thấy Chu thị vui vẻ ra mặt, tựa như nhặt được bảo bối, khà khà vui vẻ: - Tiểu tử thôi, mẹ quyết định đem tiểu nữ oa này mang về làm dưỡng tửc.

Thẩm Khê chờ người ra chốc lát, giả vờ không rõ hỏi: - Mẹ, dưỡng tửc là cái gì?

Chu thị vui tươi hơn hờ liếc mắt nhìn hẳn, cười nói: - Dưỡng tửc chính là nàng dâu nuôi từ bé, còn có thể là cái gì?

Thẩm Khê trong lòng một trận ác hàn, gợn gàng dứt khoát hỏi: - Mẹ sẽ không muốn cho nàng lớn rồi làm vợ con chứ?

Chu thị thấy bộ dạng của Thẩm Khê có vẻ không vui, xoa eo, trừng mắt lạnh lẽo hừ một tiếng nói: - Con mới vài tuổi, biết cái gì mà gọi là vợ?

Chu thị dừng một chút, lại nói:

- Tiểu nữ oa dáng vẻ xinh đẹp như vậy, làm vợ của con con còn không vui? Đợi đến thị trấn rồi, mẹ sẽ bảo cha con đi quan phủ báo hộ tịch cho con bé, xếp vào ở với chúng ta... Việc này quyết định như vậy đi, không bàn lại nữa, đừng có như trước kia lý sự với mẹ nữa.

Thẩm Khê cảm thấy sự tình có chút không đúng, liền chất vấn: - Mẹ, mẹ cứ như vậy không chịu hỏi qua ý kiến của người ta, liền nhận con dâu nuôi từ bé về nhà ta? Quan phủ bên kia sẽ không truy cứu sao?

Chu thị trừng mắt lạnh lùng nhìn nói: - Truy cứu cái gì, đây cũng không phạm pháp! Hừ, cho rằng lão nương không đọc qua thư để bị lừa gạt có phải hay không? Tam bá mẫu của con chính là con dâu nuôi của Thẩm gia từ bé, đại tộc Thẩm gia có thể làm chuyện phạm pháp như vậy sao?

Thẩm Khê ấp úng, rốt cuộc cũng miễn cưỡng tìm được một lý do: - Nhưng... Nó... Nó lớn hơn con.

Tiếng nói hạ xuống, liền nghe Chu thị cười trêu chọc: - Mẹ nói tiểu tử con có phải là kẻ ngốc hay không hả? Con dâu nuôi từ bé là con dâu nuôi từ bé, đó là giữ cho con một người vợ sau này, khẳng định người vợ không lớn tuổi hơn con thì sao gọi là con dâu nuôi từ bé?

Thẩm Khê sửng sốt một lúc lâu, cảm thấy Chu thị nói như vậy thật sự là rất có đạo lý, hơn nữa hẳn kiếp trước cũng biết thuyết pháp này, nhất thời trong lòng mê lương, chỉ có thể mang một bụng bực bội, giả bộ ngây ngô nói: - Mẹ, con chỉ muốn mẹ, không cần gả vợ cho con đâu, con còn chưa bảy tuổi, sao mà lấy vợ?

Chu thị liếc Thẩm Khê một chút, cười lạnh nói: - Con cho rằng lão nương muốn à? Bảy tuổi, đối với khoảng cách đủ tuổi cưới vợ của con cũng không là mấy năm. Chờ con đến tuổi lấy vợ lại không cưới được...

Chúng ta lại không phải gia đình giàu có gì, tiểu nữ oa này đến với chúng ta sớm như vậy, cứ cho là tâm bệnh của lão nương cũng sớm khỏi.

Thẩm Khê không phục mà nói: - Mẫu thân con có bản lĩnh, con có thể tự mình cưới vợ.

- Con có thể có bản lĩnh gì? Con nói xem, với gia nghiệp của nhà ta, chờ con lớn lên muốn cưới khuê nữ nhà người ta, tam thư lục lễ chỗ nào đến nhiều tiền như vậy? Lại nói, Thẩm gia nhiều tiểu bối như vậy, con lại là đứa út, nói không chắc còn có thể thêm vài đệ đệ, cho dù thế nào cũng không tới lượt con... Đi đi đi, đừng hoang một chút cho lão nương coi, không cho phép con bắt nạt vợ tương lai.

Thẩm Khê liên tục cười khở, kiếp trước hai mươi tám tuổi không giải quyết vấn đề hôn nhân, kiếp này vẫn chưa tới bảy tuổi liền giải quyết rồi.

Tiểu cô nương kia đỏ mặt, thấy Thẩm Khê có vẻ buồn bực, nhút nhát tiến lên hai bước, lại quay đầu lại nhìn Chu thị một chút, khẩn trương theo sau nhẹ giọng nói: - Đệ đệ, đệ chê tỷ bẩn sao? Không sao, về sau tỷ sẽ tắm rửa sạch sẽ thơm tho, thơm ngào ngạt luôn đấy!

Thẩm Khê nhếch miệng lộ ra cái điệu cười không hợp với tuổi của hẳn, nói: - Ta không phải đệ đệ của ngươi, ta là tướng công của ngươi.

Nhìn tiểu nha đầu kia với khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo vô cùng chờ mong, Thẩm Khê đột nhiên cảm giác được vô cùng tuyệt vọng. Nếu không phải Chu thị muốn cho nàng làm con dâu nuôi từ bé, còn có lý do gì thu nhận và giúp đỡ tiểu cô nương này? Cứ cho là mùa màng thái bình, một tiểu nha đầu mỏng manh như mảnh giấy bạc cũng không có cách nào sinh tồn được ở đây, có cơm ăn đã là quá tốt rồi.

Trầm mặc hồi lâu, tiểu nha đầu kia lo lắng hơn, đỏ mặt, nhẹ nhàng lôi kéo ống tay áo của Thẩm Khê: - Đệ đệ, đệ yên tâm, về sau tỷ tất cả nghe theo đệ, chỉ cần đệ không đuổi tỷ đi, tỷ cái gì cũng nghe theo đệ.

Thẩm Khê nghiêng đầu sang chỗ khác để tránh nhìn cái cảnh thương tình này.

Đúng là Chu thị tựa hồ nghĩ đến cái gì, ngồi xồm người xuống, ngữ khí cực nóng hỏi: - Con dâu bé, con tên là gì? Nhanh kêu một tiếng nương thân nghe đi.

Thấy Chu thị dáng vẻ gấp gáp, Thẩm Khê không biết nên khóc hay cười, bĩu môi chạy đến một bên.

- Con là Lâm Đại, nữ danh là Đại Nhi, năm nay chín tuổi... Cô bé nói không lưu loát.

- Tốt, tốt, tên thật là dễ nghe, con xem nó đi, nó là Thẩm Khê, tên nữ danh là Ngốc tiểu tử, ta còn gọi nó là ranh con, tuy nhiên bất quá con cũng không thể gọi nó như vậy, nó bây giờ còn chưa đến tuổi quan lễ, cũng không có tự, con thích gọi nó là gì cứ mặc sức mà gọi... Sau này nó sẽ là chồng của con, chỉ cần con đối xử tốt với nó, sau này có tiền đồ nó sẽ là nơi nương tựa của con, được không Đại Nhi?

Lâm Đại gật gật đầu, không nói gì, chỉ nhìn Thẩm Khê đang ngồi xồm tại bờ sông xem cái bóng của hấn ở trong nước, lông mày kẻ đen nhẹ nhíu lại, không biết bên trong cái đầu nhỏ ấy đang suy nghĩ gì.

Chỉ chốc lát sau, Chu thị liền gọi Thẩm Khê, ba người quay trở lại trấn Song Khê, tìm một cái nhà trọ ở một ngõ sâu, lại cùng ông chủ trả giá nửa ngày, mới quyết định ở lại một đêm.

Vào ở được khoảng thời gian bằng uống hai chén trà, hai người tiểu nhị dọn sạch phòng và rồi đem vào một cái thùng tắm, sau đó liên tục đun nóng nước, vừa bận việc vừa không quên nhắc nhở lời của chương quây:

- Khách quan, chương quây nói, thùng tắm này tính tiền riêng, hơn nữa không được mặc cả. Chương quây bảo tiểu nhân hỏi ý các vị, nếu được

thì được, không thì tiểu nhân đem trở về.

Chu thị nhìn thấy bộ dạng không kiên nhẫn của tiểu nhị, nụ cười trên mặt lập tức sụp xuống, hừ lạnh một tiếng: - Ngay cả việc tắm rửa mà cũng muốn ba mươi văn tiền, các người cũng thật biết cách làm ăn, tuy nhiên lão nương ta hôm nay cao hứng, không thèm tranh giành chút tiền lẻ này cùng các người, nói cho chường quầy của các người biết, ta sẽ xuống đưa tiền ngay.

Thẩm Khê rầu rĩ không vui: - Mẹ, mẹ sao lại có mới nới cũ như vậy. Con tốt xấu gì cũng là con trai của mẹ, ba mươi văn tiền, cũng có thể mua hai ba cân thịt.

Hắn lời còn chưa nói hết, chỉ thấy Chu thị hung tợn quay đầu lại trừng mắt, nói: - Nhóc con, con thì biết cái gì? Cô gái đoan chính phải kín đáo một chút, đâu có thể như con được, lớn như vậy còn cởi truồng ở sân tắm.

Thẩm Khê không phản bác được, lại nghe tiểu cô nương kia rụt rè nói: - Đệ đệ, có phải đệ không muốn nhìn tỷ tắm hay không?

Không đợi Thẩm Khê nói chuyện, Chu thị liền mỉm cười, nói: - Hắc, tiểu nha đầu còn xấu hổ đến xanh mặt rồi, không sao, hiện tại các con tuổi cũng còn nhỏ, không có chuyện gì được. Tên tiểu tử thối kia mười năm nữa thì không thể nhìn được rồi, có biết không con dâu bảo bối của ta?

Lâm Đại nghe vậy, chỉ có thể đỏ mặt gật đầu, Thẩm Khê ngược lại ghen một cục tức, gầm gừ một tiếng rồi đẩy cửa đi ra ngoài, lại nghe Chu thị nói với theo: - Ngốc tiểu tử, đi đâu đó? Ngồi xuống thành thành thật thật cho mẹ, mẹ phải đi ra ngoài một bận, con ở đây, chăm nom cho vợ con, hai người các con không được bước ra khỏi cửa biết chưa?

Thẩm Khê chỉ có thể gật đầu, một lần nữa ngồi trở lại ghế trên, không có việc gì chơi liền cầm lấy chén trà trên bàn.

Chu thị trước khi đi liền dặn dò: - Ngàn vạn lần đừng chạy loạn khắp nơi, nơi này không giống với ở nhà, có rất nhiều mẹ mìn thích nhất là những đứa oắt con không hiểu chuyện như các con đó. Đại Nhi, con tắm rửa đi, nường thân ra ngoài mua cho con một bộ xiêm y đẹp.

Chu thị đi rồi, trong phòng chỉ còn lại có Thẩm Khê và Lâm Đại.

Nghe thấy tiếng nước truyền đến, Thẩm Khê căn bản là không có ý muốn quay đầu lại nhìn trộm, vốn cho rằng một tiểu cô nương như vậy, cơ thể chưa có nảy nở, không có gì hay để coi.

Nhưng thật ra Lâm Đại lại thấy khẩn trương, nhỏ giọng báo: - Không cho đệ nhìn lén.

Thẩm Khê đi đến bên cửa sổ, nhìn mọi người bên ngoài đi lại, khinh thường nói: - Không ai thèm nhìn lén người, mau mau tắm sạch, mẹ chốc lát nữa sẽ về rồi.

- A!

Lâm Đại nhu thuận mà đáp lại một tiếng, sau đó ngồi ở trong thùng tắm, bắt đầu chà xát giặt rửa.

- Ào – Tiếng nước không ngừng truyền vào lỗ tai của Thẩm Khê, khiến hắn có chút phân tâm, chỉ có thể toàn lực mà nhìn mọi người đi lại trên đường phố, xem xem có quen ai không, lâu lâu bỗng nhiên cảm thấy có chút nhàm chán, xoay người trở lại bên bàn định ngồi xuống.

Lâm Đại hét lớn: - A... Đệ đệ, đệ gạt ta, đệ đã nói sẽ không nhìn trộm mà.

Thẩm Khê lúc này mới hồi phục tinh thần, không ngờ rằng Lâm Đại vẫn còn đang tắm. Nhất thời, hắn cảm thấy không biết nói gì, hắn hai đời cộng lại hơn ba mươi tuổi người bị một tiểu cô nương xinh đẹp động lòng

người gọi là đệ đệ, như thế nào đều cảm thấy không được tự nhiên, một đời lỗi lạc của hắn thế là mất sạch.

Lâm Đại trốn ở trong thùng gỗ, dùng vách thùng chống đỡ thân thể, đầu nằm nhoài ghé lên trên, cong lên miệng nhỏ, mang theo đầy ngập oan ức trừng mắt về phía Thẩm Khê, thật giống như muốn dùng ánh mắt này cảm hóa tên tiểu tử vô lễ kia.

Thẩm Khê lần này thẳng thắn không né tránh, nhìn thẳng nàng cười nói: - Tiểu muội muội, tương công với đệ đệ khác nhau người còn không biết, chớ nói chi là đối với thân thể cấu tạo... Quên đi, bắt đầu từ hôm nay, người phải gọi ta là ca ca, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể hòa thuận, ta mới sẽ không bắt nạt người. Người có ý kiến hay không?

Lâm Đại con mắt chớp chớp, đối với Thẩm Khê kiến thức nửa vơi. Cô gái so với nam hán tử càng trưởng thành sớm hơn, nhưng muốn cho nàng rõ ràng một chuyện, ít nhất cũng phải đợi đến khi mười hai mười ba tuổi, sau khi kinh nguyệt lần đầu xuất hiện. Nàng cuối cùng mang theo vài phần oan ức, nói: - Há, tỷ biết rồi, sau này tỷ gọi đệ là ca ca... Đệ đừng tức giận nữa có được không?

Thẩm Khê nhìn tiểu nha đầu kia khuôn mặt vừa miễn cưỡng vừa thẹn mà cảm thấy buồn cười, nghiêng đầu, nhìn về phía hai con mắt trong suốt của Lâm Đại, hỏi: - Cha mẹ muội đâu? Vì sao lại bị vứt bỏ ven đường?

Tiểu nha đầu trên mặt hiện lên một tia buồn rầu, môi mím chặt lại, không nói một lời. Thẩm Khê thấy thế không muốn hỏi nhiều, trở lại bên ghế ngồi xuống.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Chu thị trở lại, cầm trong tay vài bộ y phục, hắn là mua trong trấn. Thẩm Khê xem dáng vẻ cao hứng của mẫu thân, tự nhủ khi nào mẹ mình lại trở nên hào phóng như vậy. Năm trước lễ

mừng năm mới cũng không mua thêm quần áo mới cho mình, hiện giờ lại khảng khái đến nỗi ngay cả một cái chợp mắt cũng không có.

Chu thị vào nhà, trực tiếp không để mắt đến Thẩm Khê, đi đến bên thùng tắm, cười hỏi:

- Oa nhi, tắm rửa xong chưa?

Lâm Đại gật gật đầu, nhìn Chu thị bằng ánh mắt có một chút ý lại.

- Vậy mau dậy đi, nương thân mua cho con quần áo mới, con xem một chút xem có vừa không, Nếu không vừa nương thân dẫn con đi đổi. – Chu thị hiền lành nói.

Bởi vì bị Thẩm Khê nhìn, Lâm Đại đỏ mặt không chịu ra khỏi thùng tắm. Chu thị nhìn thấy Lâm Đại e lệ, quay đầu lại trừng mắt nhìn Thẩm Khê, mắng: - Nhóc con, quay đầu đi, không sợ đau mắt hột sao?

Thẩm Khê thở dài, chỉ có thể xoay người đi.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ca Ca Hay Là Đệ Đệ

- Tốt lắm, tiểu tử thối, có thể quay người lại rồi... Chậc, nói thật thì vận khí của con cũng tốt thật, ngàn chọn vạn tuyển chui vào trong bụng lão nương không nói, còn để lão nương nhặt một cô bé xinh đẹp, thật không biết đời trước tiểu tử con đã làm bao nhiêu chuyện tốt nữa.

Chu thị nói xong, đã giúp Lâm Đại sửa sang tốt quần áo.

Từ trong ra ngoài, từ áo lót cho đến áo ngoài đều là mới tinh đấy, bộ quần áo màu vàng nhạt cùng với đôi mắt sáng cùng hàm răng trắng tinh làm cho Lâm Đại có vẻ càng thêm đáng yêu xinh đẹp, tuy rằng tuổi còn quá nhỏ, nhưng quả thật cũng là một vị mỹ nhân bại hoại.

Thẩm Khê rất muốn nói cho Chu thị biết rằng kiếp trước hẳn cũng không có làm bao nhiêu chuyện tốt cả, chính là huyết động lúc hẳn đang tiến hành khai quật bị sụp cho nên mới biến thành đứa nhóc như bây giờ thôi.

- Mẹ, con nhưng là Văn Khúc tinh hạ phàm, đầu thai tại Thẩm gia, tuyệt đối không phải trèo cao, đợi con đỗ tiến sĩ, bước chân vào Hàn Lâm, đừng nói là lão nương mẹ, mà ngay cả toàn bộ Thẩm gia, đó cũng là cộng đồng vinh quang nha...

Không đợi Thẩm Khê đem lời nói cho xong, Chu thị đã bước lên nhéo lỗ tai của Thẩm Khê, cười nhạo nói: - Tiểu tử người mỗi ngày đều nói với lão nương rằng người là cái gì Văn Khúc tinh hạ phàm, vậy người hãy biểu hiện cho lão nương thấy một chút thiên phú dị bẩm đi?

- Văn Khúc tinh quân hạ phàm, chính là ba tuổi biết chữ, năm tuổi tụng văn, bảy tuổi là viết được văn chương, người thì sao? Đều bảy tuổi rồi, ngoại trừ mò cá chạch, người còn biết làm cái gì?

Thấm Khê nghiêng nghiêng đầu nhảy cà nhắc hô đau, miệng lại không chịu nhận thua: - Mẹ, những Văn khúc tinh kia nào có kẻ nào ngu như con đâu, đâu thai vào một nhà nghèo khổ như vậy, ngay cả sách cũng không có mà đọc?

- Hơn nữa, Văn Khúc tinh cũng là phải có người dạy dỗ chứ, nào có ai giống con ngay cả trường tư thực đều không kham nổi? Nếu như mẹ không tin, cứ đem con đưa vào học đường, con cam đoan cho mẹ sẽ lấy về cái giải Nguyên...

Chu thị nghe vậy giận quá, ngón tay捏o lỗ tai của Thấm Khê lại tăng thêm một chút lực, chửi ầm lên:

- Tên bạch nhãn lang nhà người, lão nương sinh người nuôi dưỡng người lớn như vậy, lão nương dễ dàng lắm sao? Người còn ghét bỏ lão nương, người có tin lão nương bây giờ đem người quăng vào trong sông cho cá ăn không?

Thấy lão nương nhà mình nổi trận lôi đình, Thấm Khê cũng không dám trêu chọc nàng thêm lần nữa, chỉ có điều không ngừng hô đau, một bên Lâm Đại tò mò nhìn hai mẹ con nhà họ, thấy Thấm Khê bị Chu thị chà đạp thâm thối, không khỏi khẽ cười ra tiếng.

Cơn giận của Chu thị lúc này cũng đã tan đôi chút, nàng lạnh lùng liếc Thấm Khê một cái, sau đó đi đến trước mặt Lâm Đại, từ trên xuống dưới đánh giá một phen, vui vẻ cười nói: - Hào cô nương, bộ dạng thật sự là xinh đẹp!

Lâm Đại then thùng cúi đầu, tuy nhiên đã không còn sự sợ hãi và bất lực như khi mới gặp.

Chu thị lôi kéo Thẩm Khê, liên tiếp hỏi nhi tử bảo bối có hài lòng hay không? Mỗi khi Thẩm Khê lắc đầu, cái lỗ tai còn lại của hắn liền sẽ bị Chu thị hung hăng siết chặt, cuối cùng, Thẩm Khê chỉ có thể bất đắc dĩ thỏa hiệp.

- Mẹ, mẹ thật sự không muốn suy nghĩ thêm một chút nữa sao? Phải biết rằng khi bé xinh đẹp bao nhiêu khi lớn lên nhất định sẽ xấu bấy nhiêu đấy. Nữ lớn thay đổi mười tám cái bộ dạng, càng đổi càng khó xem.

- Thối lắm, lão nương từ nhỏ liền xinh đẹp trời sinh, người nói, hiện tại lão nương xấu sao? Nữ lớn thay đổi mười tám cái bộ dạng, chuyện ma quỷ như vậy người nghe từ đâu đấy?

Thẩm Khê bĩu bĩu môi cuối cùng lựa chọn trầm mặc.

Kỳ thật bộ dạng của Chu thị cũng không tính đẹp, mềm nhõn tai khi... Ách, nếu chỉ xét về tướng mạo mà nói, nàng quả thật không thể nào lấy lòng...

Chu thị thấy mặt trời đã qua chính Ngọ, liền đi xuống lầu kê đồ ăn, Thẩm Khê thấy lão nương rời khỏi, lập tức nghiêm mặt lại, đi tới bên cạnh Lâm Đại, hừ một tiếng: - Ban nãy người cười cái gì?

- Không... Không có.

Tiểu cô nương rụt rè nhìn Thẩm Khê, vẻ mặt tràn đầy e ngại.

Thẩm Khê hừ lạnh một tiếng: - Trước đó người đã nói, chỉ cần vào cửa nhà ta, thì cái gì cũng đều nghe lời ta, hiện tại người muốn vi phạm lời nói của tướng công sao?

Lâm Đại chỉ có thể đáng thương gật đầu, bộ dạng như vậy thật giống như tiểu tức phụ bị nhà địa chủ cướp về, u oán đáng thương không nói nên lời.

- Bắt đầu từ bây giờ, người nhất định phải đứng về phía ta, lúc mẹ đánh ta, người nhất định phải đi lên khuyên, nếu ta bị lão nương đánh chết, người sẽ làm quả phụ... Biết quả phụ là cái gì không?

Lâm Đại rất thành thực mà lắc đầu, đôi mắt to linh động lại nổi lên một tầng hơi nước, bất lực nhìn Thẩm Khê.

Thẩm Khê có chút chịu không nổi ánh mắt động lòng người kia của cô bé, tuy nhiên sự tình rất quan trọng cho nên cũng không cho phép hăn thương hương tiếc ngọc, chỉ có thể tiếp tục ép hỏi: - Người biết không, mẹ ta rất hung ác đấy, một khi bắt đầu đánh ta bà liền không biết nặng nhẹ, nếu như người không khuyên bà đừng đánh ta, ta sớm hay muộn sẽ bị bà đánh chết, sau đó người cũng chỉ có thể làm quả phụ cả đời đấy...

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đại nhú chặt lại, cô bé liên tục lắc đầu nói: - Mẹ sẽ không đánh chết đệ đâu.

Thẩm Khê nhìn bộ dạng thành thật này của cô nhóc cảm thấy thật là bất đắc dĩ, hăn đang muốn nói gì đó nhưng Chu thị đã quay lại phòng, thấy Thẩm Khê đứng ở bên cạnh Lâm Đại, khuôn mặt của nàng lập tức lạnh tanh bước tới hỏi: - Con không phải nói không thích Đại Nhi sao, vậy tại sao bây giờ lại ngồi gần người ta đến vậy hả?

Thẩm Khê nhìn vẻ mặt bồn chột và dáng vẻ đặc ý kia của lão nương không biết nên giải thích như thế nào.

Đang lúc Thẩm Khê khó khăn hết sức, lại nghe thấy tiểu cô nương kia lúng ta lúng túng nói: - Nương thân, đệ đệ nói người sẽ đánh chết đệ ấy, sẽ khiến cho con phải làm quả phụ... Nương thân, người sẽ không làm như vậy đâu, đúng không?

Chu thị nghe vậy ngậy ngấn cả người, tiếp đó liền nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Thẩm Khê nói: - Giỏi lắm, tên nhóc nhà người cũng dám nói xấu sau lưng lão nương, xem lão nương có đánh chết người hay không.

Thẩm Khê nghe vậy, u oán vô cùng mà nhìn về phía tiểu cô nương kia, trong lòng không tiếng động hò hét, Chu thị lúc này đã đem hãn bế lên, vung mạnh tay đánh vào cái mông của hãn.

Cảm giác mình đã mất mặt vô cùng trước mặt tiểu cô nương kia, sắc mặt Thẩm Khê đỏ bừng ngay cả cái lỗ tai cũng đều đỏ lên.

Chịu đựng cảm giác đau truyền tới từ phần mông, Thẩm Khê nhìn lại, Lâm Đại đang như một đứa bé hiếu kì tò mò mà nhìn hãn, hãn nghĩ thầm rằng nha đầu kia tính toán chi li, không có chuyện còn thích tìm người làm chỗ dựa về sau cần phải đề phòng một chút. Nếu như luôn luôn bị nàng chạy tới chỗ Chu thị cáo trạng, như vậy cái mông của hãn có thể sẽ phải chịu khổ rồi.

Nữ nhân tuyệt đối không bao giờ chịu thiệt!

- Nương thân, đừng đánh nữa, đánh tiếp thì mông đệ đệ sẽ nở hoa mất! Lâm Đại do dự trong chốc lát, liền gắng lấy dũng khí tiến lên kéo lại cánh tay của Chu thị nói, vẻ mặt lo lắng.

Chu thị nghe vậy sững sốt, lập tức ngừng tay, một bên đem Thẩm Khê buông xuống, sau đó nàng yêu thương mà đem tiểu cô nương ôm vào trong ngực, trừng mắt Thẩm Khê hung tợn nói: - Đại Nhi, về sau nếu như nó dám bắt nạt con, con cứ nói cho nương thân biết, nương thân đánh chết nó.

Lâm Đại nghe vậy, cắn môi lắc đầu liên tục, khẩn cầu nói: - Nương thân, không cần đánh chết đệ đệ, có được không?

Chu thị cười ha hả, vỗ nhẹ cái đầu nhỏ của cô nhóc, sau đó ôm thật chặt cô bé, nhẹ giọng mà nói gì đó.

Thẩm Khê chỉ cảm thấy cạn lời vô cùng. Cô bé này chẳng những bụng dạ hẹp hòi, còn thật sự âm hiểm, trước là cáo trạng làm cho hãn bị ăn đòn một trận, sau đó lại xin tha cho hãn. Cố tình đối phương lại là một tiểu cô

nương tính cách trẻ con, khiến cho người ta sẽ không đi hoài nghi động cơ của nàng không tinh khiết. Người như vậy vẫn là ít chọc mới tốt.

Chỉ chốc lát sau, chủ quán đã đem đồ ăn đưa lên đến bày ra trên bàn, Thẩm Khê ngửi được mùi thơm mê người kia, bụng hẳn thật thất vọng mà sôi vang lên ùng ục, không khỏi gian nan mà nuốt một ngụm nước miếng xuống rồi quay đầu nhìn về phía Chu thị hỏi: - Mẹ, một bát thịt kho tàu lớn như vậy tốn hết bao nhiêu tiền thế?

Chu thị nghe vậy cười cười, nhìn Lâm Đại vô cùng yêu quý: - Tiểu tửc phụ vừa mới tiến gia môn, theo lý nên ăn một bữa thật ngon, tiểu tử con bình thường thông minh, sao hôm nay lại không biết tính toán như vậy? Về sau nếu con cưới tức phụ, tiền dùng còn phải nhiều hơn đấy!

Thẩm Khê không thể không thừa nhận, vẫn là lão nương nhìn mọi chuyện rõ ràng, lập tức hãnh lấy lòng nói: - Mẹ, vậy... Chúng ta nhanh ăn đi, bụng con đói quá.

Chu thị trừng mắt nhìn hẳn, điềm nhiên nói: - Hôm nay, những thứ này là mẹ chuẩn bị cho Đại Nhi, con đứng một bên đi.

Thẩm Khê không thể tin được nhìn về phía lão nương nhà mình, vô cùng oán giận:

- Mẹ, con chính là con trai ruột của mẹ đấy, con lại đang tuổi ăn tuổi lớn, van cầu mẹ, để cho con ăn đi...

Lời hẳn còn chưa nói hết, Chu thị đã cười lạnh một tiếng: - Mẹ còn không biết tiểu tử con sao? Bình thường nhìn một chút vầng dầu hai mắt đều đã sáng rực lên, nếu để cho tiểu tử con lên bàn, Đại Nhi có thể giành được qua con sao?

Thẩm Khê bất đắc dĩ, bị Chu thị đẩy đi ra thật xa, và bị mệnh lệnh không cho phép nhúc nhích, mắt thấy từng khối thịt kho tàu óng ánh, nóng

hôi hổi bị Chu thị nhét vào trong cái miệng anh đào nhỏ kia của tiểu cô nương, hẳn chỉ có không ngừng mà nuốt nước miếng, tham trùng phát tác, lại không thể làm gì.

Thẩm Khê giống như cha mẹ chết, chuyện đau đớn nhất, khó chịu nhất trên đời chính là có một chén thịt kho tàu thật lớn đặt ở trước mặt, mũi còn liên tiếp truyền vào mũi mà chính mình lại chỉ có thể nhìn.

Đang lúc trong lòng Thẩm Khê bi phẫn vô cùng, Lâm Đại lại lắc lắc đầu với Chu thị, cầm lấy chén cơm đặt trên bàn, dùng chiếc đũa gắp mấy khối thịt kho tàu sắc hương vị đều đủ thả vào đó, sau đó hai tay cầm lấy bát đũa, đi tới bên cạnh Thẩm Khê, đưa cho hẳn, nhẹ nhàng nói: - Đệ đệ...

Nhìn bộ dạng biết điều của tiểu cô nương, Thẩm Khê chợt nhớ tới hành động của cô nương này khi cho mình cơm nằm tại ven đường, không khỏi cảm kích nhìn cô bé một cái.

Thẩm Khê tiếp nhận bát đũa, ngồi xồm tại góc tường, há mồm chính là và một hơi cơm thật lớn.

Lúc này hẳn cũng bất chấp cái gì quy củ, từ lúc hẳn đến thế giới này, cộng lại cũng chưa từng ăn được mấy lần thịt. Lần ăn thịt gần đây nhất chính là lúc lễ mừng năm mới, đảo mắt gần nửa năm lại qua đi, ngày thường ngoại trừ bắt cá cá chạch tanh tươi, ngay cả một miếng thịt hẳn cũng đều chưa từng lại thấy.

Thẩm Khê thề, món thịt kho tàu trước mắt chính là thứ mỹ vị nhất mà đời này hẳn nếm được.

Nhìn bộ dạng thâm trầm ấy của Thẩm Khê, Chu thị có chút không đành lòng, liền cho phép hẳn cũng đến trên bàn ăn cơm chung.

Thẩm Khê như được đại xá, cúi đầu khom lưng đi tới bên cạnh bàn ăn, thật cẩn thận bắt đầu ăn, sợ mình biểu hiện chướng mắt, lại bị đày đi đến

một bên.

Một bữa cơm này Thấm Khê ăn đến cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ăn xong ngày đã ngã về tây, mắt thấy hôm nay không thể nào đi tới huyện thành được, Chu thị cảm giác có chút mệt mỏi, liền quyết định ngủ lại một đêm, nằm dài trên giường nghỉ ngơi, còn lại Lâm Đại và Thấm Khê, mắt to trừng đôi mắt nhỏ, không dám nói chuyện lớn tiếng, sợ quấy rầy vị lão nương mạnh mẽ kia.

Thấm Khê nói: - Ta đã nói với ngươi, phải gọi ta là ca ca.

Lâm Đại có chút giãy dụa, lắc đầu cự tuyệt: - Không được, tỷ hỏi qua rồi, đệ năm nay mới bảy tuổi, so với tỷ nhỏ hơn.

Thấm Khê bất đắc dĩ, đơn giản không để ý tới nàng, hẩn ngồi ở trên ghế, trừng mắt bắt đầu thất thần.

Lâm Đại lại nghĩ đến Thấm Khê đang nhìn nàng, nàng liền thẹn thùng cúi đầu, câu nệ mà ngồi.

Thấm Khê tính toán những chuyện sau khi vào thành lần này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khi tới thị trấn, hẩn sẽ nghĩ biện pháp ở lại trong thành, sau đó làm một việc để thay đổi tình cảnh trước mắt... Tốt nhất là có thể được đọc sách vỡ lòng, cho dù không thể tiến vào tư thực, ở lại trong thành so với quay về quê nhà cũng tốt hơn rất nhiều.

Thấm Khê xuất thân thư hương thế gia, trong nhà có một vị đại bá là tú tài, xuất thân như vậy nhất định sẽ làm cho tiên sinh dạy học tâm sinh hảo cảm, mà vấn đề trọng yếu nhất của hẩn hiện giờ chính là không có tiền học vỡ lòng, đợi lúc đến thị trấn, hết thầy cũng đều có thể. Nếu số mệnh đến đây, gặp được người có thể thưởng thức tài hoa của hẩn, có lẽ có thể một bước lên mây, nhưng điều kiện để có tất cả những điều đó chính là hẩn phải ở lại trong thành.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Vào Thành .

Ngay tại lúc nửa mê nửa tỉnh, Thẩm Khê bỗng nhiên cảm giác trước mắt một mảnh mơ hồ, suy nghĩ trở nên mơ hồ không chừng, vừa mới bắt đầu hẳn cũng không có chú ý tới những biến hóa này, đợi tới lúc tỉnh ngộ thì thiên địa đã là một mảnh hỗn độn, mông lung nhìn không tới cuối.

Kiếp trước, sau khi Thẩm Khê chết cũng từng trải qua một đoạn cảnh trong mơ hư ảo, hẳn cảm thấy mình hóa thành một mảnh tinh vân, lang thang khắp thế giới, tựa như du hồn, không biết qua bao nhiêu năm tháng. Sau đó, khi đã không ngừng cắn nuốt các đóa tinh vân khác, làm cho bản thân chậm rãi lớn mạnh lên, ý thức dần dần trở nên rõ ràng, cuối cùng bằng vào cơ duyên xảo hợp, hẳn mới có thể nhập vào trong cơ thể Thẩm Khê vì ngã từ trên cây đào xuống mà mất đi ý thức.

Những chuyện đó tạm thời gác qua, lúc này trước mắt Thẩm Khê là một mảnh hư vô, thật giống như khi hẳn vừa mới chết vào kiếp trước, sự khác nhau duy nhất chính là, ý nghĩ bây giờ của hẳn lại cực kỳ rõ ràng.

Sau khi kinh ngạc qua đi, Thẩm Khê thoáng lấy lại bình tĩnh, hẳn trợn mắt lên, cẩn thận quan sát tất cả bốn phía.

Nhìn một chút, xa xa bỗng nhiên hiện lên một đạo hồng quang, thoáng ngừng thần, Thẩm Khê lập tức liền phát hiện hồng quang kia cũng không có màu đỏ như màu của tia chớp mà là một màu hồng rất thanh nhã. Theo bản năng hẳn ngừng tụ thị lực chăm chú nhìn, cảnh vật trước mắt cũng theo đó mà trở nên càng ngày càng rõ ràng. Thẩm Khê phát hiện tinh thần của

mình dường như có thể xuyên thấu sương mù, bởi vậy tập trung thị lực nhìn lại, kết quả cũng ra ngoài dự đoán.

Trước mắt xuất hiện một hạt sen, hồng quang mà ban nãy Thẩm Khê nhìn thấy ấy chính là một chút ửng đỏ trên đỉnh của hạt sen kia. Hạt sen bảo khí trang nghiêm trước mắt, giống như đang tới gần chỗ của mình, trong lòng Thẩm Khê cảm thấy nghi hoặc, vươn tay ra sờ, lại như thế nào cũng sờ không tới.

Đang lúc trong đầu Thẩm Khê tràn ngập các loại suy nghĩ lung tung lộn xộn thì trên người của hắn giống như bị ai đẩy mạnh xuống, hắn chỉ cảm thấy ý thức của mình bắt đầu rơi xuống, theo sau trước mắt một mảnh tối đen.

- Người... Ca ca... Người làm sao vậy?

Bên tai truyền đến thanh âm non nớt mà lo lắng, Thẩm Khê vội vàng lắc lắc đầu, cố gắng mở to hai mắt. Hắn chỉ cảm thấy hai mắt chua xót mơ hồ, vừa muốn đứng lên, lại cảm thấy thân thể suy yếu vô cùng.

Thẩm Khê cực lực thu liễm vẻ khiếp sợ ở trên mặt mình, nháy mắt mấy cái nhìn bàn tay nhỏ bé của Lâm Đại đang cầm tay áo của mình không ngừng lay động, nhìn nhìn vẻ sầu muộn lo lắng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô bé, hắn bỗng tự nhủ hay là cô gái nhỏ này chính là hạt sen mà ban nãy mình thấy?

Này thật không khoa học!

Tuy nhiên không khoa học cũng không có nghĩa là không tồn tại, chính mình đã trải qua kiếp trước và kiếp này bây giờ chính là chứng minh tốt nhất, trừ phi tất cả chúng nó cũng chỉ là Trang Chu Mộng Điệp!

Thẩm Khê không có rối rắm vấn đề này, bởi vì vĩnh viễn không có đáp án. Cả người hắn mệt mỏi không chịu nổi, Thẩm Khê cố gắng đứng lên,

cười cười nói với Lâm Đại:

- Tốt lắm, về sau phải gọi ta là ca ca, biết chưa?

- Ồ, ca ca, ca ban nãy bị sao vậy, sắc mặt của ca không có chút huyết sắc, giống như bị bệnh vậy.

Thẩm Khê theo bản năng liếm liếm môi, lắc đầu phủ nhận: - Không có, chính là suy nghĩ một chuyện nghĩ đến quá mức nhập tâm mà thôi... Được rồi, ta bây giờ đang rất mệt, ta muốn đi ngủ.

Lâm Đại vẻ mặt nghi ngờ nhìn Thẩm Khê cởi giày ra bò lên giường tựa vào bên khuỷu tay của Chu thị nằm xuống, đôi mày xinh đẹp nhíu chặt, trên khuôn mặt đáng yêu cũng tràn đầy khó hiểu.

Thẩm Khê nằm ở trên giường, cũng không có lập tức rơi vào giấc ngủ, trong lòng hẩn sóng to gió lớn, lại cố tình không thể nói và biểu hiện ra ngoài. Sau khi cân nhắc một lúc lâu, hẩn phỏng đoán hạt sen mà hẩn vừa mới nhìn thấy ấy có phải là bản thể của Lâm Đại hay không?

Chuyện người có bản thể này tuy rằng nghe khá mơ hồ, nhưng kiếp trước Thẩm Khê đọc nhiều sách vở, rất nhiều chuyện không muốn người ta biết hẩn cũng đều biết, trong đó trong một quyển truyện kí từng giới thiệu về dị năng giả có thể nhìn đến bản thể của người khác.

Tất cả thầy thuốc đều cho rằng dị năng giả này bị bệnh về phương diện thần kinh, cho rằng tất cả những điều hẩn thấy đều là bịa đặt suy đoán ra mà thôi, tất cả đều là ảo giác, mà tác giả của quyển truyện kí kia lại kiên định chấp nhất cho rằng, người bệnh nhân tâm thần kia quả thật có thể nhìn thấy bản thể của con người. Bởi vì bất kể là ai, người kia chỉ cần gặp mặt một lần, là có thể nói chính xác đặc điểm tính cách của đối phương, cho dù là một người hoàn toàn xa lạ đối với hẩn cũng không ngoại lệ.

Thẩm Khê vốn cũng không tin, chẳng qua xem đó là một tin đồn thú vị mà thôi, nhưng mà tại một khắc khi hấn chết đi biến thành tinh vân thể vào kiếp trước ấy, Thẩm Khê liền hiểu được và tin tưởng vững chắc một chuyện, trên thế giới này, chuyện gì cũng đều có thể phát sinh, cái gì cũng có khả năng tồn tại.

- Chẳng lẽ mình có thể nhìn đến bản thể của những người khác sao? Thẩm Khê âm thầm suy nghĩ, mà khi hấn mở mắt ra nhìn về phía Chu thị thì lại không nhìn thấy bất kì dị tượng nào, chẳng lẽ thật sự là ảo giác?

Không có khả năng, tất cả những thứ ban nãy quá mức chân thật, nếu đó là ảo giác, Thẩm Khê nên suy xét bản thân hấn có phải nên hoài nghi nhân sinh rồi hay không.

Vậy hạt sen hơi phiếm hồng quang kia đến tột cùng đại biểu cái gì?

Thẩm Khê không ngừng hỏi mình, nhưng lúc này tinh thần của hấn đã vô cùng mệt mỏi cho nên dần dần hấn cũng chìm vào trong giấc mộng.

...

...

Ngày hôm sau, thẳng đến lúc mặt trời vừa mới nhô lên trên dãy núi, Chu thị mới mang theo Thẩm Khê cùng với Lâm Đại ra đi, một hàng ba người hướng về phía thị trấn.

Lúc giữa đường, có một người tốt bụng đang chở củi lên thị trấn thấy Chu thị mang theo hai đứa bé đi lại không dễ liền bảo ba người leo lên ngồi trên chiếc xe bò rách rưới kia.

- Đại chất nữ, hai đứa nhỏ này đều là con của cháu sao? Bộ dạng thật là xinh đẹp.

Ông lão lái xe thấy Thăm Khê và Lâm Đại tuy rằng xuất thân nghèo khổ, nhưng phần điêu ngọc mài, đáng yêu không nói nên lời bèn vừa vung roi vừa cười hỏi.

Chu thị nghe vậy trên mặt tràn đầy vẻ hãnh diện, nàng gật đầu cười nói: - Thúc nhìn xem thử hai đứa này ai mới là con ruột của cháu nào?

Thăm Khê hung hăng liếc một cái, Chu thị trừng mắt nhìn hẳn, chỉ nghe thấy ông lão đánh xe cười nói:

- Đây mà cũng cần phải đoán sao, đương nhiên là tiểu tử kia rồi, còn cô bé kia chính là tiểu tức phụ nhà cháu nuôi đúng không? Đáng yêu như vậy, giá nhất định không thấp!

Lời ông lão nói làm cho Thăm Khê khẽ nhíu mày nhưng hẳn lại không thể phủ nhận sự thật này. Chu thị khẽ cười một tiếng, ôm nhẹ Lâm Đại, cười nói:

- Cô bé này a, vốn là một đứa bé ăn mày, cháu thấy con bé đáng thương, liền thu dưỡng nó, lại không nghĩ rằng có chuyện tốt như thế. Hiện nay cháu coi con bé như con gái ruột của mình mà chăm sóc, ha ha.

Nói xong, Chu thị hết sức hài lòng mà nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đại, không kìm nổi cười ra tiếng.

Lâm Đại và Chu thị rất thân, thích nói chuyện với nàng nhất, ngược lại mỗi lần nói chuyện với Thăm Khê cô bé đều lấp bắp, có vẻ khẩn trương vô cùng.

Đọc theo đường đi Chu thị và ông lão kia vừa nói vừa cười, bất tri bất giác đã đến giờ thân buổi chiều, mặt trời trên không trung đã bắt đầu nghiêng về hướng tây.

Ngồi trên chiếc xe bò xóc nảy hơn nửa ngày, Thấm Khê chỉ cảm thấy cả người giống như sắp bị xóc nảy đến rã rời, mông đau đớn, so với bị Chu thị đánh một trăm cái còn đau hơn nhiều.

- Hai đứa bé là lần đầu tiên đến thị trấn phải không? Đi về phía trước thêm một lát chính là cửa thành rồi, lão già ta đây không vào thành, chúng ta từ biệt tại chỗ này đi... Hắc, hai đứa nhóc này, cảm giác ngồi xe như thế nào?

Chu thị mang theo hai người xuống xe bò, cảm tạ rồi rít một phen, nhìn theo ông lão rẽ sang một lối khác đi xa, Thấm Khê có chút không được tự nhiên mà xoa cái mông của mình, liên tiếp hô đau.

Chu thị không khỏi cười lạnh nói: - Mới vừa rồi sao không hô đau? Vừa xuống xe, liền phát tác bệnh nhõng nhẽo?

Thấm Khê phòng miệng lên, bất mãn giải thích: - Mẹ, nhà chúng ta là môn đệ thư hương, lão gia gia người ta tốt bụng giúp đỡ chúng ta, nếu con còn oán giận bò của lão quá xóc nảy, trong lòng của lão gia gia nhất định sẽ khó chịu đấy.

Chu thị nghe Thấm Khê nói như thế, hừ một tiếng: - Coi như tiểu tử con biết ăn nói.

Thấm Khê cười xấu xa một chút, đem ánh mắt quăng hướng Lâm Đại, ý cười trên mặt đầy nét bỡn cợt: - Mẹ, mông của tức phụ con chắc chắc cũng bị xóc nảy hồng mắt rồi, con xoa xoa cho muội ấy...

Lời nói còn chưa nói hết, Lâm Đại đã trốn về phía sau của Chu thị, nhút nhát nắm bắt góc áo của đối phương, vẻ mặt đỏ bừng lộ đầu nhìn về hướng hẳn.

- Ai bảo người nói hươu nói vượn!

Chu thị cầm cổ áo đem Thấm Khê nhắc lên, lập tức bắt lấy lỗ tai nhỏ bé của hắn xoay tròn một cú chín mươi độ, Thấm Khê lập tức thảm hô ra tiếng.

Lâm Đại dùng tay nhỏ bé che miệng, len lén cười lên.

...

...

Chu thị hết sức trịnh trọng một tay nắm Thấm Khê, một tay lôi kéo Lâm Đại, một bên đi về hướng cửa thành, một bên không ngừng mà dặn dò: - Ngốc tiểu tử, Đại nhi, trong thành người rất nhiều, lát nữa các con nhớ tuyệt đối phải theo sát bên nương, không được đi lạc ra đó, biết không?

Thấm Khê không yên lòng gật gật đầu, Lâm Đại thì vô cùng nhu thuận mà trả lời: - Biết ạ, nương thân.

Chu thị thấy bộ dạng không chút để ý kia của Thấm Khê trong lòng thầm nghĩ kì quái, nhớ ngày đó khi chính nàng còn là một hoàng hoa đại khuê nữ, ba ngày trước khi vào thành đều ngủ không ngon giấc, không biết cao hứng biết bao nhiêu, tiểu tử thối này lại ngược lại, giống như một người không có chuyện gì cả vậy.

Ngẫm nghĩ một chút, Chu thị nhịn không được nói: - Ngốc tiểu tử, sau khi vào thành, nếu như dám hô to gọi nhỏ, làm lão nương mất hết mặt mũi thì trở về xem lão nương có lột da ngươi ra không.

Ba người dắt tay đi cỡ một khắc đồng hồ (15 phút), liền nhìn đến cửa thành không tính cao đại hùng vĩ xuất hiện ở xa xa.

Thấm Khê thị lực vô cùng tốt, đưa mắt nhìn tới, chỉ thấy trên cửa thành có khắc hai chữ "Ninh Hóa" bằng thể triện thật to. Thấm Khê đời trước dù sao cũng là giáo sư đại học, học phú ngũ xe, đối với hai chữ thể

triện ấy không xa lạ chút nào. Đồng thời, kiếp trước Thẩm Khê từng đến Ninh Hóa một đoạn thời gian ngắn để thu thập văn vật cho nên đối với lịch sử của nơi này cũng có chút hiểu biết.

Lịch sử Ninh Hóa đã có rất lâu, năm thứ hai Đường Càn Phong lấy động Hoàng Liên thăng làm trấn Hoàng Liên, năm mười ba Khai Nguyên lại thăng làm huyện, sau đó đổi danh thành huyện Ninh Hóa, ban đầu là một phần của phủ Định Châu, tỉnh Phúc Kiến. Trong trí nhớ của Thẩm Khê, Định Châu lúc này có tất cả tám huyện, Ninh Hóa là một trong những huyện đó.

- Tiểu tử thối, nhìn thấy ngu chưa? Thành lâu này có cao hay không, có lớn hay không? Lần đầu tiên lão nương tiến vào thị trấn khi trước, cũng phải kinh ngạc thật lâu mới hoãn lại được.

- Đáng tiếc mẹ không phải là người trong thành, ra vào cửa thành đều phải cẩn thận, sợ sẽ bị những quan gia khó dễ đòi giấy thông hành, nếu không đúng sự thật sẽ bị yêu cầu nộp thuế vào thành. Các con nói xem mẹ cũng không phải người làm ăn, vào thành nộp thuế thì hoảng đến cỡ nào?

Chu thị thao thao bất tuyệt nhắc lại chuyện xưa kia của chính mình.

Thẩm Khê rất muốn nói cho Chu thị biết, nếu lại qua mấy trăm năm sau, đừng nói là huyện thành, mà ngay cả trấn nhỏ bình thường so với cái huyện thành này cũng khí thế hơn nhiều lắm. Nhà cao tầng ngựa xe như nước trước không nói đến rồi, mà ngay cả nhà lầu bình thường, vào thời đại này cũng dễ trở thành quỳnh lâu ngọc vũ trong miệng các thi nhân tao khách đấy.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đoàn Tụ .

Khi ba mẹ con đi qua cửa thành, mấy tên quan binh đứng ở hai bên, kiểm tra người ra vào.

Đất Ninh Hóa thuộc đất liền, là vùng đất phòng thủ cho Phúc Kiến tư lệnh sư đoàn Đinh Châu, thiết lập cơ sở ban đầu cho việc tiêu diệt Trần Hữu Định, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân...võ trang tập hợp thể lực còn sót lại, đồng thời đề phòng dân tộc thiểu số Mân Tây tập trung tạo phản. Hiện nay thiên hạ thái bình đã lâu, các dân tộc nội thành Đinh Châu an cư lập nghiệp, vì thế thành môn phòng vệ có phần lỏng lẻo, mấy tên quan binh chỉ kiểm tra qua loa, hỏi từ đâu đến, liền cho ba người vào thành, việc phải nộp thuế thành môn mà Chu thị lo lắng đã không hề xảy ra.

Sau khi vào thành, người đi đường dần trở nên đông đúc, tuy không đến mức đông nghịt, nhưng cũng là tiểu thương tập trung nhiều, so với Song Khê trấn thì ở đây tập nập hơn nhiều.

Hiện đang là Đại Minh Hồng Trị năm thứ năm.

Đối với lịch sử triều Minh Thẩm Khê cũng không xa lạ gì, Hồng Trị chính là Minh Hiếu Tông Chu Hữu Đường, được coi là vị hoàng đế điển hình trong việc giỏi chăm lo cho nước nhà.

Thời Hồng Trị quốc gia không có đại loạn, sự biến Thổ Bảo Mộc đã trôi qua hơn 40 năm, mà cách thời Minh mạt còn hơn 100 năm, Thẩm Khê không có tự tin có thể sinh tồn ở cái thời loạn lạc mà người ta coi tính mạng như cỏ rác, thế nên hăn nghĩ vận may của bản thân cũng không tồi.

Trong thời điểm này Chu thị trở nên thận trọng hơn, nắm chặt tay Thẩm Khê hơn.

Nhà ở trong thành san sát, rất nhiều con đường thoạt nhìn rất giống nhau, nếu như có kẻ trộm cướp trẻ em rồi chạy, chỉ cần chạy rẽ mấy vòng đến bản thân cũng không biết chạy đến đâu rồi.

- Mẹ, nhà Vương viên ngoại mà cha đang làm là ở đâu ạ? Thẩm Khê vừa đi vừa thắc mắc hỏi mẹ.

Chu thị giọng điệu cẩn thận: - Khi trước mẹ đến huyện thành thăm cha con có qua đó, nhớ mang máng vị trí, đợi đến đó rồi tự nhiên sẽ nhớ ra thôi.

Thẩm Khê nghe vậy lắc đầu cười gượng, người vốn mạnh mẽ như Chu thị bỗng nhiên lại trở nên yếu đuối và thậm chí là có chút bất lực, có thể thấy hoàn cảnh có ảnh hưởng lớn đến con người như thế nào. Hắn thầm hạ quyết tâm, lần này vào thành, nhất định phải nắm vững cơ hội này.

Đang lúc dòng người cùng Thẩm Khê đang đi trên con đường chính vào Nam thành, phía xa truyền đến một tiếng khê gọi: - Nương tử, ta ở đây.

Thẩm Khê nghe tiếng gọi hứng khởi vọng trong tai, hơi sững sờ, vội vàng ngẩng đầu, quả nhiên, Thẩm Minh Quân đang đứng ở vệ đường không xa vẫy tay gọi.

Thẩm Minh Quân là con út trong nhà, ít tuổi nhất, hiện giờ mới chỉ có hai mươi lăm tuổi, trông rất trẻ. Khi Thẩm Khê lần đầu tiên gặp y, thật sự có hơi khó mở miệng để gọi một người nhỏ tuổi hơn mình ở kiếp trước là cha.

Giày vò một hồi, cuối cùng thì Thẩm Khê cũng thuyết phục bản thân chấp nhận Thẩm Minh Quân.

Thẩm Minh Quân tính cách chín chắn, tướng mạo tuy bình thường, nhưng là người hiếu học cầu tiến, có trách nhiệm, làm việc ở nhà họ Vương sáu năm nhưng không có bất cứ sai sót nào, tiền công cũng từ 300 văn tăng lên 500 văn, nhưng đáng tiếc thay số tiền này đều phải giao cho Lý thị, dùng để duy trì sinh hoạt gia đình.

Thẩm Khê và Thẩm Minh Quân không có quan hệ cốt nhục nào, dẫu sao từ khi hồn xuyên việt đến giờ, thời gian mà hai cha con gặp nhau cộng lại cũng không quá nửa tháng. Bình thường tết Thẩm Minh Quân sẽ về nhà đoàn tụ với gia đình, nhưng thời gian còn lại đều phải làm việc ở nhà Vương viên ngoại. Thẩm Minh Quân luôn phải giấu không cho mẫu thân Lý thị biết y có trích ra một chút tiền riêng, vì vậy mỗi lần Thẩm Minh Quân về thôn Đào Hoa, đồ mua cho hai mẹ con ở quê cũng không mua được thứ gì tốt.

Thẩm Khê đối với người cha hời này cũng không quan tâm cho lắm, nhưng để che mắt thiên hạ, cũng là để làm tròn bổn phận làm con, vẫn giả vờ tỏ ra vô cùng phấn khởi, chạy nhào người vào Thẩm Minh Quân.

Thẩm Minh Quân cười sảng sặc, đón lấy Thẩm Khê, bế hẳn lên quay mấy vòng, tiếp đó trêu ghẹo: - Tiểu tử thôi, sao cha lại thấy con nặng thêm rồi?

Thẩm Khê vẻ mặt đáng thương, không trả lời... Hẳn và Thẩm Minh Quân ngày xưa ít nói chuyện.

Thẩm Minh Quân cũng không cảm thấy có gì lạ, trên mặt hiện lên vẻ thỏa mãn, vỗ vỗ lưng thẳng con trai, sau khi đặt hẳn xuống, nói: - Con trẻ sống đơn giản, cả ngày từ sáng đến tối chỉ biết ăn.

Thẩm Khê vẫn không nói gì, chạy về kéo Lâm Đại sang một bên, lẳng lặng nhìn. Hẳn biết, một màn kịch về cuộc gặp mặt mà lâu ngày xa cách chuẩn bị diễn.

Tết năm ngoái hẳn đã từng được chứng kiến cảnh người cha hời và mẫu thân hời này của hẳn khi tương phùng biểu hiện thái quá như thế nào rồi, Thẩm Minh Quân chọn những lời sến nhất để nói, nhưng chính Chu thị lại nghe những câu sến sẩm đó mà không biết chán, điều này không chỉ làm cho Thẩm Khê cảm thán, vô quýt dày có móng tay nhọn đúng là chân lý của thế gian.

Nhưng lần này Thẩm Khê lại không được xem kịch hay, có thể là do đang ở trên đường, người đi lại nhiều, lão nương nhất gan ngược ngùng, chỉ thấy nàng nhìn Thẩm Minh Quân đỏ mặt, tay nhéo thịt bên sườn chông:
- Phu quân, không ở trong thành tìm “yêu tinh” chứ?

Thẩm Minh Quân lắc đầu nguầy nguậy, nhìn rất phô trương.

Chu thị mặt đỏ rục về mặt vui cười thùy mị, nỉ non nói: - Phu quân, chàng không biết, ở nhà tên tiểu tử này suốt ngày trọc tức thiếp, lần này chàng nhất định phải dạy dỗ nó.

Vẻ mặt Thẩm Minh Quân nghiêm khắc lại, nhìn về hướng Thẩm Khê:
- Tiểu tử thôi, dám chọc tức mẹ con, về cha sẽ dạy dỗ con cẩn thận.

Thẩm Khê nhún vai, vẻ mặt không quan tâm, trên mặt Thẩm Minh Quân hiện đủ sắc mặt, ý như đang nói: “Tiểu tử nể mặt cha một chút được không?”

Thẩm Khê chỉ còn nước cầu xin cha tha cho: - A, cha ời, tha mạng, sau này con không dám nữa, không bao giờ làm cho mẫu thân tức nữa.

- Tiểu tử thôi!

Nhìn bộ dáng của Thẩm Khê, Thẩm Minh Quân không nhịn được cười.

Hàn huyền hồi lâu, phu phụ giải được chút nỗi nhớ tương tư. Khi đó Thẩm Minh Quân mới phát hiện Lâm Đại đang đứng bên cạnh Thẩm Khê, đang bối rối muốn hỏi, Chu thị vỗ vai y, cười nói: - Lát nữa về nhà thiệp nói với chàng.

Thẩm Minh Quân gật gật đầu:

- Chúng ta về đi?

Chu thị vui vẻ đồng ý, đến gần Thẩm Khê và Lâm Đại, dắt hai người, vui vẻ ra mặt: - Phu quân, đi thôi.

Thẩm Minh Quân liếc Thẩm Khê một cái, từ sau bước ra trước dẫn đường.

Đi được chừng một khắc, Chu thị thấy ngõ càng đi càng hẹp, có chút nghi hoặc: - Phu quân, thiệp nhớ đến nhà Vương viên ngoại hình như không phải đường này?

Thẩm Minh Quân chui vào sâu trong ngõ: - Ồ, Viên ngoại thấy ta làm việc chăm chỉ, thế là sắp xếp cho ta một nơi để ở riêng, để cả nhà ta ở, nào đi cùng ta.

Giải thích một phen, lừa Chu thị còn được, nhưng muốn lừa Thẩm Khê, thì không dễ như vậy. Vương viên ngoại tuy là có chút tiền của, nhưng cũng chỉ là gia đình địa chủ bình thường, cũng tuyệt đối không nhân hậu đến mức sắp xếp cho Thẩm Minh Quân ở một mình, trước kia, Chu thị còn kể Thẩm Minh Quân ở trong căn phòng nhỏ hẹp, không ở nổi ba người.

Điều này đủ để chứng minh, Thẩm Minh Quân không được gia chủ trọng dụng, bây giờ bỗng nhiên sắp xếp cho Thẩm Minh Quân ở một nhà riêng, Thẩm Khê không tin nổi. Sau đó hẳn mới biết, nhà đó từng có người chết, một thợ mộc lưu lạc khắp nơi sau khi thuê nhà ở không lâu liền thắt cổ chết ở sân đằng sau nhà, nhà họ Vương cho là điềm xấu, đúng lúc Chu

thị dắt con đến thăm người nhà, thế là bảo Thâm Minh Quân dắt người nhà qua đó ở một thời gian, đợi qua đợt này thì tìm cách bán nhà đi.

Dưới sự chỉ đường của Thâm Minh Quân, Thâm Khê trong lòng đầy nghi hoặc tiến bước, hình như lại đi được tầm một khắc, gần đến cuối ngõ, mới đến chỗ mà Thâm Minh Quân ở.

Là một tứ hợp viện gồm một phòng chính và hai phòng phụ, nhưng ở huyện Ninh Hóa mà nói thì cũng không tồi rồi.

Thâm Minh Quân dắt ba người vào nhà đi lòng vòng thăm ngó, thấy trời bắt đầu tối dần, có chút ngại ngần lắc lắc đầu: - Nương tử, chúng ta đi cả một chặng đường, chắc là đói lắm rồi, này... ta không biết nấu nướng cho lắm, cũng không chuẩn bị trước, may là ta mua một con cá, cũng có thể ăn tạm một bữa... bây giờ ta đi xuống bếp nhóm lửa.

Chu thị đẩy nhẹ phu quân, cười nói:

- Chàng là nam nhân, cốt cán gia đình, làm việc ở nhà gia chủ cũng đã mệt lắm rồi, làm sao có thể để chàng xuống bếp? để thiếp, chàng chơi với con một lúc là có cơm ăn.

- Đúng rồi, thiếp với tiểu tử thối đến muộn một ngày, sao chàng lại biết mà đợi bên đường, không nhớ việc của gia chủ đâu chứ? Chu thị tự nhiên nhớ ra chuyện này, thuận mồm hỏi.

Thâm Minh Quân giải thích nói: - Không sao, gia chủ bên đó ta đã nói qua rồi, ta biết mẹ con nàng đi đường không dễ gì, hôm qua đã chờ ở đó rồi, nếu hôm nay mẹ con nàng chưa đến, ta còn định báo quan cơ...

Thâm Minh Quân cười trả lời, Chu thị có chút cảm động liếc mắt nhìn y, rồi đi xuống nhà bếp.

Thẩm Minh Quân nhìn theo sau Chu thị, trên mặt đầy vẻ thỏa mãn, tiếp theo y quy người, ngồi xổm người xuống nắm bóp khuôn mặt của Thẩm Khê.

Thẩm Khê lui lại mấy bước, hừ một tiếng: - Cha, cái nhà này là sao? Có phải cha đang có chuyện giấu con và mẹ không?

Thẩm Minh Quân biết con trai mình tinh quái, cười nói: - Con còn nhỏ tuổi thế này, hiểu cái gì chứ? Đến một lần còn hỏi này hỏi nọ, nào ra đây cha xem nào, xem con rốt cuộc là béo hay gầy đi rồi nào?

Vừa nói vừa đi tới xoa đầu Thẩm Khê, cưng chiều nói: - Ở nhà nghịch lắm đúng không? Nào để cha xem trên đầu con đã có con rận nào chưa nào?

Thẩm Khê cười ha hả không nói gì.

Thẩm Minh Quân đang định bế thẩm Khê lên xem cân nặng, chợt nhìn thấy phía sau có một bé gái đi theo, kinh ngạc hỏi: - Ý, tiểu tử thối, cô bé này là ở đâu ra vậy? Tên là gì?

- Mẹ nói, cô bé kia là vợ tương lai của con, con dâu nuôi của nhà ta... Cha, cha nói xem chúng ta có phải người một nhà không, sao lại nuôi một nương tử như vậy chứ, con thông minh thế này, mẹ lại lo con lớn lên không tìm được nương tử sao.

Thẩm Minh Quân ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn về phía Lâm Đại cười, một lát sau hết sức hài lòng gật đầu liên tục:

- Đúng là một tiểu tử nhân, đừng sợ, sau này, con cùng tên tiểu tử này cùng gọi ta là cha, nếu nó mà dám bắt nạt con, con nói với ta, ta dùng roi đánh nó.

“Không phải đâu chứ? Dùng roi đánh người?” Thẩm Khê chợt cảm thấy tiền đồ của mình trở thành một vùng trời u ám, chỉ còn biết bấu môi oan ức, nhìn vào ánh mắt lấp lánh của Lâm Đại.

Lâm Đại chạy mấy bước nhỏ đi đến bên cạnh Thẩm Khê, gọi cha của Thẩm Khê sang sảng là “phụ thân”, sau đó bám chặt lấy tay áo của Thẩm Khê, mặt tỏ vẻ sợ người lạ.

Thẩm Minh Quân cũng không để ý, cười cười, lại nói: - Bé con, giờ con đã là con dâu nuôi nhà ta thì ta cũng sẽ không bạc đãi con, sẽ coi con như con gái đẻ của mình, và nếu tên tiểu tử này lớn lên diện mạo không tốt, thân thể khiếm khuyết thì con cũng không được để tâm, nhất định phải gả cho nó, con thấy thế nào?

Thời đó không giống như đời sau điều kiện chữa bệnh đầy đủ, chỉ cần một dịch đậu mùa cũng đủ để hủy diệt cả một thành trấn, cho dù có may mắn sống sót thì cũng bị hủy hoại nhan sắc, chứ không cần nói đến các căn bệnh quái ác khác, thế nên Thẩm Minh Quân mới nói những lời như vậy.

Lâm Đại ngoảnh đầu nhìn Thẩm Khê, cắn môi, thở sâu, nói: - Đa tạ phụ thân, đợi ca ca lớn con sẽ gả cho ca ca, cho dù tướng mạo của ca ca có xấu đi con cũng không hối hận.

Thẩm Khê cười khổ. Hắn rất thích tiểu nha đầu Lâm Đại, nhưng thích là một chuyện, cũng không đến mức lấy làm nương tử! Cũng không phải hắn sĩ diện, nhật được của rẻ còn làm bộ, hắn chỉ là từ sâu trong lòng thay tiểu Loli cảm thấy oan ức và

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Cái Bể

Nghe Lâm Đại gọi Thẩm Khê là ca ca, Thẩm Minh Quân có chút kinh ngạc, cô bé này tuy nhìn có vẻ non nớt, nhưng thật ra lại cao hơn Thẩm Khê chừng hơn một năm tay.

Có điều nữ hài tử phát dục sớm hơn nam hài tử một chút, vì thế y cũng không hỏi là có chuyện gì xảy ra. Đúng lúc này cửa bên viện tử bị ai đó đẩy ra từ bên ngoài, một ông già độ năm mươi xuất hiện, dưới cằm là một chùm râu dê. Người đàn ông vừa bước vào sân liền hí hóp mắt đánh giá Thẩm Khê và Lâm Đại, sau mới quay sang nói với Thẩm Minh Quân:

- Nóc nhà bếp ở hậu viện đang lợp ngói, bị thiếu người, người sang phụ một tay đi.

Thẩm Minh Quân cung kính nói:

- Lưu quản gia, bên này tôi đã bố trí ổn thỏa rồi, lập tức sẽ qua đó.

Ông già gật gật đầu, đánh giá Thẩm Khê và Lâm Đại một lượt nữa rồi mới xoay người rời đi.

Đợi bóng dáng ông ta biến mất sau cánh cửa thông giữa hậu hoa viên chủ nhà, Thẩm Minh Quân sờ đầu Thẩm Khê, dặn dò:

- Đến trù phòng nói với mẹ con một tiếng, bảo là chủ nhà bên kia có việc, cha đi không bao lâu sẽ về ngay. Mọi người đói bụng thì cứ ăn trước, không cần đợi cha.

Thẩm Khê gật đầu:

- Cha đi đi.

Thẩm Minh Quân trở lại chính phòng đơn giản thu thập đồ đạc một chút, bỏ một túi đồ vào ngăn kéo trong tủ đựng sát tường. Y làm rất cẩn trọng, có lẽ bên trong là đồ quý gì đó.

Thẩm Minh Quân vừa mới rời đi, Thẩm Khê trốn sau cửa thấy rõ ràng nhất cử nhất động của cha liền muốn đi vào xem là vật gì, lại bị Lâm Đại kéo lại.

Lâm Đại bất mãn nói:

- Ca ca, huynh không được tự tiện xem, đó là đồ của phụ thân mà.

Thẩm Khê nhìn tiểu Loli phúc hắc, hỏi ngược lại:

- Nếu là đồ của cha thì cũng chính là đồ của nhà mình, ta chỉ xem chứ đâu có lấy đi, có gì mà không được chứ?

Nói xong Thẩm Khê liền tự nhiên mở tủ, kéo ngăn tủ lấy bọc đồ ra, đặt lên bàn mở ra xem. Đập vào mắt hắn là hai kiện quần áo cũ, tuy chất vải thô sơ, hơn nữa còn bị giặt đến sờn gần hết, nhưng lại rất sạch sẽ, cũng không có chấp vá vụn vặt. Bên trong còn có một hà bao nhỏ, đựng chút bạc vụn.

Thẩm Khê đến thế giới này được hơn nửa năm, cơ bản chưa từng thấy bạc bao giờ, bình thường Chu thị đều chỉ dùng tiền đồng. Hắn đoán đồng bạc vụn này đều là của cha hắn tiết kiệm được, dù Thẩm Minh Quân tính tình kiên định ổn trọng, nhưng cũng không phải là người bảo thủ, còn biết ngoài phải cống nộp tiền công mỗi tháng cho lão thái thái thì bạc vụn thường ngày gia chủ thưởng cho sẽ đem giấu đi để dành cho thê nhi, đây chính là nguồn gốc chính của quỹ đen trong tay Chu thị.

Vốn Thâm Khê cảm thấy mình và Chu thị ở lại trong thành không nơi nương tựa, có điều hiện tại có chỗ ở, lại còn có chút bạc vụn, vấn đề trong dự liệu cũng không quá nghiêm trọng.

Thâm Khê xếp lại gọn gàng, cẩn thận cột túi đồ lại như cũ, bỏ vào tủ đẩy ngăn kéo lại, rồi mới quay ra sau nói với Lâm Đại đang giám sát:

- Nhìn đi, ta đã cất kỹ rồi, như thế này sẽ không có ai phát hiện đi?

- Ừ.

Lâm Đại bĩu môi lên tiếng, có chút không cho là đúng.

Thâm Khê cũng không sợ nó đi cáo trạng, tiểu hài tử đứa nào cũng có tính hiếu kỳ, cho dù hẳn thấy được thứ trong túi đồ kia nhưng chỉ cần những thứ đó vẫn còn nguyên trạng thì phụ mẫu có biết cũng sẽ không so đo với hẳn.

Thâm Khê thấy bộ dạng rầu rĩ không vui của Lâm Đại thì nói:

- Đi, chúng ta đến phòng bếp nói cho mẹ biết chuyện cha đến làm công ở nhà chủ, sau đó ra ngoài xem có gì vui để chơi không.

Đến trừ phòng, Chu thị đang nhóm lửa, bởi vì không có quạt gió nên trên trán dính chút khói xám. Thấy nhi tử dẫn tiểu tức phụ đi vào, Chu thị đứng lên lau mồ hôi trên mặt, hỏi rõ chuyện rồi mới nói:

- Các con ra sân chơi đi, đừng ra khỏi nhà. Nương sắp làm xong cơm rồi.

Thâm Khê đau lòng nói:

- Mẹ, đừng làm lụng quá vất vả, hay là để con nhóm lửa giúp cho?

Chu thị nghiêm mặt:

- Đứa nhỏ ngốc, đừng có quấy rối nữa, mau ra ngoài đi.

Thẩm Khê còn muốn kiên trì, tiểu Loli Lâm Đại liền chạy lên kéo tay hẳn:

- Nghe lời mẹ đi, chúng ta ra bên ngoài chơi.

Thẩm Khê không đấu lại được cặp mẹ chồng con dâu ăn ý như ruột thịt này, đành phải cùng Lâm Đại ra ngoài sân. Sân không lớn, ngoài một gian phòng bếp ra còn có một căn phòng chứa đồ đạc linh tinh, bên trong có để vài tấm ván gỗ và dụng cụ làm mộc, có điều những thứ này phủ đầy bụi, cũng không biết đã bao lâu rồi không có ai đụng tới.

Thẩm Khê thấy những thứ đó đều là đồ được làm sẵn, trong đầu lóe lên một ý tưởng:

- Đại Nhi, muội xem mẹ nấu cơm vất vả như vậy, thế mà còn ra đây chơi, đúng là không biết quan tâm đến người khác... Bây giờ đi giúp một tay để mẹ bớt mệt, muội có đồng ý đi không?

Lâm Đại tuy không rõ Thẩm Khê muốn nói cái gì, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng:

- Được, chỉ cần tốt cho nương thân thì muội nghe lời huynh.

Thẩm Khê từng xem qua rất nhiều sách về nghề mộc, biết được đất nước của mình từ thời Chiến Quốc đã có bì nang dùng để luyện kim. Đầu năm Đông Hán, Nam Dương Thái thú Đỗ Thi đã thiết kế và chế tạo ra một loại quạt gió thủy lực dùng trong việc luyện kim, nhưng cái bễ được sử dụng trong các nhà bếp cũng phải đến khoảng giữa triều Thanh mới xuất hiện, đến thế kỷ mới vẫn có không ít hộ nông thôn sử dụng.

Thẩm Khê khá quen thuộc với cấu tạo cái bễ, lúc này đã có sẵn công cụ, hẳn không khỏi có chút ngứa nghề, muốn thử xem có làm ra được

không.

Thẩm Khê dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đến bảy tuổi, muốn sử dụng những dụng cụ này một cách bình thường thì có chút khó khăn, hơn nữa hẳn không có bản vẽ chế tác, chỉ có thể dựa vào trí nhớ để dựng khung.

Đáng tiếc thời gian quá eo hẹp, đợi đến khi Thẩm Khê tìm được mấy tấm ván gỗ, đang cân nhắc nên bắt đầu động thủ từ đâu thì Chu thị đã ra sân gọi hẳn và Lâm Đại đi ăn cơm.

Thẩm Khê tiếc nuối lắc lắc đầu, bỏ dụng cụ qua một bên. Chế tạo một cái bễ trong một khoảng thời gian ngắn xem ra là không có khả năng, nhưng hiện tại hẳn có nhiều thời gian, cứ từ từ làm cũng được.

Vào phòng rồi, Thẩm Khê thấy cơm trắng ngon lành, còn có thêm chút rau xanh nấu với dầu hạt cải thì không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Cơm canh đơn giản như vậy, ngay cả hòa thượng mấy trăm năm sau cũng không ăn, nhưng hiện tại đối với hẳn mà nói thì đây thật sự là mỹ thực.

Chu thị bưng đồ ăn lên, thấy Thẩm Khê muốn động đũa thì trách:

- Vào thành rồi là không còn quy củ gì nữa à? Cha con còn chưa về, chúng ta phải đợi... Một nhà nhất định phải đông đủ mới được ăn cơm.

Thẩm Khê rút tay về, vẻ mặt đau khổ nói:

- Mẹ, vậy con và Đại Nhi ra ngoài chơi một lát.

Chu thị lại nhíu mày:

- Rửa tay hết rồi còn ra ngoài làm gì, thật khiến người ta không bớt lo được. Thôi đi đi, lát nữa cha con về thì vào ăn cơm.

Nói xong, Chu thị lại vào bếp dọn dẹp, kế hoạch ban đầu của nàng là chỉ ở lại trong thành hai ba ngày rồi sẽ quay về thôn Đào Hoa, nhưng hiện

tại có chỗ dừng chân, nên tâm tư cũng thoải mái hơn.

Viện tử nhà gia chủ tặng cho không biết có thể ở được mấy ngày, nhưng chỉ cần đã vào ở là Chu thị liền xem nơi này như nhà của mình, cứ rảnh rỗi là lại muốn dọn dẹp một chút.

Thẩm Khê nhìn bóng lưng Chu thị, nhẹ nhàng thở dài:

- Mẹ mình thật đúng là hiền huệ!

Vốn cứ tưởng Thẩm Minh Quân đi xếp ngói không mất nhiều thời gian, nhưng đến tận khi đồ ăn trên bàn đã nguội cả rồi mà vẫn không thấy bóng dáng người đâu. Thẩm Khê ở trong phòng chứa đồ dùng cửa, búa và đinh hết cửa lại gõ rồi đập, hình dáng ban đầu của một cái bể dần dần hình thành.

Cũng nhờ vận khí không tệ, trong phòng chứa đồ có một cái thùng cũ nát có hình dáng rất giống cái bể, hẵn chỉ cần hoàn thiện kết cấu bên trong là được. Tuy pít-tông và van rất khó cố định, nhưng dù sao hẵn cũng có suy nghĩ và trí tuệ của người trưởng thành, từng tự tay lắp ráp bể đời nhà Thanh, cũng coi như là quen tay thạo việc.

Đợi đến khi Thẩm Khê lắp xong thì đã hơn một canh giờ trôi qua, Thẩm Minh Quân vẫn chưa về.

Thẩm Khê ôm thành quả lao động vào viện tử, vừa kéo tay hãm của cái bể, vừa thử xem có gió thoát ra ở nguồn gió hay không.

Bởi vì vẫn có chỗ hở, nên dù có gió thật nhưng lại không mạnh, có điều dùng để thổi trong bếp vẫn tốt hơn nhiều so với thổi bằng miệng bình thường.

Lâm Đại ban đầu còn giúp Thẩm Khê một tay, một lúc sau cảm thấy chuyện Thẩm Khê làm dường như không có liên quan gì đến bếp núc nên

chỉ khoanh tay đứng nhìn. Lúc Thấm Khê chạy thí nghiệm cái bễ, Lâm Đại đã đưa Chu thị vào trong viện tử.

- Nương, nương xem, không biết ca ca đang làm cái gì, chế tạo ra thứ cổ quái như thế.

Thấm Khê nghe thấy Lâm Đại mách lẻo từ xa.

Chu thị dặn dò:

- Nó nhỏ hơn con, con phải gọi nó là đệ đệ.

Ban đầu Chu thị cũng không nghĩ là chuyện gì lớn, nhưng vào đến sân, thấy nhi tử cầm búa đập đập gõ gõ một cái thùng gỗ, nghĩ nó lại quậy phá gì, liền nổi trận lôi đình quơ lấy cái chổi bên cạnh định đi qua đánh, người chưa vào mà đã nghe thấy tiếng:

- Nơi này là chủ nhà cấp cho cả nhà chúng ta ở tạm, đồ đạc trong nhà là thứ người có thể tùy tiện đụng vào hay sao? Xem lão nương có đánh chết người không!

Thấm Khê vội vàng đứng lên chạy ra mấy bước rồi mới quay đầu lại giải thích:

- Mẹ, thứ con làm là cái bễ, mẹ đừng có chưa hỏi căn nguyên đã đánh người chứ.

Chu thị cầm chổi, chỉ vào thùng gỗ thở hồng hộc:

- Vậy người nói xem đây là thứ gì?

Thấm Khê đi qua ôm cái bễ từ trên mặt đất lên, đi đến trước mặt Chu thị khoe:

- Con thấy mẹ ở trong bếp mặt đầy khói bụi, nên đã nghĩ liệu có thể làm một cái bể giúp mẹ thổi gió hay không, như vậy thì từ nay về sau mỗi khi cần nhóm lửa mẹ sẽ không cần phải dùng miệng thổi lửa mới cháy mạnh nữa, có thể giảm bớt rất nhiều thời gian.

Chu thị tuy vẫn muốn đánh Thẩm Khê, nhưng lại cảm thấy nhi tử có hiếu là chuyện tốt, nên vung chổi lên mà cũng không đánh nổi nữa.

- Đứa nhỏ ngốc, thứ mà người lớn còn không làm thì người làm cái gì? Còn không mau bỏ đồ đạc lại như cũ... Nếu chủ nhà nhìn thấy thì sao?

Thẩm Khê thấy lão nương không tức giận nữa thì bỏ cái bể xuống, cười khanh khách nói:

- Mẹ chưa dùng qua làm sao biết không dùng được? Con làm cho mẹ xem. Mẹ xem nè, kéo cái này, kéo rồi lại đẩy một lần... Mẹ nhìn chỗ này xem, có gió thổi ra này.

Chu thị vốn không tin nhi tử mình còn nhỏ tuổi thì có thể làm được cái gì, nhưng nhìn sang thấy Thẩm Khê làm vài động tác mà lỗ hồng bên cạnh quả nhiên có gió thổi ra, thổi bay không ít bụi trên mặt đất.

Đúng lúc này, cửa bên viện truyền đến tiếng nói chuyện, hóa ra là Thẩm Minh Quân làm xong việc đã về, đi cùng còn có Lưu quản gia lúc này đã đến.

Hai người vừa nói vừa đi vào, vừa lúc nhìn thấy Thẩm Khê đang ở bên này cặm cụi với cái bể của hắn.

Thẩm Minh Quân thấy thê nhi đều ở trong sân viện, liền vội vàng giới thiệu:

- Lưu quản gia, đây là nội tử của tôi, còn đây là nhi tử và dưỡng tước của nó... Sau này chúng tôi sống ở đây, còn phải nhờ Lưu quản gia chiếu cố

rồi!

Chu thị nghe được hai chữ “quản gia” liền hiểu ông già tướng mạo xấu xí trước mắt này chính là thượng cấp trực tiếp của trượng phu, liền khẩn trương đi lên hành lễ thỉnh an.

Lưu quản gia chỉ gật đầu “Ừ” một tiếng coi như là chào hỏi, ánh mắt lại đặt trên cái bễ đặt giữa sân, nhìn một lúc vẫn chưa nắm được trọng điểm, tò mò hỏi:

- Đây là thứ gì?

Chu thị khẩn trương trả lời:

- Thưa Lưu quản gia, tiểu nhi không hiểu chuyện, nghịch ngợm làm ra thứ gì đó tự gọi là cái bễ, có thể thổi gió trong bếp lò. Thiếp thân sẽ bảo nó phá đi rồi bỏ lại trong phòng.

Ánh mắt Lưu quản gia không rời khỏi cái bễ, khoát tay áo ngồi xõm xuống cẩn thận đánh giá một lượt, sau đó nhìn về phía Thẩm Khê:

- Thứ này dùng như thế nào?

Thẩm Khê vội vàng tiến lên thao tác, theo động tác kéo tay của hắn, có một luồng gió thoát ra ở cửa thổi gió.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

- Mới bây lớn thôi mà đã mưu ma chước quỷ đầy mình... Thứ này quá thật không tệ...

Đứng ngoài quan sát Thẩm Khê thao tác, đôi mắt Lưu quản gia tỏa sáng ngời ngời, mỉm cười khích lệ vài câu, rồi chợt sức nhớ tới cái gì, bèn hỏi: - Vật này nên lắp đặt thế nào đây? Đâu thế để ở miệng bếp được, thế thì làm sao thêm củi?

Thẩm Khê hồi đáp: - Chỉ cần sửa chữa bếp lại là được, ở bên cạnh mở thông một chỗ để đặt ống bễ, sau đó lắp kín xung quanh lại, như vậy chẳng phải dùng được rồi sao?

Ban đầu Lưu quản gia còn tỏ ra lơ đãng, nhưng sau khi nghe Thẩm Khê phân tích toàn bộ, sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc, đôi mày nhíu chặt, không biết đang băn khoăn điều gì.

Chu thị còn tưởng Lưu quản gia tức giận vì Thẩm Khê lảm mồm, rồi rít chen vào giải thích: - Lưu quản gia, con nít không hiểu chuyện, ngài đại nhân đại lượng, xin đừng so đo với nó.

Lúc này Lưu quản gia tựa hồ đã nghĩ thông suốt, tùm tùm cười, gật đầu nói với Chu thị: - Ta ngược lại cảm thấy lời nói của nhóc con này rất có đạo lý. Đối với đám hạ nhân chúng ta, chán ngán nhất là phải xuống bếp thổi lửa nấu cơm, nếu như món đồ này dùng được... Gọi là gì nhỉ, ồ đúng rồi, là cái bễ, cứ như vậy kéo dấy vài cái là lửa liền cháy rùng rục, thế thì đỡ hao bao nhiêu sức lực chứ?

Thẩm Minh Quân chẳng hiểu cái gì là dùng ít sức hay không dùng ít sức, y ở trong phủ là đũa ở, chủ yếu làm công việc lao động như bốc vác, xây dựng, sửa chữa... rất ít khi bị phân xuống phòng bếp, cứ coi như bị phái đi nhóm lửa thì một đại lão gia như y há để tâm đến chuyện bị lửa hun khói.

Lưu quản gia nói: - Thế này đi, Minh Quân, người dắt theo con trai người, đem thứ này đưa đến hậu viện trong phủ, ta sẽ gọi đám người thợ mộc Tôn tới để con trai người giải thích một lượt, nhân tiện xem coi có chỗ nào có thể cải tiến, đem cái ống bễ này lắp đặt ở phòng bếp thử xem. Để muội cứ yên tâm, nếu thứ này dùng tốt, ta sẽ phái người lắp cho bên viện đệ muội một cái.

Chu thị nghe mà hồ đồ.

Nàng chỉ biết con trai mình mới làm ra một vật gọi là ống bễ gì gì đó, nhưng cũng không cảm thấy có chỗ nào đặc biệt xuất chúng, ai ngờ Lưu quản gia, thượng cấp của trượng phu mình lại rất lấy làm thưởng thức, còn để con mình đi chỉ đạo những người thợ mộc lành nghề... Ai mà chịu nghe ý kiến của một đứa oắt con chứ?

Thẩm Minh Quân lại vô cùng hứng khởi, nói cho cùng Lưu quản gia giữ địa vị rất cao trong phủ, ngoài chủ tử ra thì lời nói của vị Lưu quản gia này cực kỳ có trọng lượng, thậm chí mấy vị tiểu thiếu gia ở hậu viện cũng không dám đắc tội Lưu quản gia.

Thẩm Minh Quân kích động đến nỗi bê cái ống bễ khiêng lên vai, rồi dắt tay con trai đi thẳng về phía hậu viện của gia chủ.

Lâm Đại vốn muốn cáo trạng với Chu thị, muốn ngăn Thẩm Khê quấy rối, nhưng khi tận mắt chứng kiến người lớn ai nấy đều tán thưởng món đồ mà Thẩm Khê làm ra, Lâm Đại cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, cô bé tò mò cũng muốn chạy theo xem đến cùng nhưng lại bị Chu thị kéo lại, dạy dỗ: -

Con gái con đứa, chớ ham náo nhiệt. Con đói bụng thì đi ăn tạm chút gì đó lót bụng đi.

Thật ra Chu thị cũng rất muốn cùng đi xem, nhưng nàng biết phận đàn bà không có tư cách tham gia vào chuyện của cánh đàn ông, chỉ đành an tĩnh chờ tin tức.

Lúc này Thẩm Khê lại cảm thấy rất bức bối, tuy bề ngoài của hắn là của một đứa bé, nhưng hắn rất bất mãn khi bị người ta coi thành một thằng nhãi ranh bướng bỉnh, ngây ngô. Thẩm Minh Quân cứ khư khư nắm lấy tay hắn, như thế sợ hắn đi theo thôi cũng có thể lạc mất vậy.

Vương gia không hồ là một trong những số ít đại địa chủ của Ninh Hóa, nhà cửa lớn hơn rất nhiều so với lão trạch của Thẩm gia ở thôn Đào Hoa, ra khỏi hoa viên là bước vào những dãy hành lang gấp khúc, ngoằn ngoèo uốn lượn theo những ban công, những sân viện nối tiếp nhau, vòng vèo vòng vèo, vô số những lối rẽ ngoặt làm cho Thẩm Khê muốn hoa cả mắt.

Vất vả một hồi mới đến hậu viện, Lưu quản gia lên tiếng nói với những người đang thu dọn mái ngói vỡ vụn trên mặt đất: - Các người đi gọi thợ mộc Tôn đến đây cho ta, gọi đám lão Hà nữa, ta có chuyện muốn nói.

Chốc lát sau, một người đàn ông trung niên mặt tròn tròn chừng bốn mươi tuổi mang theo một thiếu niên mười mấy tuổi đi tới. Thẩm Khê phỏng đoán người đàn ông trước mắt mình hẳn là thợ mộc Tôn trong miệng Lưu quản gia, còn thiếu niên chắc là đồ đệ của ông. Sau đó lại có một tốp người đến, tất cả đều là đứa ở trong phủ, cùng một thân phận, địa vị với Thẩm Minh Quân.

Lưu quản gia bảo mấy người tới gần cái ống bể, rồi tự mình mô phạm một phen, ngay cả thợ mộc Tôn, một người sống cả đời làm mộc, tự cho là tay nghề cao siêu cũng phải ghen hợm mà nhìn trân trối.

Thợ mộc Tôn tò mò hỏi: - Lưu quản gia, ngài muốn làm cái gì vậy?

Lưu quản gia đánh mặt, liếc thợ mộc Tôn một cái: - Đám các người già đầu rồi mà sao làm việc còn không bằng một thằng nhóc con? Ta đã cố tình mang thứ này đến, miêu tả cho các người xem cách vận hành của nó thì tất nhiên là vì ta muốn các người y theo mẫu này mà chế tạo rồi. Các người có chỗ nào không hiểu thì hãy thỉnh giáo vị... tiểu lang Thẩm gia này đi, để cậu ta giải thích cho các người nghe.

Thợ mộc Tôn vốn tưởng rằng cái ống bễ này có lai lịch không tầm thường, chờ khi Lưu quản gia nói nghe theo sự hướng dẫn của Thẩm Khê thì không khỏi sửng sốt hỏi han: - Cái hòm gỗ này là do ranh con này tạo nên sao?

Lưu quản gia nói: - Tài năng không phụ thuộc vào tuổi tác, ông không nên coi thường người ta.

Dưới sự giám sát của Lưu quản gia, mọi người xung quanh bắt đầu mài mò cái ống bễ. Có sự tham gia của các thợ khéo, lần này cái bễ không còn dùng một chiếc rương thủng lỗ chỗ và mấy thứ vật liệu mục nát miễn cưỡng chắp vá lại, mà là dùng gỗ tốt, vật liệu tốt với sự gia công khéo léo chế thành. Thẩm Khê tuy tuổi còn nhỏ, nhưng được sự mớm lời của Lưu quản gia, hẳn đã trở thành lão sư của các vị thợ lành nghề này.

Một cái bễ nhanh chóng được chế tạo, vì được bịt kín kỹ nên hiệu quả so với trước tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Lưu quản gia đích thân nghiệm chứng, cười gật đầu: - Tốt lắm, đi, trước tiên chúng ta hãy đục mở lò bếp, lão Hà là thợ xây, chuyện lò bếp liên giao cho người.

Lão Hà là một người đàn ông cao gầy, tuổi quá ba mươi, đang chăm chú đứng bên quan sát, bỗng nhiên nghe tên mình bị chỉ đích danh, bèn

cười rộ lên và đáp: - Được, vậy phiền Lưu quản gia và tiểu lang Thẩm gia xem giùm nhé.

Lão Hà phấn chấn đi đục nhà bếp, sau đó mấy người khác bê cái bể lên, rồi lại đắp lại lò bếp.

Sau khi lắp ráp xong đâu đấy, mọi người đều đã mệt nhoài.

Lưu quản gia phát giác mấy đứa nha hoàn sai vặt và đám gia đình ở hậu viện đều đã chạy tới xem náo nhiệt, sắc mặt liền trở nên nghiêm nghị, cứng rắn khiển trách, quát mắng: - Còn trơ như phỗng ở đó làm gì? Không mau chóng đi nhóm lửa đi, xem thử có dùng tốt không chứ?

Lưu quản gia dù sao cũng là quản sự một phủ, lời của ông ta chính là mệnh lệnh, lập tức có người châm lửa nhóm củi thổi cơm. Chờ bắt lửa rồi, bắt đầu kéo cái bể, cùng với cử động kéo đẩy ống bể, ngọn lửa nhanh chóng bùng lên, người đứng vây xem trợn to hai mắt, ngay tức thì trên mặt ai nấy đều tươi cười vui vẻ.

Lưu quản gia mừng rỡ: - Trước giờ các người luôn viện đủ cớ để không phải đến phòng bếp làm việc, chờ ta lắp đặt ống bể cho tất cả các phòng bếp rồi, để coi các người còn ai dám kiêu có rảnh rồi.

Xung quanh lập tức có người lên tiếng tâng bốc: - Đúng là chỉ có Lưu quản gia thương cảm cho đám hạ nhân chúng ta.

Thẩm Khê “công thành” xong liền thoái lui, tuy hãnh mới chính là đại công thần, nhưng điểm chú trọng của sự kiện này không còn đặt trên người hãnh nữa. Thực tế bọn người thợ mộc Tôn đều hiểu nguyên lý của cái bể, dù sao thứ này cũng đã được phát minh từ thời kỳ Xuân Thu rồi, vào thời Đường Tống đã có cái bể dạng hai tay đút, tuy nhiên chỉ được vận dụng trong công nghiệp tinh luyện kim loại, cơ bản chưa từng có ai nghĩ đến dùng cho gia đình, Thẩm Khê chẳng qua là chọc thủng tầng cửa sổ này thôi.

Trở về sân gặp lại Chu thị, Chu thị lập tức lôi kéo Thẩm Khê hỏi han lung tung nọ kia, Thẩm Khê chỉ đành khoanh tay than thở: - Mấy người lớn đó, lúc làm cái bẽ thì rậm rắp hỏi con hướng dẫn, chờ khi xong xuôi thì liền gạt con sang một bên.

Chu thị nghe vậy tỏ ra bất mãn: - Không thể tin mấy người đó lại là hạng qua cầu rút ván như vậy... Đúng rồi, cha con đâu?

- Cha con theo Lưu quản gia đi gặp viên ngoại lão gia rồi, Lưu quản gia khen ngợi chúng ta làm rất tốt nên mang cha đi xin thưởng, có lẽ cũng có thể tăng thêm tiền lương hàng tháng.

Sự bất mãn vừa rồi của Chu thị lập tức tan thành mây khói, tủm tỉm cười nói: - Vậy là tốt rồi, coi ra cũng phải có ưu đãi chứ.

Mãi đến khi màn đêm buông xuống, cũng không thấy bóng dáng của Thẩm Minh Quân và Lưu quản gia đâu. Ngọn đèn dầu thấp sáng, rọi lên bốn bên vách tường một quầng sáng nhàn nhạt, Chu thị không khỏi nổi lên lo lắng, dựa cửa chờ trượng phu.

Thẩm Khê bĩu môi: - Mẹ cần gì phải lo, chẳng lẽ cha có thể đem hai mẹ con chúng ta vứt bỏ hay sao?

Chu thị giơ ngón tay đẩy đầu Thẩm Khê một cái, mắng: - Tiểu tử thói chẳng biết nói lời hay ý đẹp gì, lão nương thấy Lưu quản gia nói đúng rồi đó, cái tên nhân tiểu quý đại người lắm mưu ma chước quỷ, đáng ăn đòn.

Đợi một lát sau, rốt cục cũng nghe tiếng cửa sân mở ra, Chu thị vội vàng chạy ra nghênh đón. Thẩm Minh Quân với thần thái sáng láng đi đến, trên tay cầm theo hai cân thịt heo, vừa vào cửa liền hô: - Đây là gia chủ thưởng cho chúng ta đấy, hồi sáng Trịnh đồ tể cho người đưa tới đó, còn rất tươi ngon, mau mau chuẩn bị...

Chu thị lộ vẻ thất vọng: - Ngốc tiểu tử làm ra món đồ tốt vậy mà gia chủ chỉ thưởng ít thế thôi ư?

Thẩm Minh Quân nói:

- Nương tử, gia chủ dầu thế nào chẳng nữa cũng là cha mẹ cơm áo của ta, sao có thể làm ra chuyện vong ân phụ nghĩa? Viên ngoại lão gia đã nói, mẹ con hai người từ nông thôn lên đây, hẳn là muốn ở lại trong thành một thời gian... Tiểu viện này tạm thời cho chúng ta sử dụng đó, chẳng phải rất tốt sao?

Chu thị lúc này mới giãn hàng mày, trên mặt hiện nét tươi cười.

Chu thị nói: - Thiếp mang thịt heo đi hầm ngay đây, phải “mài răng” một bữa mới được.

Thẩm Minh Quân cười nói: - Do nàng quyết định hết.

Chu thị vui vẻ mang thịt heo đi vào phòng bếp, Thẩm Minh Quân tới gần vỗ về đầu Thẩm Khê, khích lệ nói: - Nhóc con bản lĩnh lắm, cho cha hãnh diện một phen, viên ngoại lão gia khen con thông minh lanh lợi, tương lai nhất định có tiền đồ.Ồ, đúng rồi, sau này con lại nảy ra “mưu mô chước quỷ” gì nữa thì nhớ nói cha nghe, biết đâu chừng làm gia chủ cao hứng còn được thưởng nhiều thứ tốt.

Thẩm Khê chỉ mỉm cười, trong lòng lại âm u bao nhiêu.

Chuyện quá rõ ràng rồi, việc chế tác cái bể công lao lớn nhất đều ghi nhận trên người Lưu quản gia, may mà ông ta cũng không độc tài đoạt hết toàn bộ công lao, tuy nhiên nhà mình cũng chẳng lấy được bao nhiêu lợi ích thực tế, quá lắm chỉ đổi được hai cân thịt heo, được một bữa ăn mặn.

Cả nhà hợp lại ăn cơm tối, không khí vui vẻ tràn ngập. Vốn một nhà ba người, giờ lại đột nhiên tăng thêm một miệng ăn. Chu thị và Thẩm Minh

Quân xa cách lâu ngày gặp lại, cái gọi là “tiểu biệt thăng tân hôn”, trên mặt Chu thị tăng thêm nét dịu dàng của nữ nhân, mỗi cái nhăn mày mỗi một nụ cười đều nồng đượm nhu tình mật ý.

Dùng xong cơm tối, Chu thị thu dọn chén đĩa, quay sang nói với Thẩm Khê: - Sắc trời muộn lắm rồi, dầu thắp cũng phải tiết kiệm, cây trầu quý lắm đó. Hai đứa nhỏ các con ngủ ở phòng bên cạnh đi, mẹ đã sửa soạn xong xuôi cho hai con rồi, buổi tối cũng đừng tùy tiện ra ngoài.

Lâm Đại mở to đôi mắt tròn trĩnh trông mong nhìn Chu thị, rõ ràng là muốn ngủ chung với người mẹ mới quen này, cô bé quyền luyến Chu thị nhiều lắm, hơn xa so với Thẩm Khê.

Mà Thẩm Khê rất hiểu “lý lẽ”, Chu thị lặn lội đường xa lên trấn thăm trượng phu, vợ chồng gặp lại khó tránh củi khô bốc lửa, đâu thể để hai đứa nhỏ bọn họ ở lại quấy rối chứ?

Thẩm Minh Quân cũng toát ra chút uy nghi của phụ thân: - Mẹ nói đúng đó, con mau dẫn Đại Nhi qua phòng bên cạnh đi. Ở ngoài có chậu gỗ, đem tới chum nước múc nước rửa mặt rồi ngủ.

Lâm Đại nhìn nhìn Thẩm Khê, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, hiển nhiên chẳng hề tình nguyện ngủ chung với Thẩm Khê.

Chờ Thẩm Khê và Lâm Đại tới đông sương phòng bên cạnh rồi mới phát hiện phòng tuy lớn nhưng chiếc giường lại bé đến thương cảm, dài rộng cũng chưa tới một thước năm, bên trên ván gỗ đơn giản trải một lớp chiếu mỏng, nếu là một người đàn ông cao lớn nằm lên sẽ rất khó duỗi hết tay chân, xem ra cái giường này chỉ là nhất thời kéo tới góp cho đủ số thôi.

Chu thị đi theo vào chuẩn bị giường chiếu, trải lên đệm chăn xong, rồi cầm ngọn đèn đi ra, tới cửa thì quay đầu lại dặn dò: - Mẹ chốt cửa bên ngoài lại, tối có buồn tiểu thì lấy cái bô dưới giường.

Thẩm Khê hỏi: - Đại tiện thì làm sao ạ?

Chu thị mắng: - Tiểu tử thối suốt ngày chỉ biết đái ỉa... Được rồi, mẹ không khóa cửa bên ngoài, các con tự chốt cửa bên trong đi, tuy nhiên buổi tối không được tự ý mở cửa đâu đấy, chỗ nhà xí tối lắm, lúc đi nhớ cẩn thận.

Sau đó Chu thị đóng cửa lại, ánh sáng theo ngọn đèn rời xa, trong phòng lập tức trở nên tối mịt, qua hồi lâu mắt Thẩm Khê mới dần thích ứng, mơ hồ thấy được bóng dáng của đồ vật chung quanh.

Lâm Đại chốt cửa lại, trở về đứng bên giường, nhìn cái giường nhỏ xíu mà không muốn lên nằm.

Thẩm Khê thấy thú vị, bèn lên tiếng trêu chọc: - Nếu không muốn ngủ trên giường, có thể trải đệm chần trên đất nằm, dĩ nhiên với điều kiện muội muội không sợ ngày mai bị mẹ trách phạt.

Lâm Đại có chút nóng nảy nói: - Nên là ca ca ngủ trên đất mới đúng, chúng ta... Chúng ta không thể ngủ chung trên giường đâu.

Thẩm Khê bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ tiểu cô nương này mới có chín tuổi đã biết khái niệm “nam nữ thụ thụ bất thân”. Nhưng vấn đề là, dù hãn có cái “tâm” kia thì với thân thể bảy tuổi của hãn cũng đâu thể làm ra loại chuyện vô lễ gì vượt giới hạn chứ?

Thẩm Khê bò lên giường, lăn thân người đến bên sườn trong, quay đầu vào vách tường, nhắm mắt lại, miệng lầm bầm: - Rốt cuộc có muốn ngủ hay không, không thì muội lên ghế ngồi ngủ đi, để coi ngày mai ai bị cảm lạnh.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Hạ Chủ Bộ

Lâm Đại chung quy cũng chỉ là một tiểu nha đầu.

Coi như nàng tính tình ngang ngược, nhưng cũng không thể nhận ra được rút cục là nam và nữ có cái gì khác biệt, bôn ba ngoài đường suốt cả một ngày thực sự rất là mệt mỏi, chỉ đành nhắm nhện mà bò trên giường, nhắc chân lên mới phát hiện chỉ có vền vền một cái chần, chỉ biết bấu môi nằm xuống bên cạnh Thẩm Khê sau đó đắp kín.

Thẩm Khê tuy tự cho rằng bản thân tâm lý thành thực, nhưng khi ngủ cùng tiểu nha đầu kia, lại còn là nàng dâu Chu Thị đích thân nuôi dưỡng cho hẳn, trong lòng cũng không khỏi hơi khác thường.

Nhưng ban ngày ngồi xe bò mọi người gần như muốn điên lên rồi, đến nơi lại phải chế tạo cái bể, mệt nhọc không chịu nổi, bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Một đêm trôi qua rất yên tĩnh.

Thẩm Khê nửa đêm tỉnh dậy, Lâm Đại cuộn tròn người lại co quắp thành một cục, trên người đắp có một góc chần nên lạnh, cả người run bần lên. Thẩm Khê lắc lắc đầu, kéo mền đắp kín người cho cô bé, lúc này mới ngủ thật say.

Sáng sớm ngày thứ hai Thẩm Khê mở mắt ra, mặt trời đã lên cao, Lâm Đại đã sớm rời giường, đang ở trong sân bên cạnh giếng cổ, cùng Chu Thị giặt quần áo.

Thẩm Khê mân mê liếc mắt ra khỏi phòng.

Chu Thị đang phơi quần áo, quan sát hần vài lần rồi nói:

- Tiểu tử thối lại ngủ nướng, chỉ có Đại Nhi hiểu rõ lòng của nương, người là nam tử hán phải học tập con bé đó.

Lâm Đại khẽ hừ một tiếng, đắc ý cười với Thẩm Khê, lại diều võ dương oai chớp mắt vài cái, ngoài miệng lại nhu thuận nói: - Nương thân đã thu nhận và giúp đỡ Đại Nhi, Đại Nhi giúp nương thân làm vài chuyện cũng là việc nên làm.

Chu Thị thích thú nói: - Nương thân thật ra không có nữ lòng nào phụ trái tim bé nhỏ này, về sau nương thân sẽ đối đãi với con như con gái, còn tên tiểu tử kia cho ra rìa.

Thẩm Khê bị bẽ mặt, đành phải đứng ở giếng cổ vừa nhìn hai người phụ nữ một lớn một nhỏ bần bịu.

Chu Thị vừa treo quần áo vừa nói: - Tiểu tử thối đói bụng không? Trong bếp có ít cháo, con vào uống đi... Hôm nay đúng lúc trong thành là ngày khư nhật, nương sẽ dẫn hai con đi dạo.

Lâm Đại nghe xong rất vui vẻ, Thẩm Khê lại làm ra vẻ hờ hững.

Khư nhật là thời gian tụ tập họp chợ của các miền phía Nam - Tương, Cán, Mân, Việt, Quế... Mỗi trấn chia nhau ra mở chợ vào các ngày đan xen như một bốn bảy, hai năm tám, ba sáu chín. Nếu hai trấn tiếp giáp nhau sẽ cùng mở chợ suốt một ngày đêm, chứ không luân phiên, nhờ vậy cả hai bên đều có cơ hội giao dịch buôn bán. Mọi người có nhu cầu gì, thông thường đều sẽ thừa dịp khư nhật mà thu mua.

Thẩm Khê thật cẩn thận hỏi: - Mẹ, khi nào thì chúng ta trở về Đào Hoa Thôn.

Chu Thị nói: - Lúc mới rời thôn có người nói muốn ở lại luôn trong thành, như thế nào mới một ngày đã rùm beng ầm ỹ muốn đi về rồi hả? Tiểu tử thôi, có phải con chỉ quen với kiểu lỗ mãng ở nông thôn, nay tới thành thị lại không quen... Tuy nhiên mẹ và cha con đã thỏa luận rồi, nếu chủ nhà không ngại cho chúng ta ở lâu, vậy dứt khoát là ở lại ít ngày. Dù sao trong nhà cũng xong chuyện đồng áng rồi, giờ việc không nhiều mà cũng không ít, khi nào đến mùa thu hoạch về là vừa.

Thẩm Khê có chút hoài nghi hỏi han: - Tổ mẫu sẽ đồng ý sao?

Chu Thị cười cười nói: - Mẹ bảo cha con tìm người viết thư báo tin về, lão thái thái cho dù không đồng ý thì đã sao, chẳng lẽ sẽ phái người đến trói chúng ta mang đi? Tiểu tử con hãy an tâm mà ở lại chỗ này đi. Không cần phải nhìn mặt người khác để sống, cứ tự do tự tại, còn có nha đầu Đại Nhi láu lỉnh thông minh, cuộc sống cứ trải qua như vậy không tốt sao?

Thẩm Khê gật gật đầu không nói gì nữa.

Hắn ban đầu vốn cũng muốn lưu lại ở trong thành, tuy rằng lúc này thị trấn Ninh Hóa so với các thị trấn lớn sau này kém hơn rất nhiều, nhưng vì đây là địa phương mà khách vãng lai từ Phúc Kiến đến Giang Tây thường xuyên lui tới, nên cơ hội so với sơn thôn nhiều hơn.

Quan trọng nhất là muốn đi học thì nhất định phải ở lại thị trấn.

Nếm qua điểm tâm, Chu Thị mang theo Thẩm Khê và Lâm Đại đi ra ngoài, dọc theo đường đi Chu Thị trên mặt đều đầy vẻ tươi cười, còn nói mua quần áo mới, còn nói cho hai người mua quà ăn vặt cho đỡ thèm.

Thẩm Khê nghĩ thầm rằng hắn là tối hôm qua cha đem ít bạc vụn tích được đều cho Chu Thị, Chu Thị trong tay có tiền mới có tâm tư đi ra ngoài mua sắm, bằng không Chu Thị vốn dĩ tiết kiệm chắc chắn là sẽ không tiêu xài phung phí.

- Nhìn xem chất vải này có được không?

Chu Thị mang theo hai người dừng chân trước một hàng bán vải bố ven đường, không ngừng mà so sánh hai vóc vải màu sắc tựa hồ nhau, dường như khó mà phân biệt được.

Trên bãi đá phía đối diện lúc này có một đoàn xiếc đang biểu diễn nườm kiêu, phun lửa đều là tuyệt kỹ, Lâm Đại xem không chớp mắt. Trưởng thành sớm nên Thẩm Khê đối với những màn khoe lừa người cảm thấy không hề hứng thú, ngẩng đầu nhìn Chu Thị nói: - Mẹ, chất vải này nhìn cũng được, nhưng mẹ mặc vào có phải lòe loẹt quá không?

Chu Thị mắng: - Tiểu tử thối, con trước khi vào thành còn nói sẽ giúp mẹ xem cách ăn mặc, như thế nào mà vào thành lại ăn nói ử rử thế hả? Tuy nhiên mẹ mua cũng không phải cho mình, mẹ muốn may hai bộ xiêm y cho Đại Nhi. Phía trước đều là những hiệu may sẵn, chất vải liệu có tốt không?

- Ta vào thành như thế nào cũng không thể ăn mặc khó coi được, coi như bản thân không cần quan tâm, còn sợ khiến cho chủ nhà mất thể diện đây này.

Thẩm Khê nhún nhún vai, không nói cái gì nữa.

Chu Thị mua hết hơn một trăm văn, mua được năm thước vải bố, sau đó ba người tới tiệm quần áo, để cho thợ may đo người của Đại Nhi. Chu Thị đối với bản thân thì hà khắc, nhưng lại không chút tiếc tiền mua vải tốt may thành quần áo cho Lâm Đại. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lâm Đại tràn đầy cảm kích, đối với Chu Thị khi nói chuyện càng thêm khéo léo.

Y phục nhanh nhất cũng phải hai ngày mới có thể làm xong, từ tiệm may ra ngoài, Chu Thị lại mua một ít gạo cần thiết mang về... Tuy rằng thoát nhìn không thấy Chu Thị khỏe mạnh, nhưng dù sao trong thôn đã quen với việc nhà nông, nâng xách túi gạo căn bản không tốn công sức.

Về đến nhà đã là giữa trưa, ngay khi Chu Thị chuẩn bị làm cơm trưa, Thấm Minh Quân vội vàng trở về, liền lôi Thấm Khê ra ngoài.

- Phu quân, chàng mang con đi đâu vậy hả? – Chu Thị khẩn trương đuổi theo sau hỏi.

Thấm Minh Quân nói: - Chủ nhà bên kia đến đây mời khách, bảo là muốn gặp tiểu lang nhà mình, Lưu quản gia bảo ta dẫn nó qua đó... Nàng không cần lo lắng, cứ nấu cơm đi, nếu cơm nước xong xuôi mà chúng ta còn chưa trở lại, thì cứ ăn trước đi.

Thấm Khê bị Thấm Minh Quân lôi kéo đi vào hậu viện của Vương phủ.

Trong sân đã có bốn năm người, tất cả đều mặc tơ lụa đẹp tươi, hiển nhiên thân phận địa vị không hề thấp.

Đứng đầu là một người đàn ông trung niên bụng phệ có khuôn mặt tròn, thân mặc áo lụa hoa ô vuông đang ghé tới bàn bạc gì đó.

Theo sau, mấy người tiến vào phòng bếp.

Những người này hiển nhiên đều tập trung vào vị lão tiên sinh đi ở giữa có vóc dáng tầm trung, không cao không thấp, ý chí quắc thước, lão chỉ vuốt râu, không nói gì, cũng không nhìn ra lão nghĩ gì, chỉ nghe thấy điệu cười khanh khách, mà hôm qua Lưu quản gia cao cao tại thượng giờ lại đang còng lưng cúi người, mô phạm cách sử dụng ống bễ, lộ ra vẻ cực kỳ hèn mọn.

- Hóa ra là đến để xem cái bễ đó.

Thấm Khê nhỏ giọng lầu bầu một câu.

Hắn đi theo Thấm Minh Quân tới nơi thì bị vài tên gia đình ngăn cản, chỉ có thể đứng ở bên người cha, nhìn ra phòng bếp ở phía xa.

Chờ Lưu quản gia biểu diễn xong xuôi, lão tiên sinh gật đầu khen ngợi: - Tâm tư quả thật khéo léo, không nghĩ tới cái bễ lò rèn lại có thể sử dụng ở nhà.

Thợ mộc Tôn tỏ vẻ ra oai đi lên trước, Lưu quản gia lại rút về sau, lão tiên sinh hỏi: - Là người nghĩ ra cách đem ống bễ lắp đặt bên bếp lò đấy sao?

Thợ mộc Tôn khẩn trương thi lễ, giải thích nói: - Việc này không phải là ý tưởng của tiểu nhân, mà là người khác đấy ạ.

- Há? Vậy lão hủ thật muốn gặp mặt một lần... Là người ở đâu, có mời đến không? – Lão tiên sinh đi ra phòng bếp quan sát mọi người, nhưng không thấy có nhân vật nào đặc biệt.

Lúc này Lưu quản gia mới đi ra vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Thấm Minh Quân mang theo Thấm Khê tiến lên.

Thấm Minh Quân cúi đầu thưa: - Vị lão gia này, tiểu nhi nhà tôi không hiểu chuyện, đùa nghịch lung tung mà ra cái bễ thôi, chỉ sợ làm bẩn mắt xanh của lão gia ngài.

Thấm Khê đi lên trước cũng hành lễ.

Lão tiên sinh nhìn thấy Thấm Khê là một nhóc con miệng còn hôi sữa, trên mặt mang đầy vẻ kinh ngạc, lão chỉ chỉ Thấm Khê, quay sang nhìn lại Lưu quản gia bên cạnh: - Không phải là tiểu công tử này chứ?

Lưu quản gia trả lời: - Chính là cậu nhỏ này... Hôm qua lão nô đi qua nhà cậu ta, thấy cậu đang ở trong sân nghịch vật gì đó, hỏi trên dưới mới biết được vật này là dùng để thổi lửa trong phòng bếp, nhất thời cảm thấy

hiếu kỳ, liền để thợ mộc trong nhà thử làm một cái. Ai ngờ lại dùng tốt như vậy.

Lúc này người trung niên mập mạp mặc áo hoa ô vuông tơ lụa cũng từ trong phòng bếp đi ra, Thẩm Minh Quân khẩn trương vỗ vỗ cái đầu của đứa con, nhắc nhở: - Đây là lão gia, mau mau dập đầu.

Người trung niên mập mạp cười khoát tay: - Không cần, hậu duệ đời sau đúng là tài nghệ khéo léo, đây đúng là phúc của Vương phủ... Hiện giờ ngay cả Hạ chủ bộ của huyện nha cũng tự mình sang đây xem, coi như là cho Vương gia ta tăng thêm hào quang. Minh Quân, người có thể sinh ra đứa con quý hóa quá!

Thẩm Minh Quân cúi đầu bồi cười: - Là lão gia ngài có cách dạy bảo.

Thẩm Khê thế mới biết được hóa ra lão tiên sinh này là huyện nha Chủ bộ.

Nhắc tới Chủ bộ, chính là nhân vật số ba trong huyện nha gần với Huyện lệnh và Huyện thừa, bình thường là chính cửu phẩm hoặc là tòng cửu phẩm, phụ tá huyện lệnh quản lý trông coi lương thực, công tác tuần bố. Nhưng cũng có những huyện nhỏ không thiết lập chức vụ Huyện thừa và Chủ bộ, chỉ vẹn vẹn có Điển sứ, quan viên dưới quyền Tri huyện. Điển sứ chưởng quản chức trách truy bắt, coi quản ngục tù, đồng thời lưu trữ, xuất nạp hồ sơ.

Tuy nhiên, Chủ bộ mặc dù cũng có quan phẩm, nhưng nói cho cùng vẫn phải dựa hơi Huyện lệnh, nếu không Tri huyện chỉ cần đem sự vụ phân công cấp Huyện thừa và Điển sứ, như vậy Chủ bộ sẽ không có công tác và do vậy không thu được chỗ tốt gì, mà một khi xảy ra sự tình gì còn phải chịu trách nhiệm.

Tuy rằng Chủ bộ huyện Ninh Hóa chỉ là chức tiểu quan tòng cửu phẩm, nhưng ở trong huyện thành này vẫn thuộc loại người cao cao tại

thượng. Chử Quan hai cái cửa, ngay cả thân sĩ không có công danh che chở đều phải ngửa đầu xu nịnh, chớ nói chi là những thương nhân địa vị thấp kia.

Hạ chủ bộ gật đầu cười, hỏi: - Nhóc con, cậu làm thế nào mà nghĩ ra ý tưởng lắp đặt ống bể vào bếp lò trong nhà hả?

Thẩm Khê còn chưa kịp mở miệng, Lưu quản gia đã thúc giục nói: - Tiểu tử, Hạ chủ bộ hỏi người đó, mau mau nói đi.

Thẩm Minh Quân bèn lên tiếng: - Chủ bộ lão gia, có thể là tiểu nhi nhà tôi có chút sợ người lạ.

Thẩm Khê lại nói: - Cháu không biết cái bể lò rèn là dạng gì hết, cái này hoàn toàn là do chính cháu nghĩ ra được... Cháu chỉ là muốn làm ra công cụ để mẹ dùng thôi, thấy mẹ mỗi lần dùng nhà bếp đều phải thổi lửa rất vất vả, nên cháu muốn giúp mẹ tiết kiệm một chút khí lực.

Một câu trúng đích, Hạ chủ bộ không ngừng gật đầu.

Ở thời đại này, người làm nghề thủ công cho dù có thạo nghề cỡ nào thì chung quy vẫn bị coi là nghề đê tiện, không trèo lên được mặt bàn, duy có người đọc sách mới là kiêu ngạo! Mà Nho gia lấy hiếu làm đầu, Thẩm Khê cố ý biểu hiện hành động của mình xuất phát từ đạo hiếu, chính là muốn gây được thiện cảm với Hạ chủ bộ.

Quả nhiên, Hạ chủ bộ đầy mặt cười là vẻ khen ngợi: - Chẳng những là trẻ nhỏ thông minh, còn rất hiếu thuận, tiền đồ không thể lường trước được... Có đi học lớp vỡ lòng không?

Thẩm Minh Quân cung kính trả lời:

- Khởi bẩm lão gia, tiểu nhi nhà tôi tính theo tuổi mụ mới lên bảy tuổi còn chưa có nhập học.

Tên mập bên cạnh Hạ chủ bộ nói: - Chủ bộ đại nhân, người không thể coi thường người một nhà này, Đại bá phụ của nhóc con này chính là Lãm sinh ở huyện ta đấy, Thấm gia cũng coi là thư hương môn đệ.

Hạ chủ bộ ngẫm nghĩ một chút, chợt nói: - Thấm gia, chẳng lẽ là... con cháu đời sau của Trung trực công Thấm Đồng Tri trước kia?

Không chờ câu xác nhận của người đàn ông mập, Hạ chủ bộ đã thở dài nói: - Trung trực công năm đó ở Đình Châu phủ là nhân vật có tiếng tăm lừng lẫy, lại không ngờ hậu nhân của Thấm gia trở nên nghèo túng tới nông nỗi phải tới quý phủ làm công.

- Tiểu tử này có trí tuệ như thế, chậm trễ không được, tốt nhất nếu có thể thì hãy cho hẳn sớm ngày vỡ lòng đọc sách, tương lai có thể thành tựu công danh, kế thừa y bát của Trung trực công.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Đường Ở Nơi Nào

Thẩm Khê không nghĩ tới Hạ chủ bộ không ngờ lại biết tên thụy của thái tổ phụ của mình.

Tuy nhiên, Hạ chủ bộ này là nhân vật số ba của huyện nha, đối với ghi chép và người nổi tiếng trong huyện hiểu rất rõ, cũng là người hiểu rõ đạo làm quan. Mỗi quan viên mới đến nhậm chức, trước tiên phải tìm hiểu các bản ghi và cơ cấu thế lực ở địa phương. Từ đó mới thi hành biện pháp chính trị thích hợp, không đến mức khắp nơi bị người khống chế.

Sau khi Hạ chủ bộ và lão gia chủ nói chuyện, cũng không chú ý tới phụ tử Thẩm Khê. Bọn họ dù sao cũng là tôi tớ, cho dù được Hạ chủ bộ nói một câu về tổ tiên Thẩm gia, những người khác cũng chưa đem phụ tử hai người để vào mắt.

Thẩm Khê ở bên cạnh nghe một chút đối thoại của bọn họ, hóa ra Công bộ đô thủy lang trung Thanh Lại ti của triều đình muốn đến Đình Châu đốc thúc việc cải tạo thủy lợi, ở lại huyện Ninh Hóa hai tháng.

Công bộ lang trung của triều đình nhà Minh chính là quan ngũ phẩm, tri huyện Ninh Hóa chỉ là thất phẩm. Bốn huyện Hàn huyện lệnh muốn bợ đỡ quan trên, cho nên phải ở phương diện tiếp đãi bỏ nhiều công sức. Dựa theo lời Hạ chủ bộ nói, muốn ở huyện thành chuẩn bị tốt nhà cửa cho vị Công bộ lang trung họ Lâm, chiếu cố thật tốt trong sinh hoạt.

Lão gia chủ Vương Xương Nhiếp cùng Hạ chủ bộ là chỗ quen biết đã lâu. Tri huyện đem chuyện tiếp đãi giao cho Hạ chủ bộ toàn quyền xử lý, ở

bờ sông thành nam đã chuẩn bị một tòa tiểu viện bốn mặt sân, hiện tại cần Hạ chủ bộ để tâm là phương diện tô tử và bài trí cho tiểu viện.

Hạ chủ bộ từ trong miệng Vương Xương Nhiếp biết được sự tình cái bể, liền lại đây nhìn tận mắt, muốn cho Công bộ lang trung trong lúc ở Ninh Hóa được thêm thoải mái. Nhưng đây không phải là nguyên nhân chủ yếu Hạ chủ bộ đến Vương gia, lần này đến thăm chủ yếu là muốn Vương gia ra một khoản tiền, để quan phủ phía trên chỉ bỏ ra một khoản ít thậm chí kiếm được một số tiền.

Đây cũng chính là nói, tiền tiếp đãi Công bộ lang trung sẽ bị quang minh chính đại phân chia xuống. Các thân sĩ có mặt mũi ở Ninh Hóa đều phải xuất tiền ra, đây là quy củ từ trước. Về phần xem cái bể chỉ là cái cớ.

Khi Hạ chủ bộ lấy được bạc liền nói lời cáo từ, trước khi đi lại nhìn Thẩm Khê liếc mắt một cái, cười nói: - Kẻ này là nhân tài có thể đào tạo.

Vương Xương Nhiếp đi ra tiễn khách, Lưu quản gia nói với Thẩm Minh Quân: - Minh Quân, người cũng nghe thấy lời Hạ chủ bộ nói rồi, sau này người vẫn là nên đưa con đến trường đọc sách đi, chỉ có đọc sách mới có tiền đồ.

Thẩm Minh Quân lúc ban đầu còn thật cao hứng, con mình được quan lão gia khen ngợi, đây chính là chuyện vinh dự. Nhưng nghe lời Lưu quản gia nói..., mặt y lúng túng: - Lưu quản gia, tôi làm công tiền đều gửi về nhà, làm sao còn thừa tiền để cho đứa nhỏ đọc sách? Tôi nghĩ chờ nó lớn lên một chút liền để nó ra ngoài làm việc nuôi sống gia đình, không dám yêu cầu xa vời tương lai có cái tiền đồ gì.

Lưu quản gia mỉm cười: - Tầm nhìn hạn hẹp.

Theo sau phẩy tay áo bỏ đi.

Thẩm Minh Quân mang Thẩm Khê trở lại tiểu viện, đi vào nhà chính cùng Chu thị thương lượng. Vì không cho Thẩm Khê và Lâm Đại nghe lén, hai người còn cố ý đóng cửa sổ phòng.

Thẩm Khê không cần đoán cũng biết cha mẹ đang thương lượng chuyện đọc sách của hắn, nhưng trong nhà tình trạng thật sự không tốt, bây giờ lại muốn chu cấp cho Lục lang đọc sách, chỉ dựa vào Thẩm Minh Quân ngày bình thường tiết kiệm được một ít tiền căn bản là không đủ để Thẩm Khê nhập học.

Thẩm Khê ngồi ở trong sân, dùng gậy gỗ viết chữ.

Ngày bình thường quen viết chữ giản thể, đột nhiên phải dùng chữ phồn thể để viết trong lúc nhất thời thật đúng là không quen. Không cần nói gì khác, “ô quy”, “úc muộn”, “thân thể”, những chữ này cũng đủ làm cho người ta đau đầu. Cũng may Thẩm Khê là nhà khảo cổ chuyên nghiệp, nhận thức chữ phồn thể là kỹ năng cơ bản nhất, hơn nữa hắn còn là một tay viết thư pháp rất tốt.

Lâm Đại ở một bên yên lặng nhìn, cuối cùng không kìm nổi ngồi xổm xuống, cẩn thận đánh giá thứ đồ tầm thường Thẩm Khê vẽ ra, hỏi: - Đệ đệ, đệ đang vẽ yêu quái gì vậy?

Thẩm Khê ghé mắt nhìn cô bé, hỏi: - Không phải bảo người kêu ta ca ca sao?

Lâm Đại bĩu môi nói: - Nương thân không cho, nương thân nói trước khi ta gả cho người gọi người là đệ đệ, tương lai kêu người là tướng công, không cho ta nghe lời người xưng hô bừa bãi.

Thẩm Khê cũng không đi miễn cưỡng, hắn tràn đầy mong đợi Hạ chủ bộ sẽ trở thành “Bá Nhạc “ của đời hắn, nhưng kết quả lại là công dã tràng, lấy giỏ trúc múc nước. Hiện tại hắn rốt cục đã tỉnh ngộ, Hạ chủ bộ này chỉ

là kẻ tiểu quan liêu đầu cơ, xu nịnh quan trên, đến xem cái bể nhưng mục đích kỳ thật là đến Vương gia đòi bạc.

- Đây là chữ... Người biết chữ không?

Thẩm Khê nhìn Lâm Đại không chớp mắt hỏi.

Lâm Đại dùng sức lắc lắc cái đầu nhỏ, con người dùng ở trên mặt
Thẩm Khê: - Ta không biết, đệ biết chữ sao? Nghe nói chỉ có quý nhân mới biết chữ, đệ tuổi nhỏ như vậy, nhất định là tùy tiện vẽ, ta không tin đâu.

Thẩm Khê cười cười, lại hỏi: - Vậy người có thuộc bảng cửu chương không? Chính là bảng cửu chương một nhân một bằng một, hai nhân hai bằng bốn.

Lâm Đại cười gật đầu nói: - Ta biết, chín chín tám mươi mốt, chín tám bảy mươi hai, chín sáu sáu mươi ba...

Thẩm Khê lúc này mới biết hóa ra thời cổ đại bảng cửu chương là đọc ngược, Lâm Đại đọc trong chốc lát, bỗng nhiên dừng lại, bất mãn nhìn Thẩm Khê: - Đệ trêu đùa ta, đệ nếu hỏi ta như vậy đệ cũng sẽ... Đệ chính là muốn làm cho ta xấu mặt...

- Chỉ có điều thuộc cũng vô dụng, phải học viết, ta dạy cho người viết chữ được không?

Nói xong Thẩm Khê trên mặt đất kẻ ngang: - Đây là một, phía dưới lại thêm một gạch chính là hai. Lại thêm một gạch ngang chính là ba. Người đoán bốn viết như thế nào?

Lâm Đại cao hứng nói: - Vậy lại thêm một nét ngang.

Thẩm Khê cười nói: - Cái này không đúng... Đây mới là bốn.

Nói xong Thẩm Khê đem dây số đến mười viết ra, lại dùng chữ phồn thể viết lại. Tuy rằng tay hăn non nớt, nhỏ bé, từ trước tới giờ không cầm qua bút. Nhưng Thẩm Khê phát hiện chẳng những trí nhớ của kiếp trước và tri thức đều kế thừa, ngay cả những kỹ năng cơ bản nhất cũng đều mang theo, trong đó liền bao gồm viết chữ. Hăn dùng gậy gỗ viết ra vài thể chữ Khải rất tinh tế.

Thẩm Khê nghĩ thầm rằng “nhất định là tay chân còn chưa cứng cáp, bằng không múa bút vậy mực cũng không thành vấn đề”.

Lâm Đại nhìn kỹ một lúc lâu nói: - Đệ nói chữ bên trên và phía dưới đều là một vì sao không giống nhau? Phía dưới nét vẽ nhiều hơn rất nhiều... Đệ nhất định là đang gạt người rồi.

Thẩm Khê cười nói: - Không lừa ngươi, một là nhất, hai là nhị. Chữ bên trên đơn giản như vậy chỉ là để thuận tiện cho người ta ghi chép hàng ngày mà thôi, nếu muốn viết khoản hoặc là công văn chính thức thì nhất định phải dùng chữ phía dưới, không thể tùy tiện bóp méo. Con số là thứ nghiêm túc, tùy tiện thêm một cái gạch vậy hoàn toàn bất đồng.

- À.

Lâm Đại cái hiểu cái không gạt đầu, nói chung là tiếp nhận lời nói của Thẩm Khê.

Thẩm Minh Quân và Chu thị rất nhanh từ trong phòng đi ra, Chu thị còn đang lau nước mắt, hai mắt mờ mịt đẫm lệ, có vài phần thống khổ. Thẩm Khê khẩn trương đi lên kéo tay Chu thị hỏi: - Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Chu thị lắc đầu nói: - Không có việc gì, mẹ bị hạt cát bay vào mắt.

- Cha đi làm việc, các con ở nhà phải nghe lời mẹ đấy. Thẩm Minh Quân quẳng ra một câu liền đi ra cửa.

Chu thị cúi người cầm lấy tay Thẩm Khê: - Tiểu lang, cha con nói quan lão gia đều cảm thấy tương lai con có tiền đồ, nghĩ muốn đưa con đi học, nhưng trong nhà đích xác không thể chu cấp cho con nổi. Để sau này cha con nghĩ biện pháp đưa con đến chỗ lão tú tài học chữ, tốt xấu gì cũng có thể viết tên của mình... Cũng không tốn bao nhiêu tiền, ít nhất là không phải một chữ bẻ đôi cũng không biết.

Chu thị nói xong lại rơi lệ, nàng tin tưởng con của mình có thể thành người tài, nhưng trong nhà nghèo cũng không có cách nào để Thẩm Khê chính thức đến trường tư. Ngay cả đưa Thẩm Khê đi đến chỗ chỉ tùy tiện dạy vài chữ tạm thời thôi cũng phải sống tằn tiện, trong lòng phi thường tự trách.

Thẩm Khê lộ ra vẻ tươi cười: - Không có chuyện gì đâu, mẹ, cho dù con không tới trường tư cũng không có gì... Nếu mẹ chỉ là muốn để cho con biết vài chữ, sau khi lớn lên con có thể theo đại bá học, không cần tiêu tiền uổng phí... Con cảm thấy đại bá rất khó thi đỗ cử nhân...

Chu thị nguyên là mặt mũi hiền lành, nghe vậy không khỏi mắng: - Tiểu tử thối, người không thể nói dễ nghe một chút? Đại bá của người cũng là vì Thẩm gia mà dốc sức học hành, đại bá bây giờ đang ở trong lầu các, cửa cũng không thể bước ra, trời nắng to cũng không cách nào tắm rửa, phỏng chừng toàn thân đều hôi thối, thực đáng thương.

- Người mà còn dám nói đại bá người như vậy, xem ta có thu thập người hay không!

Thẩm Khê trong lòng tự nhủ, đây mới là lão nương mà hần quen thuộc, chua ngoa vô cùng. Nếu nói với hần vài câu mềm mỏng hần đều cảm thấy lão nương bị quý nhập vào người rồi.

Chu thị lại nói: - Đưa con đi học để biết chữ là mẹ với cha con thương lượng xong, con phải siêng năng học, nhất định không được lười biếng đấy.

- Vâng.

Thẩm Khê gật đầu.

Lâm Đại bên cạnh ngóng nhìn Chu thị nói: - Nương thân, con có thể cùng đệ đệ đi học không?

Chu thị trách cứ: - Con là tiểu nữ oa đi học làm gì? Nữ tử không có tài là đực, cùng nương học nữ công, thâm thù cho tốt. Buổi sáng lúc đi ngang cửa hiệu may vá, nương đã hỏi qua, bọn họ đang cần người, nương nghĩ tới có nên đi thử làm việc một chút hay không, như vậy là có thêm tiền lo cho Ngốc tiểu tử biết chữ rồi.

Trong lòng Thẩm Khê có chút cảm giác tội lỗi.

Hiện tại còn chưa đi học, chỉ là theo loại tiên sinh cổ hủ học vài chữ, đã khiến Chu thị phải vất vả thâm thù may vá, giúp việc trong nhà.

Hắn rất đau lòng cho Chu thị, đáng tiếc tuổi hắn hiện tại không làm được cái gì.

Ở thời đại này muốn kiếm tiền đầu tiên phải có sức lực, Thẩm Khê bây giờ còn quá nhỏ, cho dù là bụng đầy kinh luân, cũng không dám tùy tiện thi triển. Biện pháp tốt nhất chính là ở sau lưng đi làm chút việc chậm rãi thay đổi tình trạng hiện tại, chỉ cần không cho người biết hắn làm là được.

Chờ Chu thị và Lâm Đại rời khỏi, Thẩm Khê ngồi một mình trong viện, cân nhắc rất cuộc nên làm thế nào để đem năng lực trong đầu biến thành bạc trắng.

Đáng tiếc chính là, kiếp trước Thẩm Khê học văn mà không phải nghiên cứu vật lý, cho dù hắn biết cái bề cấu tạo thế nào, hắn học khảo cổ cũng mù tịt. Nếu nói phát minh ra máy hơi nước, chế tạo thủy tinh... là rất

không đáng tin cậy rồi, mấy thứ này hẳn chỉ có thể đại khái hiểu được là chuyện gì xảy ra, nhưng muốn chân chính đem học vấn biến thành sức sản xuất thực tế thì hoàn toàn là chuyện nghìn lẻ một đêm. Cho dù là làm sớm chiều cũng không thể hoàn thành.

Nếu đơn thuần là học thuật, cho dù hẳn thông hiểu cổ kim cũng sẽ không tạo ra bạc, vô dụng nhất là thư sinh. Biện pháp tốt nhất không ai qua được là bắt đầu vào thư họa.

Vì yêu cầu khảo cổ, Thẩm Khê từng đối với thư họa ba triều Nguyên, Minh, Thanh đều có nghiên cứu. Đối với làm giả thi họa cũng rất nhiều lần đọc lướt qua, thư họa dựa theo phương đề giấy làm ra thành phẩm, rồi lại làm cũ. Cho dù mấy trăm năm năm sau kỹ thuật đã đổi mới, rất nhiều dụng cụ đo đạc tiên tiến cũng khó mà kiểm tra ra thật giả, nếu hẳn có thể làm ra mấy tấm thư họa của danh nhân tiền triều, giá trị của nó cũng không phải là mấy lượng bạc rồi.

Đáng tiếc vấn đề hiện tại là, hẳn không có giấy viết, gia đình bình thường chắc sẽ không chuẩn bị mấy thứ này, hơn nữa đem đồ dỏm làm thành đồ tốt, sau đó còn cần phải điêu khắc con dấu, pha chế mực đóng dấu. Lấy thân thể nhỏ bé của hẳn muốn hoàn thành những việc này là vô cùng khó khăn.

Ngay thời điểm hẳn đang suy nghĩ đến mê mẩn, Lâm Đại từ cửa chạy vào, lớn tiếng kêu lên: - Đệ đệ mau tới, có người ức hiếp ta.

Thẩm Khê nghe vậy ngẩng đầu, chỉ thấy chiếc áo Lâm Đại mới mặc hai ngày có rất nhiều vết bẩn, nhìn kỹ hóa ra là bùn.

Lúc này từ cửa lớn tiến vào một nam hài bảy tám tuổi, ăn mặc tinh tế, một tay cầm cây côn gỗ, tay kia thì nắm bùn, hiển nhiên thủ phạm đã ném bùn lên người Lâm Đại chính là tiểu tử này.

Thẩm Khê vẫn ngồi như cũ, không nhanh không chậm nói: - Gọi ca ca, bằng không, không giúp người.

Lâm Đại vội la lên: - Nhưng nương thân nói... Được rồi, ta gọi người ca ca tốt... Ca ca tốt, người giúp ta đánh hăn đi, hăn là kẻ bại hoại, vừa rồi thừa dịp ta không chú ý, ném bùa lên người ta, làm bẩn hết bộ quần áo nương mới mua cho ta.

Thẩm Khê đứng lên, hướng tiểu tử cao hơn hăn nửa cái đầu đi đến.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Sư Huynh Sư Đệ

Thẩm Khê quan sát cẩn thận, thiếu niên tầm bảy tám tuổi, môi hồng răng trắng, mày kiếm mắt sáng, trên tay cầm một khúc côn nhỏ, đứng ở cửa như môn thần, khí khái sắc bén. Cậu ta mặc một bộ áo bào gấm có lông bào vải xanh bao quanh, chất vải còn rất mới, nhìn là biết không phải xuất thân bình thường, không phú thì quý.

Thẩm Khê đoán vị này là tiểu công tử của chủ nhà, đáng tiếc trước đây cha không giới thiệu hoàn cảnh của Vương gia, không biết đây là vị nào.

Tiểu hài tử bản tính tinh nghịch, con trai ức hiếp con gái là chuyện thường, ham chơi đùa giỡn là chủ yếu, không có tâm tư xấu gì.

Thẩm Khê vừa muốn ra mặt giúp Lâm Đại, vừa phải suy xét tình trạng của bản thân... Phụ thân Thẩm Minh Quân chỉ là người làm của Vương gia, hiện giờ Vương viên ngoại đem sân tạm thời cho cả nhà bọn họ làm chỗ ở, đây là có ân, nếu bây giờ đánh thiếu gia chủ, không những hai mẹ con không thể ở trong thành lâu dài, mà công việc của cha cũng không còn.

Thiếu niên thấy Thẩm Khê đón nhận trước, vội quơ trúc côn trong tay.

Mặc dù cậu ta cao to cường tráng hơn Thẩm Khê nhưng trên mặt lại có chút sợ hãi, bởi vì ánh mắt Thẩm Khê rất sắc bén, ẩn ẩn lộ ra lệ khí.

- Các hạ là ai, hãy xưng tên ra!

Thẩm Khê không hành động theo lối cũ mà đi lên trước ôm quyền thi lễ, ra vẻ giang hồ hào kiệt.

Thiếu niên ngơ ngác một chút, cậu ta chưa từng thấy phương thức nói chuyện như vậy bao giờ, một lúc lâu mới nói: - Là ta đánh nó đó, người có bản lĩnh thì tìm ta báo thù đi!

Nói xong thiếu niên cầm côn trúc vung ra phía trước một vòng, giống như đấu kiếm, dùng côn trúc làm lá chắn, giống như cảnh cáo nếu người đi lên ta sẽ đánh cả người.

Thẩm Khê bướng bỉnh, vất chéo tay sau lưng ra vẻ cao thủ: - Sư phụ đã dạy, người trong võ lâm không thể ý lớn hiệp nhỏ, mà người lại đánh người nhà của ta, nếu người đồng ý nói xin lỗi, ta sẽ tha thứ cho người, nếu không thì...

- Nếu không thì như thế nào?

Thiếu niên cau mày, tuy những lời Thẩm Khê nói cậu ta nghe không hiểu, nhưng cũng thấy mới lạ, la hét lấy thêm can đảm: - Người không cần hù dọa người, ta không tin người là người trong võ lâm gì, nhìn người chẳng khác nào một quả dưa chuột héo, ta chỉ cần một quyền là có thể đánh ngã.

Thẩm Khê không so đo với tên thiếu niên.

Hắn biết nếu cứ lấy cứng đối cứng, với tình trạng thân thể hắn chắc chắn không thể thắng, cho dù dựa vào năng lực phản ứng và kỹ xảo để thắng, đánh cho thiếu niên một trận, nhưng chỉ cần tên kia về cáo trạng, sự việc sẽ càng bất lợi.

Kỳ thật với tình huống này không nhất thiết phải động đến quyền cước, trẻ con bảy tám tuổi chỉ cần học qua sách thì nhất định sẽ học theo các vị đại hiệp võ nghệ cao cường trong “Ngô Việt xuân thu”, “Cam trạch dao”, “Huyền thoại”, bọn chúng đều cho rằng chỉ cần có sư phụ dạy bảo là có thể kiên trì học theo.

Nhìn tên thiếu niên này cầm gậy gộc giễu võ giương oai là biết đọc sách quá nhiều muốn tìm người luyện tập.

Thẩm Khê nói: - Vậy người có từng nhìn thấy chiêu này sao? Bạch hạc giương cánh...

Thẩm Khê hét một tiếng, đột nhiên giang rộng hai tay, nâng một gối lên, bày ra điệu bộ tư thế, tuy thân thể hăn gầy yếu thấp bé, nhưng bày ra động tác đều có mô có dạng, Lâm Đại đang lã chã chực khóc cũng giật mình kinh hãi.

Thiếu niên nhìn bộ dáng của Thẩm Khê có bài bản hăn hoi thì vô cùng kinh ngạc. Nhưng cậu ta vẫn chưa tin một tên nam hài còn nhỏ hơn mình một cái đầu lại là người trong võ lâm, bèn giơ côn trúc khoa tay múa chân vài cái: - Xem đây, ta cũng biết, đây là... Kiếm pháp, so với bạch hạc gì gì của người lợi hại hơn nhiều.

Thẩm Khê thu hồi tư thế, đột nhiên tay phải tạo thành trảo hung hăng vung mạnh ra trước, đồng thời hét lớn một tiếng: - Hắc hổ thâm tâm! Chiêu này rất lợi hại, nếu ta dùng mười thành công lực nhất định đánh cho người lòi ruột, đến lúc đó người nhất định phải chết... Người tin hay không?

Thiếu niên lập tức sợ rồi, nếu chỉ đi lên đánh một trận, cho dù bị đánh mặt mũi bầm dập cũng không sao, nhưng nếu đánh đến lòi ruột như Thẩm Khê nói thì nhất định phải chết rồi.

Một đứa trẻ sau khi hiểu biết khái niệm “Tử vong” đều sợ hãi tử vong nhất. Thẩm Khê biểu hiện chiêu thức giống y như đúc, hơn nữa giọng điệu nói chuyện, khí thế phát ra đều giống phong phạm cao thủ võ lâm mà mọi người thường kể.

Thẩm Khê giả bộ tư thế dồn khí đan điền, thở ra một hơi, nói: - Sư phụ dạy bảo, ta phải hành hiệp trượng nghĩa không được ý lớn hiệp nhỏ...

Người đi đi, nhớ lấy về sau không được lại làm xằng làm bậy, nếu không ta sẽ vâng theo lời sư phụ dạy bảo, thay trời hành đạo.

Nói xong Thấm Khê không để ý đến thiếu niên nữa, xoay người rời đi.

Thiếu niên vừa thấy Thấm Khê rời khỏi, bỗng nhiên nghĩ ra mình bị lừa gạt rồi, cầm gậy gộc đánh về phía Thấm Khê: - Tiếp ta một chiêu... A!

Kỳ thật, đây chính là kế dụ địch của Thấm Khê, cảm giác thiếu niên xông lại từ sau lưng, Thấm Khê bỗng nhiên xoay người một cái, dễ dàng bắt lấy côn trúc, thuận thế kéo về phía sau, thiếu niên lao đảo một cái, lúc này Thấm Khê bắt lấy mạch môn trên tay thiếu niên, xoay người một cái, liền khóa tay cậu ta ở sau lưng.

Tuy rằng khí lực Thấm Khê không lớn, nhưng thiếu niên chỉ hơn hẳn một hai tuổi, cánh tay bị Thấm Khê bẻ ra sau lưng, đừng nói phản kháng, một chút sức lực đều không có.

Thấm Khê lấy khẩu khí giang hồ hiệp khách nói: - Ta vốn muốn tha cho người một lần, không ngờ người không biết hối cải, xem ra ta phải trừng phạt người mới được.

Lúc này thiếu niên rất cực tin tưởng Thấm Khê không phải hạng người đơn giản, nơm nớp lo sợ nói: - Người... người không được đánh ta... Nếu không, ta... Ta bảo cha ta tìm người đánh người!

- Cha người là ai?

- Cha ta... cha ta là Vương Xương Nhiếp, nhà này chính là của cha ta.

Thấm Khê cười lạnh: - Người trong võ lâm mặc kệ ai là cha ai, nếu là anh hùng hảo hán thì báo tính danh của mình ra.

Cánh tay bị bẻ sau lưng càng ngày càng đau, thiếu niên đau khổ nói: - Ta... Ta là Vương Lăng Chi.

- Được, Vương huynh đệ, đầu tiên người xúc phạm muội muội ta, sau đó lại đánh lén sau lưng ta, tóm lại không phải là hành động quang minh chính đại gì! Người trong võ lâm chúng ta rất coi trọng công đạo, bây giờ ta bắt người, nếu người là anh hùng hảo hán thì mau xin lỗi muội muội ta, ta sẽ tha cho người một lần, như thế nào?

Wương Lăng Chi ấp úng: - Đúng... Rất xin lỗi... Ta... Ta xin thứ lỗi, xin nhận lỗi, người... Người hãy buông ta ra đi? Thật... Đau quá a!

Thẩm Khê đẩy Vương Lăng Chi ra, thuận tay cầm trúc côn. Có côn trúc này hẳn tin là Vương Lăng Chi sẽ không dám giằng co với hắn nữa.

Quả nhiên, sau khi Vương Lăng Chi được buông ra, vặn vẹo cánh tay vài cái, cảm thấy thoải mái mới kiên kị nhìn Thẩm Khê: - Người nói người là đại hiệp môn phái nào? Ta trở về khổ luyện võ công, rồi sẽ tìm người báo thù rửa hận.

Thẩm Khê nghĩ thầm quả nhiên tiểu hài tử dễ bị lừa, mới gào to vài câu, sử dụng vài kỹ xảo là làm cho hắn tin tưởng có tồn tại võ lâm cao thủ thật.

Thẩm Khê nói: - Sư phụ của ta là thế ngoại cao nhân, tên của người không thể để lộ. Người nói phải về luyện võ, có danh sư dạy người võ công?

Wương Lăng Chi giận dữ trừng mắt nhìn Thẩm Khê: - Không có.

Thẩm Khê ngẩng đầu, khinh thường nói: - Nếu không có danh sư dạy bảo, chỉ dựa vào mình người chắc chắn không thể luyện thành võ công thượng thừa gì rồi, cho dù sau này người đến khiêu chiến, ta cũng sẽ không ứng chiến, bởi vì thắng người chẳng có nghĩa lý gì.

Vương Lăng Chi ảo não, bị một tên tiểu tử nhỏ hơn đánh bại, hơn nữa còn trong tình huống cậu ta cầm vũ khí lợi hại trong tay đánh lén trước, đối phương chỉ tay không còn đưa lưng về phía cậu, nếu như mình cũng có sư phụ là cao thủ như sư phụ của Thẩm Khê dạy võ công thì tốt biết bao.

Vương Lăng Chi nói:

- Vậy người cho ta gặp sư phụ người một chút, ta cũng muốn bái ông ấy làm thầy, như vậy ta học xong võ công sẽ tỷ thí với người.

- Sư phụ của ta đi mây về gió, người cho rằng người nào muốn gặp là có thể gặp được người sao? Ngay cả ta cũng nhờ cơ duyên may mắn gặp được người, được người chỉ điểm nay mới có chút thành tựu, có lẽ tương lai có thể trở thành đại hiệp hành hiệp trượng nghĩa.

- Tuy nhiên, ta xem người căn cốt rất tốt, nếu đồng ý, ta có thể dạy cho người mấy chiêu.

- Thật sự?

Ánh mắt Vương Lăng Chi lóe lên, hiển nhiên đã đồng ý, nhưng cuối cùng lại khinh thường nói: - Ta mới không bái người làm sư phụ đâu.

Lúc này Thẩm Khê đang muốn có được văn phòng tứ bảo, có vị thiếu gia này chắc hẳn tiếp xúc với vài thứ kia rất dễ dàng. Nghĩ như vậy, Thẩm Khê nói: - Tự chính người cũng không học được, cho dù người bái ta làm thầy ta cũng không có tư cách. Nhưng ta có thể dạy người một ít võ công mà sư phụ truyền thụ...

- Không phải người nói phải khổ luyện võ nghệ sao? Xem ra người không dám đánh một trận với ta.

Vương Lăng Chi bị Thẩm Khê kích tướng chọc giận, lớn tiếng nói: - Nếu ta đến học, nhất định sẽ học tốt hơn người. Người... người dạy cho ta.

Thẩm Khê xem xét thời cơ đã đến lúc bàn điều kiện, nhân tiện nói: - Người muốn học võ công lại không muốn bái ta làm thầy, vậy sau này người phải nghe lời ta...

- Đợi sau khi ta truyền thụ hết võ công sư phụ dạy ta cho người, chúng ta tử thí một trận danh chính ngôn thuận, người không được đánh lén, hơn nữa người phải lấy đồ vật trao đổi với ta, như vậy ta mới đồng ý dạy người những chiêu võ công thượng thừa như “Bạch hạc giương cánh”, “Hắc hổ thâm tâm”, “Thái sơn áp đỉnh”, “Hầu tử trích đào”...

Đối với trẻ con, làm đại hiệp bay tới bay lui là giấc mộng suốt đời, tên vài chiêu thức võ công đỉnh như vậy rất hấp dẫn với chúng.

Vương Lăng Chi thêm thường nói:

- Được, ta đồng ý.

Thẩm Khê đi tới, vươn nắm tay: - Người trong võ lâm rất chú trọng chữ “Tín”, lấy “Tín” làm gốc, lời đã nói ra nặng ngàn vàng. Người không được đem chuyện hôm nay nói cho người khác biết, kể cả cha mẹ người thân của người cũng không thể nói, biết chưa?

Vương Lăng Chi tuy nhỏ tuổi nhưng có chút nông nghênh, bĩu môi nói: - Về sau ta nhất định là anh hùng hảo hán, làm đại hiệp hành tẩu giang hồ.

Thẩm Khê gật gật đầu nói: - Nếu ta dạy võ công cho người..., về sau ta chính là sư huynh của người, nàng là sư tỷ của người, trước khi người học thành võ công không được khi sư diệt tổ, đồng môn tương tàn, hơn nữa muốn ta dạy võ công cho người, người phải lấy giấy bút đến đổi.

Về mặt Vương Lăng Chi không sao cả: - Còn tưởng rằng người muốn thứ gì quý giá, hóa ra là giấy bút... Trong thư phòng nhà ta có rất nhiều,

bình thường tiên sinh đến dạy ta đọc sách cũng dùng rất nhiều, cho người cũng được... Bao giờ thì người dạy ta võ công?

Quả nhiên có được là không biết quý trọng!

Thẩm Khê trầm nghĩ, mình tha thiết mơ ước, mà Vương Lăng Chi có điều kiện tốt như vậy lại không chịu đọc sách cho tốt, muốn làm đại hiệp. Sau này có Vương Lăng Chi cung cấp giấy, bút mực, kế hoạch kiếm tiền của mình có thể triển khai. Làm mấy bức danh gia tranh chữ dỏm lại kiếm biện pháp bán đi đổi ít tiền giải quyết khẩn cấp.

- Tốt lắm, lại đây thỉnh an sư huynh, sư tỷ đi. Đây là quy củ môn phái của chúng ta. Thẩm Khê nói.

Thẩm Khê hù được Vương Lăng Chi sừng sốt ngơ ngẩn, nhưng Lâm Đại cũng không ngạc, thấy tên vừa ước hiệp mình không ngờ lại xưng huynh gọi đệ với Thẩm Khê thì không vui mãn miệng: - Ta không làm sư tỷ cái gì... Nguyên bản chỉ có một tên bại hoại, giờ biến thành hai, ta không thêm để ý đến các người nữa.

Nói xong Lâm Đại xoay người đi vào phòng không thèm quay đầu lại.

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Nền Tảng Sau Lưng

Thẩm Khê nắm bắt sâu sắc tâm tính của Vương Lăng Chi, chia võ công ra thành nhiều cấp độ, các động tác võ thuật cơ bản như là gập đùi, nhất tự mã, gập thân, dẫn căng chân thì sẽ được chia thành bốn cấp bậc, từng bước một tăng mạnh thêm, cấp độ cao nhất chính là làm được các chiêu thức “Bạch hạc sai cánh”, “Hắc hổ trộm tim” khi này, chính là để Vương Lăng Chi cảm thấy bế học vô bờ, và nguồn cung ứng giấy bút cho hắn không bị đứt đoạn.

Thẩm Khê dạy ngay cho Vương Lăng Chi mấy chiêu vào hôm đó, bao gồm cả các nội dung luyện đùi, luyện eo, luyện vai, đây đều là những động tác cơ bản mà hồi Thẩm Khê tham gia câu lạc bộ võ thuật của trường Đại học học được. Đợi qua một thời gian Vương Lăng Chi học xong, Thẩm Khê chuẩn bị dạy cậu ta tập đứng tấn và đứng một chân trên cây cọc. Dùng lời của Thẩm Khê mà nói, đây đều là cơ sở để học được võ công thượng thừa.

Vương Lăng Chi thấy Thẩm Khê có bài có bản, nên cũng thấy sao làm vậy.

Luyện tập qua loa vài ba lần, Thẩm Khê phẩy phẩy tay áo nói: - Thời gian cũng gần hết rồi, người về rồi nhớ chăm chỉ luyện tập, ngày mai ta sẽ dạy người làm thế nào để vận dụng những chiêu thức này trong thực chiến. Nhưng, ngày mai người phải đem một số giấy, bút và mực tới đây, để ta có thể ghi lại bí kíp võ công cho người.

- Sư huynh, thật sự có bí kíp võ công sao? Có phải học được rồi, có thể một đánh trăm không? Vương Lăng Chi mê mẩn tới gần cả người.

Thẩm Khê nhàn nhạt cười một cái: - Cho dù có bí kíp võ công, học được hay không vẫn còn phải xem tạo hóa của người nữa! Sư phụ dẫn nhập môn, tu hành ở mỗi người, người trong võ lâm đông luyện tam cửu hạ luyện tam phục, nhất định phải cần mẫn khổ luyện mới có thể thành công... Đúng rồi, tốt nhất là còn phải biết chữ nữa, nếu không cho dù ta viết bí kíp cho người, thì người xem có hiểu không?

Wương Lăng Chi gãi gãi đầu: - Cái này... còn phải đi học hả?

Thẩm Khê nói: - Học hay không học đều không quan trọng, nếu người không biết hoặc không hiểu nghĩa của chữ, ta có thể dạy người.

Wương Lăng Chi gật đầu đồng ý.

Nhưng cậu ta cũng còn chút thông minh, thầm lẩm bẫm trong lòng: “Tiểu tử này vừa nhìn là biết nhà nghèo kiệt xác, đâu ra tiền đi học? Ngày mai ta lấy giấy bút đến cho hắn, thử xem hắn có biết viết chữ hay không... Nếu biết viết, có nghĩa là hắn có kỳ ngộ khác, hoặc là thật sự được danh sư chỉ đạo, bí kíp võ công thiết nghĩ cũng là thật.”

Nghĩ tới đây, Vương Lăng Chi học Thẩm Khê ôm quyền hành lễ, sau đó cầm cây gậy tre của mình dật chạy một mạch bỏ đi.

Lúc ăn cơm tối, Thẩm Minh Quân nhờ người tới nhắn là tối nay sẽ về trễ chút, nên trên bàn ăn chỉ có ba người Chu thị, Thẩm Khê và Lâm Đại. Lâm Đại nhìn Chu thị, muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Chu thị rất nhanh liền phát hiện sự bất thường của cô bé. Nàng hỏi: - Đại nhi, con có tâm sự sao?

Lâm Đại nhìn Thẩm Khê một cái, vừa định chuẩn bị méc, thì chân của cô bé dưới gầm bàn bị Thẩm Khê đạp một cái. Thẩm Khê cướp lời nói: -

Mẹ, thức ăn hôm nay hình như hơi nhạt, có lẽ là không hợp khẩu vị của Đại Nhi lắm, hay là... mẹ cho thêm chút muối vào?

Mặc dù cảm thấy rất phiền phức, nhưng Chu thị rất yêu thương con trai và con dâu, nên vẫn đứng dậy, miệng còn lầm bầm: - Hai đứa con thật là không dễ hầu hạ, nếu còn ở thôn Đào Hoa, muốn ăn thêm hạt muối cũng không được... cũng may bây giờ chúng ta tự sống ở ngoài, hồi sáng mẹ mới mua ít muối từ chợ về.

Đợi khi Chu thị bưng thức ăn rời khỏi, Thẩm Khê chỉ vào mặt Lâm Đại, đe dọa: - Không được nói bừa, nếu không từ nay về sau ta không đánh người xấu cho muối nữa.

- Hứ!

Lâm Đại hất đầu qua một bên hứ một tiếng, có chút xem thường lời nói của Thẩm Khê, nhưng cuối cùng cô bé vẫn không đem chuyện của Vương Lăng Chi nói cho Chu thị biết.

Sáng hôm sau, Vương Lăng Chi đã chạy tới đây để học võ từ sáng sớm, trong người còn mang theo một xấp giấy rất dày, trên tay cầm bút và mực viết, mực là loại mực Huy Châu thượng hạng, rất khó tìm. Xem ra Vương gia rất chú trọng việc giáo dục tử đệ trong tộc, điều này có thể thấy rõ qua văn phòng tứ bảo trang bị cho họ.

- Sư huynh, đồ thì ta đem đến rồi, không phải huynh nói sẽ viết lại bí kíp võ công cho ta sao? Để ta xem huynh viết thế nào?

Wương lăng Chi có ý thử hấn, Thẩm Khê hơi hơi suy nghĩ là phát giác ra ngay.

Nhưng Thẩm Khê nhìn giấy bút mực nghiên mà Vương Lăng Chi đem tới, cảm thấy hài lòng vô cùng.

Có những tờ giấy này, thì chỉ cần dùng công nghệ đặc biệt ghép chúng thành loại giấy dày dùng để viết thư pháp và vẽ tranh. Như thế đại kế kiếm tiền của Thẩm Khê sẽ thực hiện được một nửa, đợi sau khi tranh hay thư pháp hoàn thành, còn phải tiến hành làm cho nó cũ đi, tới lúc đó những vật liệu còn thiếu như vôi, than củi, đều có thể nhờ Vương Lăng Chi nghĩ cách.

Thẩm Khê gật gật đầu: - Được, ta viết cho người vài chiêu trước, chỉ sợ là có vài chữ người không biết.

Sau đó, Thẩm Khê và Vương lăng Chi đi ra khỏi sân, tới khu rừng nhỏ bên ngoài bờ tường hậu hoa viên của Vương gia... Sở dĩ phải bí mật như vậy, là vì Thẩm Khê sợ mẫu thân Chu thị nhìn thấy, hoặc giả là Lâm Đại phát hiện sau đó méc mẹ, phá hoại đại kế phát tài của hắn.

Bên cạnh hòn non bộ ở chính giữa khu rừng, Thẩm Khê đặt tờ giấy lên một tảng đá xanh, kêu Vương Lăng Chi mài mực.

Wương lăng Chi thường ngày viết chữ rất ít khi mài mực, nên hai bàn tay cậu ta dính đầy mực đen vẫn chưa trộn đều mực.

- Đồ ngốc, xem ta đây. Thẩm Khê lấy ít nước từ cái lư gốm nát bấy bên cạnh tảng đá, dích thân ra tay mài mực, chỉ nhìn động tác thôi là đã thấy vô cùng bài bản rồi.

Thẩm Khê mài xong mực, dùng bút chấm mực, từng nét từng nét một viết lên giấy.

Wương Lăng Chi đọc theo: - Thiên hạ võ... gì đó, vô gì đó bất gì đó, gì đó khoái bất... phía sau là chữ gì vậy?

Thẩm Khê bực mình nói: - Thiên hạ võ công, duy kiên bất phá, duy khoái bất phá, ngay cả mấy chữ đơn giản như thế cũng không biết, làm sao học võ công thượng thừa? Đi về nhớ theo tiên sinh học thêm mấy chữ, để có thể nghiên cứu bí kíp võ công một cách tốt hơn.

Vương Lăng Chi lẩm bẩm: - Khó trách cha và tiên sinh đều bắt ta đi học, thì ra biết chữ mới có thể học được võ công thượng thừa.

Thẩm Khê lắc đầu cười một cái, đi học là vì học võ công thượng thừa, logic này của Vương Lăng Chi đúng thật là quái dị, nhưng đây đích thực là điều Thẩm Khê cần, tốt nhất là Vương Lăng Chi hoàn toàn say mê võ thuật, như thế mới có thể hoàn toàn làm theo chỉ thị của hã.

“Bí kíp võ công” mà Thẩm Khê viết này, số chữ không nhiều, toàn là những gì mà ngày xưa Thẩm Khê đọc qua trong tiểu thuyết võ hiệp, vả lại hã cố tình viết chữ nguệch nguệch ngoạc ngoạc, nếu không người ta sẽ nghi ngờ một đũa nhóc miệng còn hôi sữa như hã làm sao có thể viết chữ đẹp như thế.

- Hôm nay viết nhiều đây thôi, đây là tâm pháp võ công thượng thừa, người phải thuộc nằm lòng đó... Chiêu thức ta dạy cho người đều là chiêu thức ứng dụng trong thực chiến, phải biết phối hợp tâm pháp và chiêu thức mới có thể không gì kiên cố không phá được, không chiêu thức nào không phá nổi.

Vương Lăng Chi nhìn mấy con chữ trên giấy, có tới hơn nửa cậu không biết. Mặc dù vừa nãy Thẩm Khê mới đọc qua một lần, nhưng cho dù ghi nhớ rồi vẫn không hiểu nó nói gì, cậu liền nói với vẻ mặt khổ não: - Sư huynh, cuốn bí kíp này nói gì vậy?

Thẩm Khê vừa định dọn dẹp mấy tờ giấy này để phòng người khác nhìn thấy, nghe thấy câu hỏi của Vương Lăng Chi, hã thấy có chút mất kiên nhẫn: - Người nghĩ đi, võ công thế nào mới gọi là cao siêu? Nếu người luyện thành kim chung tráo, thiết bố sam, đao thương bất nhập, vậy làm sao người thua được? Người ta nhanh, người nhanh hơn người ta, đối phương nhìn chiêu thức của người thôi cũng hoa cả mắt rồi còn đâu thời gian suy nghĩ chiêu tiếp theo của người, dùng nhanh đánh nhanh, vậy người thắng nhất định sẽ là người.

Vương Lăng Chi yên lặng suy ngẫm, càng nghĩ càng thấy có lý, rất nhanh là đã phục Thẩm Khê sát đất, cũng không còn dám nghi ngờ võ công của Thẩm Khê chỉ là bịa ra nữa. Cậu thầm nói trong lòng: - Nếu ta may mắn gặp được vị sư phụ lợi hại này thì tốt rồi, nhưng bây giờ có sư huynh dạy cũng tốt, ta nhất định phải học cho tốt, tới lúc đó khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Vương Lăng Chi cẩn thận cất “bí kíp võ công” vào trong người, rồi hỏi với vẻ mặt gấp gáp: - Sư huynh, hay là huynh dạy thêm cho đệ mấy chiêu, để đệ về luyện tập thêm, sau này hai ta cùng nhau bước vào giang hồ, mấy tiên sinh kể chuyện nói các đại hiệp đều làm vậy cả.

Văn hóa võ hiệp tới thời Minh đã có sự phát triển rất là lớn. Với sự lên men không ngừng của các tiểu thuyết chí quái thời Ngụy Tấn lục triều, truyền kỳ thời Đường và các câu chuyện kể từ thời Tống, tới khi Thi Nại Am đương đại sáng tác “Thủy Hử Truyện”, thì chúng đã phát triển tới đỉnh cao, thế nên Vương Lăng Chi có chí hướng như thế không lạ chút nào.

Thẩm Khê gật gù đầu, sau đó lại dạy cho Vương Lăng Chi vài chiêu thức nữa. Lần này hẳn sử dụng các chiêu thức cơ bản của môn võ Taekwondo, dùng chân đá là chủ yếu. Đợi khi thi triển xong, Thẩm Khê nói: - Võ công Trung Hoa, người ta hay nói nam quyền bắc cước, mấy chiêu ta dạy người này là tinh hoa của bắc cước, người học rồi nhớ về luyện tập nhiều lên.

Vương Lăng Chi thử đá hai chân, mặc dù không có bài bản như Thẩm Khê nhưng cậu ta vẫn rất là phấn chấn, hứng khởi, tức tốc chạy vọt về nhà để luyện tập.

Thẩm Khê cầm bút giấy nghiên mực về nhà, trước khi vào cửa còn cẩn thận thò đầu vào liếc qua một cái, phát hiện trong sân không có ai hết, thế là nhanh chân chạy tới phòng để tạp vật đang mở banh cửa, mở cái rương gỗ mà hẳn đã chuẩn bị sẵn ra, bỏ hết đồ vào trong, mới thở phào ra một cái.

Hắn không muốn kế hoạch của mình bại lộ quá sớm, ngoại trừ không thể giải thích tại sao hắn biết đọc sách viết chữ ra, còn nữa là trước khi xong việc mà bị người khác biết, thì sẽ không có kết quả nào tốt hơn là bị chê cười đâu.

Bây giờ Chu thị còn chưa tới tiệm may làm việc, nếu sau này mỗi ngày trong nhà chỉ còn hắn với Lâm Đại thôi, thì làm chuyện gì cũng tiện hơn nhiều.

Ngoài ra, ghép giấy tốt nhất phải có công cụ chuyên môn, Thẩm Khê thiếu công cụ nên chỉ có thể có gì lấy nấy, phải tốn thời gian dùng nước ngâm giấy, phủ một lớp lên một nơi bình phẳng trước, sau đó từng lớp từng lớp một chồng lên, được bốn lớp là tốt nhất, cuối cùng dùng vật nặng sạch sẽ đè lên, đợi tới khi gần được rồi lại đem phơi dưới ánh nắng.

Những việc này, không phải chuyện một sớm một chiều có thể làm xong, dù sao hắn vẫn còn nhỏ, ở lại trong thành cũng không cần làm việc, cùng lắm là cầm chổi quét sân, đợi sau khi Chu thị đi làm, nếu ngay cả Lâm Đại cũng bị đem đi học may vá, thì hắn có thể nói là không còn lo ngại gì nữa.

Sáng sớm hôm sau, Chu thị quả nhiên đem theo Lâm Đại tới tiệm may, lần này Thẩm Khê hoàn toàn tự do rồi.

Từ hôm đó trở đi, mỗi ngày Vương Lăng Chi đều sẽ qua đây học võ, sẵn tiện đem theo một xấp giấy viết.

Lúc mới đầu, Vương Lăng Chi vẫn còn không tin tưởng Thẩm Khê lắm, cậu ta lo rằng mình bị gạt. Nhưng càng học được nhiều điều, Vương Lăng Chi càng phục Thẩm Khê sát đất, tới sau cùng cả hai người đã trở nên thân thiết như sư huynh đệ đồng môn, thậm chí Vương Lăng Chi còn chủ động ghép giấy cho Thẩm Khê.

- Sư huynh, làm mấy tờ giấy này dày lên để làm gì vậy? Chẳng phải đều dùng để viết chữ sao, không phải giấy càng mỏng thì càng viết được nhiều chữ sao? Vương Lăng Chi rất không hiểu tại sao phải ghép giấy, nên mới hỏi.

Thẩm Khê làm ra vẻ thần bí: - Đệ không hiểu, đây là phương pháp tu tâm dưỡng tính mà sư phụ dạy cho ta, đợi khi võ công đệ học gần được rồi, cũng phải nuôi tâm thái bình lặng, biết chưa?

Một đứa nhóc như Vương Lăng Chi chỉ biết chơi, tâm tính gì cậu ta mặc kệ hết, nhưng cậu lại cảm thấy Thẩm Khê nói rất có lý, nên bắt đầu mơ ước tới cái “tâm tính” mà bản thân chẳng biết đó là gì.

Cứ thế mười mấy ngày trôi qua, Thẩm Khê đã dùng loại giấy dày đó vẽ mấy bức tranh, toàn là bắt chước tác phẩm của Vương Mông, một trong “Nguyên tứ gia”.

Vương Mông, tự Thúc Minh, hiệu Hoàng Hạc Sơn Tiều, người Hồ Châu. Ông ngoại Triệu Mạnh Phủ, bà ngoại Quán Đạo Thăng, cậu Triệu Ung, em họ Triệu Ngạn Trưng đều là họa sĩ trứ danh. Sơ niên bốn triều Vương Mông nhậm chức Tri phủ Thái An, do bị vụ án của Hồ Duy Dung liên lụy, chết ở trong ngục.

Vương Mông giỏi thơ văn, hay thư pháp, đặc biệt là chuyên vẽ tranh sơn thủy, và tranh vẽ người, tranh chữ càng được lưu truyền rộng rãi đương triều, người tôn sùng và lén sưu tầm vô cùng nhiều, lại thêm giao thông bất tiện, năm tháng hơi lâu nên một số người cũng khó mà phân biệt đúng sai.

Nếu lấy những tác phẩm được lưu truyền mấy trăm hơn ngàn năm để làm giả, thì một là công cụ trước mắt của Thẩm Khê không thể làm cũ nó mà không ai phát hiện được, quan trọng nhất là người ta sẽ không tin trọng bảo như thế lại xuất hiện ở huyện thành Ninh Hóa nho nhỏ này.

Mấy bức đầu tiên, Thẩm Khê không vừa ý lắm. Mặc dù với kỹ thuật của hẳn, một số nhà sưu tầm thư họa đã rất khó có thể phân biệt thật giả, nhưng hẳn muốn đã tốt thì phải tốt hơn nữa, nhất định phải làm ra một tác phẩm mà để cạnh nguyên tác cũng không biết đâu là thật đâu là giả, như thế mới là cấp độ cao nhất của làm hàng giả.

Nhưng nghĩ thì dễ mà làm thì khó.

Mắt thấy đã vào trong thành này được gần nửa tháng rồi, Chu thị cũng đã làm việc trong tiệm may được mười mấy ngày rồi. Chiều hôm đó, Chu thị về nhà, kéo Thẩm Khê vào trong phòng: - Mẹ bàn với cha con rồi, ngày mai lão tiên sinh ở thành Tây mở lớp, dạy mấy đứa nhỏ chưa đi học biết chữ, con cũng đi... nhất định phải học cho thật tốt, không được phụ lòng kỳ vọng của mẹ, biết chưa?

- Vâng.

Thẩm Khê gật gật đầu.

Lâm Đại ủy khuất cong cái miệng nhỏ lên: - Mẹ, Đại Nhi cũng muốn đi học.

Thẩm Khê thấy mặt Chu thị biến sắc, vội nói: - Đại Nhi, muội xem vậy được không, huynh đi học đường học được chữ nào, về dạy lại cho muội... muội thấy thế nào?

Chu thị nghe xong vô cùng vui mừng, bà vỗ đầu của Thẩm Khê một cái: - Cái đầu nhỏ này của con cũng thông minh đó chứ, sao mẹ không nghĩ ra nhỉ? Đúng rồi, con học xong rồi về dạy lại cho tỷ tỷ của con, như thế nhà mình sẽ có thêm một người biết chữ nữa, sau này viết thư cũng không cần nhờ người khác nữa rồi!

HÀN MÔN TRẠNG NGUYÊN

Thiên Tử

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Học ĐờNg Ngoài Trời

Thẩm Khê cuối cùng đã có cơ hội đi học rồi.

Mặc dù chỉ là đi theo một thư sinh nghèo túng học viết chữ, không có hệ thống đi học về các nội dung khoa cử như Tứ thư ngũ kinh, không xem như là nghiên cứu học vấn, nhưng đây đối với Chu thị mà nói cũng là một chuyện có ý nghĩa phi phàm rồi. Nàng không chỉ mua giấy bút cho Thẩm Khê, còn mua hẳn một nghiên mực và mực nữa, suốt đêm còn cặm cụi tháo đi bộ quần áo cũ để may túi sách cho hẳn.

Sáng sớm hôm sau Thẩm Minh Quân đưa đứa con đi học, trước khi đi Chu thị còn dặn đi dặn lại, sợ đứa nhỏ sẽ phụ lòng kỳ vọng của nàng.

Học biết chữ cũng không coi là chuyện lớn lao gì, thậm chí bên mép khoa cử cũng chưa chạm tới nổi. Thẩm Khê cảm thấy mẹ già đã kỳ vọng quá cao, nhưng con cái nhà nghèo người ta, có thể có cơ hội biết chữ đã là một việc rất khó có được rồi, hẳn chỉ có thể nghe theo dặn dò của Chu thị, luôn mồm hứa hẹn nhất định sẽ học cho thật tốt.

Khi đến nơi rồi, Thẩm Khê mới biết được cái gọi là lớp học chỉ là một ngôi miếu Thổ địa tan hoang, thậm chí ngay cả mái ngói trên nóc nhà cũng chưa có tu sửa lại. Lúc này mặt trời đã treo ở phía đông đỉnh núi, vài tia ánh sáng mặt trời từ trong khe hở của mái ngói chiếu xuống, chiếu đến cả căn phòng sáng hẳn lên.

Một lão già vẻ mặt đầy nếp nhăn, mặc áo nho cũ nát, thân thể suy yếu đến ngay cả tay chân đều có chút run run, lúc này đang dùng que gỗ ở trên

bàn cát trước mặt vẽ ra hai chữ, khiến mười mấy đứa trẻ phía dưới đọc theo ông.

- ... Đây là cũ, đây là mới, ví như y phục trên người các trò, vừa mới may xong chính là mới đấy, đã mặc lâu rồi thì là cũ đó!

Lão già nói xong một lúc sau, đám học sinh phía dưới vẫn về mặt ngỡ ngác như cũ.

Lúc này lão già mới nhìn thấy bên ngoài có phụ huynh dẫn đứa bé tới đây, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng bỏ xuống công việc dạy học trên tay đi ra khỏi ngôi miếu đổ nát.

Đơn giản chào hỏi với nhau, Thẩm Khê mới biết được lão già trước mắt đã năm mươi lăm tuổi, ông ta liên tục thi hơn ba mươi năm, tuy rằng kỳ thi Huyện và thi Phủ đều qua được, nhưng vẫn kẹt tại kỳ thi Tỉnh, đến hiện tại vẫn chỉ là một Đồng sinh.

Thẩm Minh Quân phải cùng lão già nói chuyện lẽ ra mắt, bèn kêu Thẩm Khê đi tới lớp học trước.

Thẩm Khê đi đến nơi chính giữa có đám học sinh đang không ngừng ngắm nhìn hắn, buông xuống chiếc ghế nhỏ mà mình mang đến, sau đó đặt túi sách ở trước ghế, lúc này mới chầm chậm ngồi xuống.

Xung quanh học sinh đang châu đầu ghé tai, soi mói bình luận về Thẩm Khê.

Con cái của dân chúng bình thường đến đây học viết chữ, cũng phải đợi cho đến khoảng chừng mười tuổi khi đó trí nhớ tốt nhất cũng hơi hiểu được chút lí lẽ, mà Thẩm Khê lại chỉ mới sáu tuổi, là đứa nhỏ nhất lùn nhất trong đám học sinh tại đây, hơn nữa hắn còn là người duy nhất mang túi sách tới, cho nên có vẻ rất khác thường.

Thẩm Khê thấy xung quanh đều là ánh mắt tràn đầy tham lam và ham muốn, thầm kêu không ổn rồi, vội vàng đem túi sách từ trên mặt đất nhặt lên ôm vào trong lòng ngực, miễn cho bị người ta lấy đi.

Một thiếu niên vừa cao vừa khỏe và làn da ngăm đen hỏi: - Này, nhóc con, người từ nơi nào đến vậy?

Thẩm Khê đánh giá thiếu niên này, khuôn mặt đối phương ít nhất mười ba mười bốn tuổi rồi, quơ nắm tay trừng mắt hung dữ đi nhìn hắn. Thẩm Khê cúi đầu trả lời: - Ta đến từ thôn Đào Hoa, tên là Thẩm Khê.

Học sinh xung quanh đều bình luận, thiếu niên kia lại hỏi: - Thôn Đào Hoa ở nơi nào?

Lần này Thẩm Khê cũng không biết làm sao đi trả lời, chẳng lẽ cùng với thiếu niên mới biết chữ này giảng giải về kiến thức địa lý về trên bắc dưới nam trái tây đông phải sao, lại nói cho nó biết như thế nào đi đến thôn Đào Hoa sao? Cuối cùng thiếu niên kia vẻ mặt tức giận nói: - Hỏi người đó, tại sao không nói hả? Thôi đi, người chỉ cần hiểu được một chuyện, ở chỗ này học chữ nhất định phải nghe ta đấy, nếu không ta sẽ đánh người đó.

Tránh voi chẳng xấu mặt nào, Thẩm Khê cùng Vương Lăng Chi còn có thể xử lý bằng cách đầu cơ trục lợi, nhưng đối mặt với một tên cao hơn hẳn hai cái đầu này, không có chút đạo lý nào có thể nói đó.

- Trong túi sách của người có cái gì, lấy ra xem đi! Nói xong thiếu niên kia bèn xông đến giật lấy túi sách của Thẩm Khê.

Thẩm Khê khẩn trương bảo vệ túi sách, cãi lại: - Đây là mẹ ta cho ta...

Thiếu niên nổi giận nói: - Chỉ có người là có mẹ chúng ta không có mẹ sao? Đưa đây!

Một tay giành lấy túi sách, đợi đến khi mở ra túi sách nhìn thấy giấy bút bên trong, như là nhìn thấy vàng bạc bảo bối vậy, trong ánh mắt bắn ra tia tham lam.

- Oa, lại có cả bút giấy luôn. Đến đây, chúng ta chia đi, giấy là một người hai tờ... Không được, giấy chỉ có chút xíu thôi, các người một người một tờ đi, người nào nhỏ thì một người nửa tờ thôi, còn dư lại và bút đều thuộc về ta.

Thiếu niên kia rõ ràng làm Đại ca khá lâu rồi, khi phân chia đồ đạc rất có trật tự. Đáng tiếc mới vừa rồi còn là đồ đạc của Thẩm Khê, bây giờ lại bị người ta lấy đi chia hết, thật giống như đi vào ổ thổ phỉ vậy, Thẩm Khê ngay cả chỗ muốn nói rõ lí lẽ cũng không có.

Thẩm Khê mặt mày nhăn nhó, đang suy xét có nên đi tố cáo với thầy giáo hay không?

Nhưng khi cân nhắc lại, thầy giáo già dạy biết chữ nhìn biết ngay là một người khá bảo thủ, người như thế sợ nhất là phiền toái, sống theo nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chắc chắn sẽ không được ông ta giúp đỡ.

Cho nên Thẩm Khê cũng không quá để ý đến mấy tờ giấy này, hẳn còn cất giấu rất nhiều giấy Tuyên thưởng hạng trong kho chứa đồ đạc lung tung ở nhà hắn, như vậy những tờ giấy kia coi như là nộp "Phí bảo vệ" cho những bạn học lớn tuổi hơn hắn.

- Âm ỉ lẫn tẩn cái gì thế? Mau mau ngồi gọn gàng lại, kế tiếp ta dạy các trò nhận biết chữ mới.

Lão già đã thu xong lễ ra mắt trở về, mặt mày hồng hào, dù sao đến đây học chữ chỉ nộp phí duy nhất một lần thôi, nói cách khác mặc kệ học sinh đi học mấy ngày, học phí sẽ không hoàn trả lại.

Tới cái tuổi này của thầy giáo già, nửa thân sắp bước vào trong đất trời, khẳng định không thể trông cậy vào kỳ thi tú tài, cử nhân, nghề nông thì lại không còn sức đi làm, nên phải dựa vào quà lễ ra mắt để nuôi nấng gia đình, thêm một học sinh thì có thể kiếm thêm một chút tiền, đối với ông ta đây là một chuyện rất tốt.

Lão già tiếp tục dạy viết chữ, cũng không ngoại lệ đều là kêu học sinh lấy que gỗ vẽ trên mặt đất, dù sao trong ngoài ngôi miếu đổ nát đều là đất cát, vẽ xong lấy tay phui đi một cái là bằng phẳng ngay. Lão già cũng rất có trách nhiệm, mỗi khi dạy xong hai chữ mới, là kêu học sinh tự mình đi viết, học sinh bởi vì nhìn không thấy lão già viết chữ gì trên bàn cát, đều tiến lên phía trước nhìn lại, tới tới lui lui vài chuyển mới có thể viết ra được chữ, thường thường đều bị thiếu cánh tay hoặc bàn chân gì đó.

Thẩm Khê thì khác, những chữ đó với hắn mà nói quá đơn giản luôn, hắn nhắm mắt lại cũng có thể viết tinh tế tề chỉnh. Nhưng vì phải biểu hiện ra bình thường một chút, hắn vẫn phải kiên trì chịu đựng, học người khác tiến lên xem qua bàn cát, sau đó trở về lại cong vẹo viết ra.

Lão già chỉ là sang đây nhìn qua một lần, bèn vui mừng gật đầu khen ngợi:

- Tốt lắm, viết rất khá, tiếp tục duy trì như vậy đi.

Cả buổi sáng lão già chỉ nói một câu kia với Thẩm Khê.

Buổi chiều học sinh đều phải trở về giúp đỡ gia đình làm việc, nên không mở lớp, Thẩm Khê cầm túi sách rỗng tuếch về đến nhà rồi.

Vào canh giờ này Thẩm Minh Quân còn đang làm việc tại Vương gia, Chu thị thì dẫn theo Lâm Đại đến tiệm may, trong viện chỉ còn lại một mình Thẩm Khê. Hắn sửa sang lại một lần những đồ đạc mà hắn đã chuẩn bị lúc trước, sau đó bắt đầu vẽ tranh.

Trải qua thất bại của những lần trước, bây giờ Thẩm Khê đã ngựa quen đường cũ, không tới nửa canh giờ đã vẽ xong rồi, lần này còn có hiệu quả tốt hơn những lần trước.

Kế tiếp chính là phải khắc con dấu của người sưu tầm nhiều thế hệ.

Bởi vì Thẩm Khê muốn làm chính là bức tranh của Vương Mông, nên hoàn toàn bắt chước theo phong cách của Vương Mông, không cần phải đi theo bất cứ một bản gốc có sẵn, hẳn cần phải làm chính là tìm ra hai ba nhà sưu tầm nổi tiếng của các niên đại Minh Hồng Vũ, Vĩnh Lạc, Hồng Hi, Tuyên Đức, điêu khắc ra con dấu của bọn họ xong đóng lên, cuối cùng là công đoạn làm cũ đi, đem bức tranh làm thành kiểu dáng như đã để hơn một hai trăm năm rồi, như vậy một bức tranh sơn thủy đồ dóm tuyệt đẹp của Vương Mông coi như đã hoàn thành xong rồi.

Tay chân của Thẩm Khê nhỏ gầy, nên khi điêu khắc con dấu bằng đá rất là khó khăn, mà ngay cả khúc gỗ hẳn cũng điêu khắc không nổi, nhưng hẳn sớm đã nghĩ đến điều này, trước tiên kêu Vương Lăng Chi tìm đến mấy miếng sáp ong, dùng dao nhỏ ở trên sáp ong điêu khắc ra con dấu.

Tuy rằng loại dấu này chất liệu không tốt, nhưng Thẩm Khê muốn chính là dùng duy nhất một lần, cũng không phải vì bảo tồn, sau khi dùng qua hẳn sẽ đem sáp ong làm tan đi là có thể sử dụng lại.

Trải qua cố gắng hơn hai canh giờ, Thẩm Khê cuối cùng vẽ xong bức tranh, ngay cả con dấu cũng đóng xong rồi, còn lại cũng chỉ là dùng vôi và than củi để làm cũ lại bức tranh thôi.

Dùng vôi và than củi ngâm qua đi hun bức tranh cần tới mấy ngày lặn, hẳn mang đồ đạc đặt lại vào trong kho chứa đồ vật lung tung, phía trên dùng cỏ tranh đắp lên, rồi mới từ trong kho chứa đồ vật đi ra.

Lúc này trời đã tối hù rồi, không bao lâu Chu thị dẫn Lâm Đại về đến nhà, thấy Thẩm Khê toàn thân trên dưới đều bị bẩn hết, vẻ mặt của Chu thị

lập tức nhặt xuống, nổi giận nói: - Ngốc tiểu tử à, sao giống con khi bùn vậy, có phải là đã ở học đường gây chuyện không?

Thẩm Khê lúc này mới chú ý tới bụi đất trên người, đây đều là trong lúc hấn đụng đến vôi và than củi không chú ý nên bị dây lên người. Thẩm Khê vôi vàng phân bua: - Đâu có, con rất là chăm chỉ đi học đó, thầy giáo còn khen con đó.

- Thật sao?

Trên mặt Chu thị lại một lần nữa nở ra nụ cười nói:

- Vậy con mau về phòng đi, viết lại những chữ con đã học cho mẹ xem... Khi nghiên cứu học vấn phải ôn cũ biết mới, không được thả lỏng, nếu không thường đọc thường viết, sau này sẽ không còn nhớ đâu.

- Mẹ đúng là người có kiến thức.

Ngoài miệng của Thẩm Khê thì nói như vậy, nhưng trong lòng lại nghĩ khác: “Mẹ già đây là coi ta như là tên hồ đồ cầm bút lên là quên chữ sao, ta dù gì cũng đã gian khổ học qua hơn hai mươi năm rồi, nếu như ngay cả mấy chữ đều không nhớ được, sau này làm sao lăn lộn đây?”

Thẩm Khê lập tức ở trên mặt đất viết ra mấy chữ mà thầy giáo đã dạy, Chu thị cười ha hả đi nhìn, thỉnh thoảng lại đi hỏi chữ gì, Thẩm Khê đều nhất nhất trả lời hết.

Đáng tiếc là Chu thị không biết chữ, cho dù Thẩm Khê có viết sai đi nữa nàng cũng không biết được. Cuối cùng Chu thị gật đầu khen ngợi: - Ngốc tiểu tử thật là có bản lĩnh, mới đi học một ngày là học được nhiều chữ như vậy, hôm nay mẹ làm một chầu thật ngon khao cho con. Một lát, con dạy những chữ này cho Đại Nhi nha, biết không?

Thẩm Khê cười nói: - Mẹ nói rất đúng, con hiểu rồi.

Tiếp theo Chu thị đi vào bếp nấu cơm, Lâm Đại ngồi ở trên ghế bên cạnh Thẩm Khê, nhìn các chữ trên mặt đất, nhíu mày hỏi: - Ngốc tiểu tử, có phải người đã nói dối với nương thân không? Hôm đó người cũng viết ra rất nhiều chữ, so với những chữ này còn phức tạp hơn rất nhiều, nhưng rõ ràng hôm nay mới là ngày đầu tiên người đi học chữ mà.

Thẩm Khê liếc nhìn tiểu Loli một cái: - Đây, không được học theo giọng điệu nói chuyện của mẹ nha, người một đứa con gái, còn là vợ ta nữa, sao có thể kêu tên cúng cơm của ta được?

Lâm Đại có thói quen bĩu môi lên nói: - Người bắt ta kêu người là ca ca, nương thân kêu ta gọi người là đệ đệ, cũng không tốt cả, cho nên ta chỉ có thể gọi tên cúng cơm của người thôi. Người vẫn chưa trả lời ta, có phải đã nói dối với mẹ không?

Thẩm Khê nghĩ thầm rằng: “người cho rằng ta là đồ ngốc à, ta ở bên đây thừa nhận là người lập tức chạy đến bên mẹ tố cáo ta ngay.” Lúc này kiên định mà nói: - Ta không có nói dối, trước kia viết được những chữ đó, là khi ta ngẫu nhiên đi ngang qua học đường đã học trộm được đấy, hôm nay mấy chữ này là thầy giáo mới dạy cho ta đấy. Người không được nói cho mẹ biết nha.

- Ủ.

Lâm Đại gật gật đầu, nhìn thấy vẻ mặt của Thẩm Khê rất là vô tội, vì thế lựa chọn đi tin tưởng.

Sau khi cả nhà ăn cơm, Lâm Đại không có nói ra chuyện Thẩm Khê lúc trước đã biết chữ rồi.

Đến ngày hôm sau, Thẩm Minh Quân vẫn như cũ sáng sớm đưa Thẩm Khê đi học, trên đường Thẩm Khê nói: - Cha, cha bận rộn thì đi làm việc trước đi, con vẫn còn nhớ rõ đường đi đến đó, con tự mình đi đến đó là được rồi.

Thẩm Minh Quân cũng đang gấp rút bắt đầu làm việc rồi, nghe xong đề nghị của Thẩm Khê chỉ đơn giản dặn dò vài câu là đã đi khỏi.

Thẩm Khê nhìn cha đi xa, nghĩ thầm rằng mình cho dù là đến học đường cũng sẽ bị mấy đứa bạn học lớn tuổi hơn hẳn ức hiếp, hơn nữa những chữ mà thầy giáo dạy hẳn đều biết hết, đi học cũng chỉ vô bổ thôi, hay là không đi học thì tốt hơn, vậy thì về nhà xác định lại bức tranh khi làm cũ có bị mắc sai lầm gì không, nếu như có chỗ nào đó hun quá nặng, sẽ khiến cho bức tranh có tính chất không đồng đều, do đó sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả toàn thể.

Nghĩ tới là đi làm ngay, Thẩm Khê quay trở về sân nhỏ của mình, trước khi vào cửa bèn từ khe hở nhìn vào trong nhà, không nhìn thấy có người nào cả, lúc này mới yên tâm mở cửa đi vào.

Căn nhà này sát với tòa nhà lớn của Vương gia, trước cửa thỉnh thoảng có người của Vương gia đi qua, nên cũng không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, Chu thị chỉ đơn giản móc lên một ổ khóa thôi, vì để đề phòng buổi chiều khi đứa con tan học trở về không vào được cửa, cho nên ngày hôm qua trước khi đến trường đã giao chìa khóa cho Thẩm Khê, Thẩm Khê mới có thể tự do ra vào.

Vào đến trong sân, Thẩm Khê lấy đồ ra, đang muốn đặt ở trên đất phía dưới mặt trời, đột nhiên bả vai bị người ta vỗ một cái, Thẩm Khê giật mình kinh hãi, suýt nữa lấy tay nhúng vào trong nước vôi.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1+1: Thôn Đào Hoa Có Mưa (1).

Chương 1+2: Thôn Đào Hoa Có Mưa (2).

Chương 2: Thường Quấn Cổ, Dùi Đâm Chân

Chương 3: Ta Muốn Đọc Sách..

Chương 4: Chuyện Cũ Của Thẩm Gia

Chương 5: Tuyển Người

Chương 6: Tranh Giành

Chương 7: Bạn Chơi Lúc Nhỏ

Chương 8: Khởi Hành

Chương 9: Trấn Song Khê Có Một Tiểu Loli

Chương 10: Con Dâu Nuôi Từ Bé

Chương 11: Ca Ca Hay Là Đệ Đệ

Chương 12: Vào Thành .

Chương 13: Đoàn Tụ..

Chương 14: Cái Bể

Chương 15: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Chương 16: Hạ Chủ Bộ

Chương 17: Đường Ở Nơi Nào

Chương 18: Sư Huynh Sư Đệ

Chương 19: Nền Tảng Sau Lưng

Chương 20: Học Đường Ngoài Trời